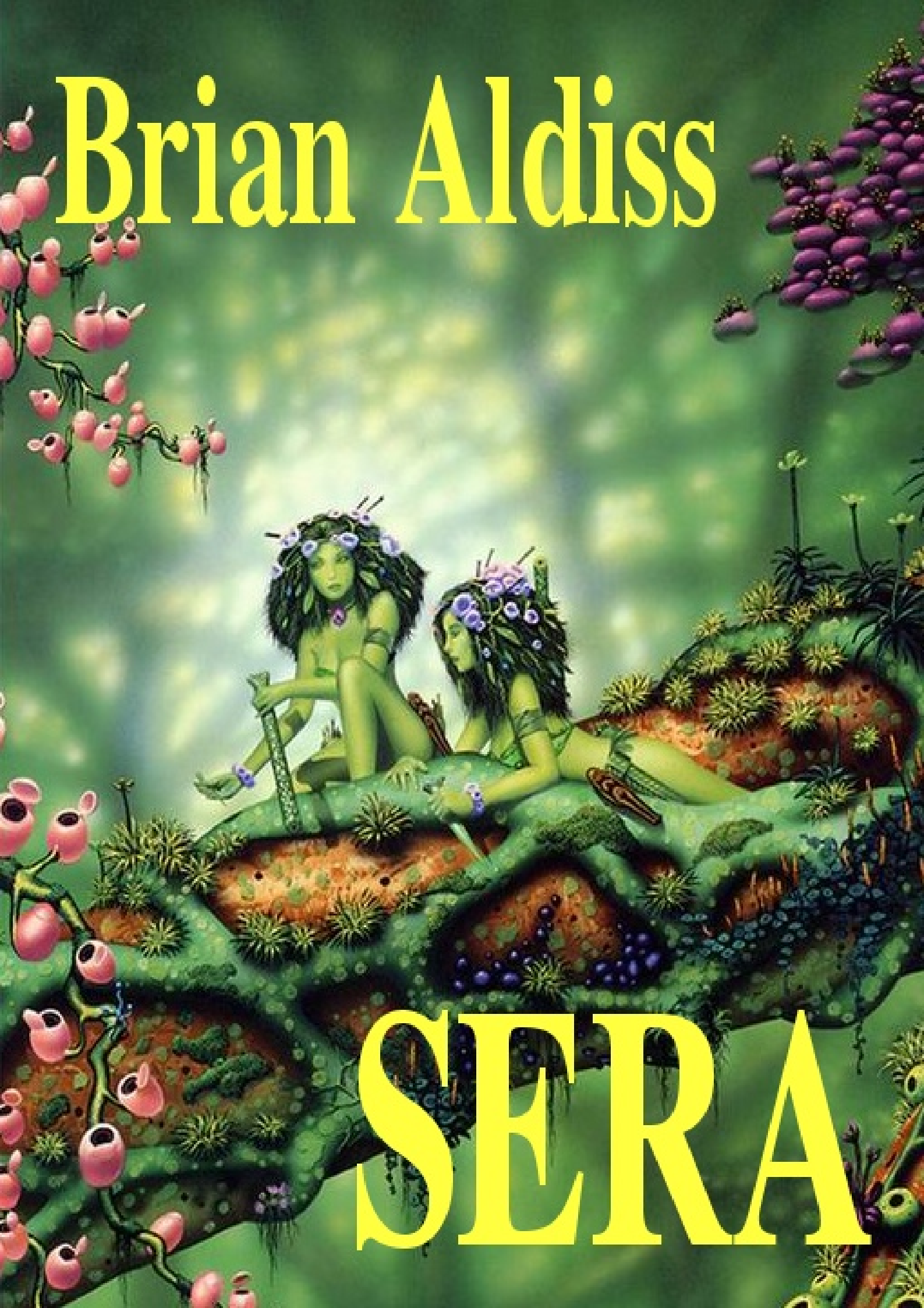

Brian Aldiss

SERA

Brian Aldiss

SERA

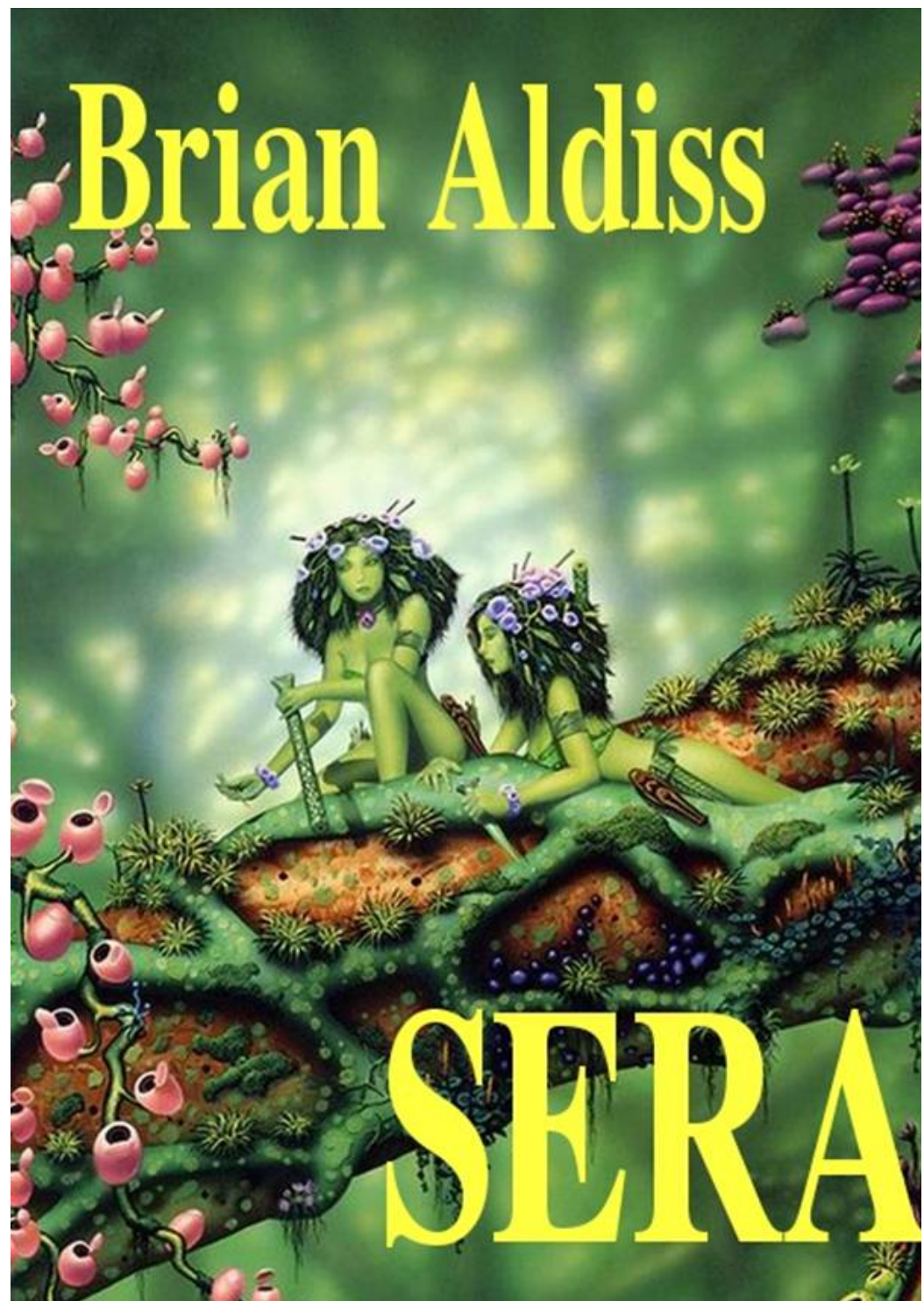
sau

LUNGA DUPĂ-AMIAZĂ A PĂMÂNTULUI

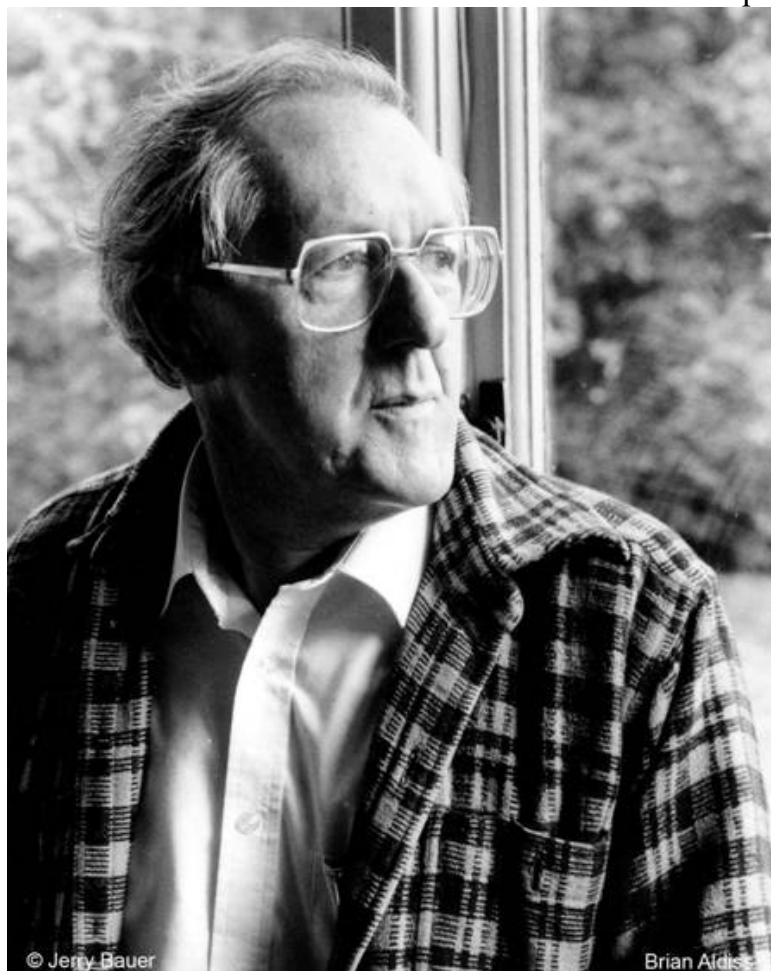
(Hothouse, 1962)

Prefața și traducerea:

Mihai Bădescu

eBook: Cosimo, octombrie 2011
- versiune definitivă -
redactare, corectură și copertă: Cosimo
Editura Porto Franco, 1991
232 pagini

Cuprins:

[Brian Aldiss](#)

[Capitolul unu](#)

[Capitolul doi](#)

[Capitolul trei](#)

[Capitolul patru](#)

[Capitolul cinci](#)

[Capitolul șase](#)

[Capitolul șapte](#)

[Capitolul opt](#)

[Capitolul nouă](#)

[Capitolul zece](#)

[Capitolul unsprezece](#)

[Capitolul doisprezece](#)

[Capitolul treisprezece](#)

[Capitolul paisprezece](#)

[Capitolul cincisprezece](#)

[Capitolul șaisprezece](#)

[Capitolul șaptesprezece](#)

[Capitolul optsprezece](#)

[Capitolul nouăsprezece](#)

[Capitolul douăzeci](#)

[Capitolul douăzeci și unu](#)

[Capitolul douăzeci și doi](#)

[Capitolul douăzeci și trei](#)

[Capitolul douăzeci și patru](#)

[Capitolul douăzeci și cinci](#)

[Capitolul douăzeci și șase](#)

[Brian Aldiss și lunga după-amiază a destinului](#)

*Cum muribunda vegetală viața o susține,
O viață dizolvată în alta intervine.
Și-o formă ce dispare, pe alta o înalță.
(La fel și noi murim s-aprindem altă viață)
Ca bulele de aer ce pe-un ocean apar
Se-nalță și se sparg și-n el la loc dispar.*

Alexander Pope: ESEU DESPRE OM

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

Sub impulsul vital și ascultând de o lege implacabilă, tot ce poate crește se dezvoltă ciudat și în dezordine.

Lumina, căldura, umiditatea erau constante și rămăseseră constante de... dar nimeni nu mai știa de când. Și nimănui nu-i mai păsa de marile întrebări care începeau cu „De când...?” sau „De ce...?”, pentru că nu mai era un loc pentru rațiune. Acum era doar un loc pentru creștere și vegetale. Era ca într-o seră.

În lumina verde, câțiva copii ieșiseră afară să se joace. Atenți la pericole, alergau de-a lungul unei ramuri și se chemau unii pe alții cu voci cristaline. Un biciuitor cu creștere rapidă se mișcă dintr-o parte într-alta; masa lipicioasă de boabe purpurii scânteiau stins. Cu siguranță intenționa să-și împrăstie semințele. Pentru copii însă nu reprezenta niciun pericol așa că au trecut în goană peste el. În fața șirului de copii niște urzici-mușchi, ce înmuguriseră în timpul cât dormiseră, fremătau la apropierea lor.

— Ucide-i, spuse simplu Toy. Ea era copilul conducător al grupului. Avea zece ani, apucase deci zece fructificări ale smochinului. Ceilalți se executară, chiar și Gren. Își scoase fiecare din teacă bățul, pe care toți copiii îl purtau cu ei, imitându-i pe adulți, și tăbăriră pe urzica-mușchi scurmând-o și izbind-o înfuriați. Și pe măsură ce doborau tot mai mult din plantă, și-i zdrobeau vârfurile ascuțite, deveneau tot mai excitați.

În exaltarea ei Clat căzu în față. Avea numai cinci ani și era cea mai tânără din grup. Mâinile îi ajunseseră peste materia otrăvitoare. Țipă din toate puterile și se rostogoli pe o parte. Ceilalți copii începură și ei să țipe, dar nu se aventurară s-o scape din resturile urzicii-mușchi.

Încercând să se elibereze, micuța Clat strigă din nou. Degetele îi alunecară pe scoarța rugoasă, apoi se rostogoli de pe ramură.

Copiii o văzură căzând pe o frunză uriașă ce se etala câteva lungimi mai jos; se prinse de ea și rămase tremurând pe vegetala tremurătoare. De acolo, de jos, îi privea rugătoare, dar nu îndrăznea să-i cheme în ajutor.

— Du-te și ad-o pe Lily-yo, îi spuse Toy lui Gren. Băiatul o rupse la fugă înapoi de-a lungul ramurii. O viespe se năpusti pe neașteptate spre el, bâzâind ca turbată. O dădu la o parte cu

mâna, fără să se oprească. Era doar băiat, lucru destul de rar, și deja foarte curajos, sprinten și extrem de orgolios. Se îndreptă rapid spre cabana Femeii-conducător.

Atașate de partea inferioară a ramurii atârnavau optsprezece cabane din nuci uriașe. Erau curățite de miez și lipite la locul lor cu un clei extras din plantă de acetyl. Aici locuiau cei optsprezece membri ai grupului, câte unul în fiecare nucă-cabană: Femeia-conducător, cele cinci femei ale ei, bărbatul lor și cei unsprezece copii care supraviețuiseră.

Auzind strigătul lui Gren, Lily-yo ieși din cabana ei și, agățându-se de o liană, urcă pe ramură alături de el.

— A căzut Clat, țipă Gren.

Înainte de a o porni în fugă în fața copilului, Lily-yo își izbi cu putere bățul de ramură. Semnalul său îi alertă pe ceilalți șase adulți, femeile Flor, Daphe, Hy, Ivin și Jury și bărbatul Haris. Ei se precipitară afară din nucile-cabană, cu armele în mână, pregătiți de atac sau de fugă.

În timp ce alerga Lily-yo fluieră pe o notă aparte, stridentă.

Imediat, din frunzișul des ce-i înconjura, își făcu apariția o umbelă ce-și controla direcția de deplasare cu ajutorul unor aripioare ca niște spițe. Se apropie de umărul lui Lily-yo și își potrive zborul cu fuga ei.

Atât copiii, cât și adulții se adunaseră în jurul ei și priveau în jos spre Clat, încă întinsă pe frunză.

— Rămâi întinsă, Clat! Și nu mișca! strigă Lily-yo. Vin până la tine. Clat se supuse vocii, deși avea dureri și-i era frică. Acum privea cu încredere în sus spre acel izvor de speranță.

Lily-yo încalecă baza sub formă de cârlig a umbelei și fluieră ușor. Din tot grupul, numai ea reușise să stăpânească pe deplin arta comandării umbelelor, aceste fructe semi-sensibile ale scaietelui-fluierător. Extremitățile spițelor, sub formă de pană, purtau semințele acestei plante ciudate. O cât de ușoară briză le transforma în urechi sensibile la orice șoaptă favorabilă însămânțării. După ani de exerciții, oamenii reușeau să utilizeze aceste „timpane” rudimentare în propriul lor interes. Așa proceda acum Lily-yo.

Umbela o purtă în jos spre copilul neajutorat. Clat zăcea pe spate și o privea cum vine cu speranțe crescute. Încă mai privea în sus, încrezătoare, când dinții verzi străpunseră frunza împrejurul ei.

— Sări, Clat, strigă Lily-yo.

Copilul avu doar timp să se ridice în genunchi – răpitorii vegetali nu erau atât de rapizi ca oamenii, dar dinții verzi se și închiseră peste pieptul ei.

Simțind prezența prăzii prin frunza subțire, colții-capcană se mișcaseră din timp pe poziție. Erau un fel de carcasă cornoasă,

de fapt doar o pereche de fălci pătrate, articulate pe o latură și prevăzute cu numeroși dinți ascuțiți. Dintr-un colț se dezvolta un pețiol foarte fibros și mult mai gros decât un om, care semăna cu un gât. Acum acest pețiol începuse să se încovoie purtând-o pe Clat în jos spre adevărata gură, spre invizibila Bază a pădurii, în întuneric și putreziciune.

Fluierând din nou, Lily-yo își îndreptă umbela în sus, spre ramura de pe care pornise. Nimic nu se mai putea face acum pentru Clat. Așa a fost să fie.

Restul grupului se dispersase deja. A sta pe ramură echivala cu o invitație la necazuri și neplăceri din partea nenumăraților dușmani din pădure. În plus, moartea lui Clat nu fusese prima la care asistaseră neputincioși.

Grupul numărase pe vremuri șapte femei și doi bărbați. Două femei și un bărbat căzuseră pradă verdelui. Cele opt femei ale grupului dăduseră naștere la douăzeci și doi de copii, dintre care cinci băieți. Întotdeauna mureau mulți copii. Acum, că murise și Clat, peste jumătate din numărul copiilor lor căzuseră pradă verdelui. Lily-yo își dădea seama că era un număr mult prea ridicat și, conducătoare fiind, se învinuia pentru acest lucru. Erau într-adevăr numeroase pericolele care-i pândeau de pe ramuri, dar cu multe se obișnuiseră și se puteau păzi. Își reproșa mai ales faptul că printre copiii supraviețuitori rămăseseră numai trei băieți, Gren, Poas și Veggy. Iar dintre ei, simțea în adâncul sufletului, Gren era născut să aibă necazuri.

În lumina verde Lily-yo se întorcea de-a lungul ramurii. Umbela se îndepărtă neobservată, supunându-se instrucțiunilor tăcute purtate de briza pădurii, ascultând alte șoapte despre un posibil loc de însămânțare. Nici când nu existase o lume atât de aglomerată. Nu mai erau locuri libere și uneori umbelele trebuiau să rătăcească prin junglă secole de-a rândul așteptând să aterizeze și să rezume astfel o singurătate vegetală.

Ajungând deasupra unei cabane coborî pe o liană și intră în ea. Fusese cabana lui Clat. Femeia-conducător pătrunse cu greu înăuntru, pentru că intrarea era foarte îngustă. Oamenii își mențineau intrările cât mai strâmte posibil și le lărgeau numai pe măsură ce creșteau. Acest lucru îi ajuta să țină afară cât mai mulți vizitatori nepoftiți.

Totul era ordonat în cabana lui Clat. Din fibrele moi, ale miezului de nucă, fasonase un pat; acolo dormea micuța de cinci ani atunci când, în veșnica și neschimbata pădure, simțea că vine somnul. Pe pătuț zăcea *sufletul* lui Clat. Lily-yo îl luă și îl prinse de centură.

Se agață apoi de liană, își scoase cuțitul și începu să lovească în locul unde scoarța copacului fusese îndepărtată și

atașată nuca de lemnul viu. După câteva lovituri, cleiul cedă. Cabana lui Clat se înclină, mai rămase agățată pentru o clipă, apoi se prăbuși.

În timp ce dispărea prin uriașa îngrămădire de frunze, se produse o vânzoleală de nedescris. Câțiva își disputau privilegiul de a devora uriașa „bucățică”.

Lily-yo urcă din nou pe ramură. Se opri o clipă să-și tragă sufletul. Respira acum cu mult mai greu decât pe vremuri. Dar de atunci plecase la prea multe vânători, născuse mult prea mulți copii, dăduse mult prea multe lupte. Înfrigurată își coborî în fugă privirea spre sâni verzi și goi. Erau mai puțin împliniți de cum fuseseră pe vremea când îl luase la ea, pentru prima oară, pe bărbatul Haris; acum atârnavă moi și forma lor nu mai era la fel de frumoasă.

Instinctiv își dădea seama că îi trecuse tinerețea. Și tot instinctul îi spunea că venise vremea *Înălțării*.

Grupul se adunase în jurul scobiturii și o aștepta. Se îndreptă spre ei, aparent la fel de activă ca întotdeauna, dar sufletul îi era ca și mort. Scobitura semăna cu o subsuoară răsturnată, formată acolo unde ramura se îmbina cu trunchiul. Și în ea se adunase multă apă.

Priveau șirul unor termite care urcau pe trunchi. Din când în când una dintre termite le transmitea oamenilor semne de prietenie, iar oamenii, la rândul lor, le răspundeau în același fel. În măsura în care se putea vorbi că au niște aliați, atunci termitelile erau aliații lor. Numai cinci mari familii animale supraviețuiseră turbatei vieți vegetale. Viespile, albinele, furnicile și termitelile erau insecte sociale, puternice și invincibile. A cincea familie o forma omul, umil și vulnerabil, neorganizat, dar încă supraviețuitor. Împreună, reprezentau ultimele specii animale în această lume vegetală în plină expansiune.

Lily-yo reveni la grup și își ridică privirea pentru a urmări și ea linia mișcătoare ce dispărea treptat în straturile verzi. Termitelile puteau trăi la orice nivel al uriașei păduri, în Vârfuri sau jos, la Bază. Erau primele și ultimele dintre insecte și, împreună cu viespile, supraviețuiseră cel mai mult.

Coborându-și privirea, le solicită atenția.

Când toți își întoarseră privirea spre ea, scoase sufletul lui Clat și îl ridică deasupra capului pentru a-l vedea toți.

— Clat a căzut pradă verdelui, spuse ea. Dar sufletul ei, așa cum se cuvine, trebuie să ajungă în Vârfuri. Flor și cu mine vom porni imediat, pentru a putea merge alături de termite. Daphe, Hy, Ivin, Jury, voi trebuie să-i păziți bine pe bărbatul Haris și pe copii până ne întoarcem noi.

Femeile o aprobară solemn. Apoi se apropiară unul câte unul de ea, să atingă sufletul lui Clat.

Sufletul era o păpușă din lemn, cioplită rudimentar, de forma unei femei. Când se năștea un copil, în cadrul unui ritual, părintele bărbat îi cioplea un *suflet*, o păpușă, un suflet totem. Pentru că în pădure, când cineva cade pradă verdelui, nu mai rămâne nici măcar un oscior care să poată fi îngropat. Supraviețuiește acest *suflet* însă, pentru a fi îngropat în Vârfuri.

După ce atinse sufletul, Gren se îndepărtă aventuros de grup. Era aproape la fel de mare ca și Toy, dar la fel de activ și puternic. Nu numai că avea putere să fugă și se putea cățăra mai bine, dar știa și să înoate. În plus avea personalitate. Ignorând strigătul prietenului său Veggy, alergă spre scobitură și plonjă în apă.

Înota cu ochii deschiși și o lume uluitor de limpede se profila în fața lui. Câteva chestii verzi, asemănătoare frunzelor de trifoi, se treziră la apropierea lui, nerăbdătoare să-i înfășoare picioarele. Gren le ocoli cu o lovitură a brațelor, propulsându-se și mai adânc. Atunci văzu cloșocul – înainte ca acesta să-i fi remarcat prezența.

Prin natura sa cloșocul era o plantă acvatică semiparazită. Trăind în scobituri își trimitea în trunchiul copacului dinții ferăstrău absorbant. Dar și prin partea ei superioară, rugoasă și de forma unei limbi, planta se putea hrăni. Acum se destinsese și i se înfășurase în jurul brațului stâng, iar fibrele sale căutau febril să-și sporească strângerea.

Dar Gren era pregătit. Cu o singură lovitură de cuțit, reteză cloșocul în două, lăsându-i partea de jos să onduleze neputincioasă spre el, în timp ce se îndepărta.

Înainte de a ajunge la suprafață, Daphe, o vânătoare deosebit de iscusită, era deja alături de el. Părea supărată și bule de aer îi ieșeau printre dinți ca niște peștișori mici. Ținea cuțitul pregătit să-l apere.

Când ajunseră la suprafață rânji la ea și se grăbi să se urce primul pe ramură, iar când ea i se alătură, se strâmbă din nou cu nonșalanță.

— Nimeni nu aleargă, nu înoată și nu se cațără singur, îl apostrofă Daphe, citând una din legile nescrise. Nu ți-e frică, Gren? Capul tău este ca un brusture gol!

Și celelalte femei se arătară supărate. Dar niciuna din ele nu îndrăzni să-l atingă. Era un copil bărbat și era tabu. Pentru că el avea puterea magică de a ciopli sufletele și de a aduce copii – sau urma să aibă și acest dar când avea să devină matur, adică foarte curând.

— Eu sunt Gren, copilul bărbat! se făli el bătându-se cu pumnul în piept. Privirea sa o căuta, pentru aprobare, pe cea a lui Haris. Acesta însă privea în altă parte. Acum, pentru că era atât de mare, Haris nu-l mai încuraja, așa cum o făcea altădată, deși isprăvile băiatului deveneau mai mari ca oricând.

Ușor dezumflat, Gren sări alături, fluturând bucata de clocșoc, care încă mai era înfășurată în jurul brațului său. Apoi începu să țipe și să se plimbe țănoș prin fața femeilor pentru a le arăta cât de puțin îi păsa lui de ele.

— Ești încă un copil, șuieră Toy printre dinți. Ea avea zece ani și era mai mare cu un an. Gren se potoli, gândindu-se că va veni vremea când le va arăta el la toți că e un tip deosebit.

— Copiii au crescut prea mari pentru a-i mai putea stăpâni, spuse Lily-yo încruntată. După ce Flor și cu mine ne vom duce în Vârfuri să îngropăm sufletul lui Clat, ne vom întoarce și vom diviza grupul. A venit vremea despărțirii. Aveți grijă de voi!

Îi salută și o porni cu Flor pe urmele ei.

Grupul, care privea cum se îndepărtează conducătorul lor, era trist acum. Toți știau că trebuiau să se despartă, dar nu îndrăzniseră să se gândească la acest lucru. Vremea fericirii și siguranței lor – cel puțin așa li se părea tuturor, avea să ia sfârșit, poate pentru totdeauna. Singuri, copiii urmau să traverseze o perioadă de suferință, ajutându-se și purtându-și singuri de grijă, până vor întâlni alte grupuri. Pe adulți îi aștepta bătrânețea, încercări dureroase și poate moartea atunci când aveau să se înalțe în necunoscut.

Capitolul doi

Lily-yo și Flor urcau pe scoarța rugoasă. Pentru ele aceasta semăna mai mult cu o serie de trepte, dispuse mai mult sau mai puțin simetric. Când și când, întâlneau tot felul de inamici vegetali, câte vreun spin sau un plugirug, dar erau dușmani mărunți și ușor de trimis în verdele întunecos de sub ele. Dușmanii lor erau și dușmanii termitelor și coloana mișcătoare din față curățise deja drumul. Lily-yo și Flor urcau, ținându-se foarte aproape de termite, bucuroase de compania lor.

Urcaseră destul de mult. La un moment dat se opriseră pe o ramură goală, capturaseră două semințe rătăcitoare de brusture, le despicaseră și le mâncaseră pulpa albă și uleioasă. În timpul urcușului zăriseră unul sau două grupuri de oameni pe diferite ramuri; uneori aceste grupuri le făcuseră cu mâna timid, alteori nu. Dar în cele din urmă ajunseseră mult prea sus pentru a mai putea întâlni oameni.

În apropierea Vârfurilor le așteptau noi pericole. Oamenii trăiau în straturile mijlocii, dar sigure, ale pădurii, feriți de pericolele Vârfurilor sau ale Bazei.

— Pornim din nou, îi spuse Lily-yo lui Flor, ridicându-se în picioare din locul unde se odihniseră. În curând vom fi în Vârfuri.

O agitație le amuți pe amândouă. Priviră în sus și se lipiră de trunchi, protector. Deasupra capetelor lor frunzele foșneau lovite parcă de moarte.

O viță săritoare îmblăți scoarța rugoasă într-o frenezie a lăcomiei, atacând coloana de termite. Atât rădăcinile cât și tulpina viței săritoare erau tot atâtea limbi și lațuri. Răsucindu-se în jurul trunchiului își împingea limbile sale lipicioase în coloana de termite.

Împotriva acestei plante deosebite, flexibilă și hidoasă, insectele nu se puteau apăra. Se împrăștiaseră, dar continuau să urce cu încăpățănare, încrezătoare în legea oarbă a supraviețuirii pe ansamblu.

Pentru oameni planta era mai puțin amenințătoare, sau cel puțin atunci când o întâlneau pe ramură. Întâlnită pe un trunchi, o putea ușor disloca și trimite verdelui.

— Trebuie să urcăm pe alt trunchi, hotărî Lily-yo.

Alergau cu iscusință de-a lungul ramurii, sărind peste o inflorescență strălucitoare, în jurul căreia bâzâiau albine –

primul mesager al lumii de culori de deasupra lor.

Dar un obstacol și mai teribil zăcea în așteptare, într-o gaură destul de banală din ramură. În timp ce Lily-yo și Flor se apropiau, o viespe se năpusti bâzâind spre ele. O ființă teribilă, la fel de mare ca și ele, dotată atât cu arme cât și cu inteligență – și pe deasupra cu multă răutate. Acum ataca numai din cauza năravului; ochii mari, mandibulele în continuă agitație, aripile transparente și neobosite. Capul, un amestec de păr mișos și carapace chitinoasă, era urmat de pieptul zvult și corpul articulată, galben și negru, care adăpostea acul mortal.

Plonjase între cele două femei și intenționa să le lovească pe amândouă cu aripile. Femeile se aplecară rapid și ea trecu în viteză pe deasupra lor. Se izbi furioasă de ramuri și atunci când se întoarse, acul auriu pulsa amenințător.

— Lasă-mi-o mie, spuse Flor. O viespe îi omorâse unul dintre copii.

Acum creatura se apropia înfuriată și mult mai jos. Flor țâșni lateral și-o apucă de părul mișos, dezechilibrând-o. Fulgerător își ridică sabia. O avântă în jos cu un icnet puternic și îi reteză pieptul chitinos și subțire.

„Tigrul zburător” căzu alături în două bucăți, iar cele două femei o rupseră la fugă.

Ramura, fiind una principală, nu se subția. Mai mult, continua să se întindă până se atașa de alt trunchi. Arborele, enorm de bătrân, cel mai longeviv organism ce înflorise vreodată pe această mică lume, avea miliarde de trunchiuri. Cu foarte multă vreme în urmă – aproape două miliarde de ani, în funcție de sol, climat și alte condiții, existaseră multe feluri de arbori. Însă, pe măsură ce temperatura crescuse, arborii proliferaseră și intraseră în competiție unii cu alții. Pe acel continent, banianul^[1], prosperând în căldură și utilizându-și complexul sistem de înmulțire prin butășire, își stabilise treptat dominația asupra celorlalte specii. La rigoare, evoluase și se adaptase. Fiecare banian se întindea mai departe și mai departe, uneori chiar dublându-se din motive de siguranță. De fiecare dată creștea mai înalt și se târa mai departe și mai departe, protejându-și vlăstarele de înmulțirea adversarilor, dezvoltând trunchi după trunchi și ramură după ramură, până ce, în sfârșit, învățase șiretlicul de a se uni cu banianii vecini pentru a forma un desigur cu care niciun alt arbore nu se putea lupta. Complexitatea lor devenise fără rival. Dobândiseră nemurirea.

Pe continentul unde trăiau oamenii, numai un singur banian creștea acum. El devenise, mai întâi, Regele pădurii, apoi pădurea însăși. Cucerise deșerturile și munții și mlaștinile. Umpluse continentul cu eșafodajul său de ramuri. Numai în

fața fluviilor largi sau la țărmurile mării, unde îl asaltau mortalele alge marine, se oprise arborele gigant.

Și de linia terminatorului, unde toate se opresc și începe noaptea, dincolo, de asemenea, nu trecuse nici banianul.

Femeile urcau acum încet, atente la imprevizibilele viespi care zumzăiau pretutindeni. Peste tot creșteau stropi de culoare, atașați de arbore, atârând de liane, sau rătăcind liberi.

Liane și ciuperci înfloreau pretutindeni; umbelele pluteau melancolice prin desigurii. Pe măsură ce urcau tot mai sus, aerul devenea mai curat și culorile mai dezlănțuite; albastru și purpuriu, galben și mov, toate capcane minunate colorate.

O gură picurătoare își trimise bobițele roșcate de clei în josul trunchiului. Câțiva spini care le pândeau le înțepară și rămaseră înțepeniți. Lily-yo și Flor ocoliră zona, trecând pe partea cealaltă a trunchiului.

Se întâlniră apoi cu iarba-rea. O ciopârțiră și își continuară ascensiunea.

Existau numeroase și uluitoare forme de plante, unele asemănătoare păsărilor, altele ca fluturii. Pretutindeni se întindeau tentacule vegetale care le mențineau atenția într-o perpetuă stare de alertă.

— Privește! șopti Flor și indică o zonă de deasupra capului lor.

Aproape imperceptibil, scoarța copacului era puțin crestată. Și tot la fel de imperceptibil o parte din ea începuse să se îndepărteze. Opintindu-se, Flor își întinse bățul cu o lungime de braț până ce acesta atinse creștătura. Apoi împinse în sus.

O porțiune din scoarță se dădu la o parte revelând o gură mortală. O burtă de stridie, excelent camuflată, se îngropase în trunchi. Împingând rapid, Flor ajunse cu bățul în trapă. Și în timp ce fălcile se închideau peste băț, și Lily-yo o susținea, trase cu toată puterea. Luată prin surprindere, burta fu smulsă din locul ei.

În zadar își descleștase fălcile. Se prăvăli bălăbănindu-se prin aer și o aripă zburătoare o prinse fără greutate.

Lily-yo și Flor continuau să urce.

Luate aparte, Vârfurile reprezentau o lume stranie, un adevărat imperiu al vegetalelor la modul cel mai exotic și maiestos.

Dacă banianul domina pădurea, era însăși pădurea, atunci traversatoarele dominau Vârfurile, formau peisajul tipic al Vârfurilor. Ale lor erau uriașele plase întinse pretutindeni, ale lor cuiburile construite pe vârfurile arborilor.

Când traversatoarele își părăseau cuiburile, alte creaturi se adăposteau în ele, alte plante înfloreau acolo, răspândindu-și culorile strălucitoare spre cer. Tot felul de rămășițe și bobițe de

clei transformaseră aceste cuiburi în platforme trainice. Și tot aici creșteau plantele crematoriu pe care le căuta Lily-yo pentru sufletul lui Clat.

Împingând, agățându-se, cele două femei ajunseră în cele din urmă pe una din aceste platforme. Își amenajară, sub o frunză uriașă, un adăpost în fața pericolelor văzduhului și se așezară să se mai odihnească puțin. Chiar la umbră, și chiar și pentru ele, căldura vârfulor era formidabilă. Deasupra, paralizând jumătate din firmament, strălucea un soare uriaș. Ardea fără-nctare, nemișcat, tot timpul în aceeași parte a cerului, și tot astfel urma să ardă până-ntr-o zi – de acum foarte aproape –, când avea să se mistuie complet.

Aici în Vârfuri, cu strania sa metodă de apărare, ce se baza pe acest soare strălucitor, crematoriul domina celelalte plante staționare. Deja rădăcinile sale senzitive îi semnalaseră prezența intrușilor. Deasupra lor, pe frunză, femeile vedeau mișcându-se un cerc de lumină; rătăci o vreme pe suprafața ei apoi se opri și începu să se concentreze. Frunza începu să fumege apoi izbucniră flăcările. Focalizând una din urne asupra lor, și folosindu-se de cea mai teribilă armă, focul, planta era pregătită să lupte.

— Fugi, comandă Lily-yo, și amândouă se aruncară în spatele unui scaiete-fluierător. Se ascunseră printre spinii lui, dar continuară să urmărească cu atenție planta crematoriu.

Era o priveliște minunată.

Cocoțată acolo sus, planta etala aproape o jumătate de duzină de flori roșietice, fiecare mai mare decât un om. Alte flori, de acum fertilizate, se adunaseră și formau o urnă cu mai multe fațete. Se puteau vedea și alte stadii de dezvoltare, stadii în care, pe măsură ce sămânța se dezvoltă în partea de jos, culoarea dispăruse de pe fațetele urnei. În sfârșit, odată cu maturizarea semințelor, urna, de acum goală și foarte rezistentă, devenea transparentă ca sticla și o armă calorică pe care planta o putea folosi chiar și după ce sămânța era improșcată.

În afara oamenilor, toate creaturile vegetale dădeau înapoi în fața focului. Numai ei se puteau măsura cu planta crematoriu și chiar o puteau utiliza în folosul lor.

Mișcându-se cu abilitate, Lily-yo se furișă și reteză o frunză uriașă ce creștea pe platforma pe care stăteau. Frunza era mai înaltă decât ea. Ținând-o bine, alergă direct către crematoriu, se năpusti printre frunzele ei și, fără să contenească o clipă, se cățăra până în vârf, mai înainte ca aceasta să-și poată roti urnele sub formă de lentile și să le focalizeze asupra ei.

— Acum! îi strigă lui Flor.

Flor era deja în mișcare și accelera spre ea.

Lily-yo ridică frunza deasupra crematoriului și o așeză între soare și plantă astfel încât amenințătoarele urne să se găsească în umbră. Ca și cum ar fi înțeles că prin aceasta i se ruinaseră mijloacele de apărare, planta se ofili brusc. În umbră, cu florile și urnele atârând flasc, planta oferea imaginea deplină a decrepitudinii vegetale.

Chiuind de satisfacție, Flor se repezi înainte și reteză una din uriașele urne transparente. Apoi o cărară amândouă, în fugă, spre adăpostul oferit de scaietele-fluierător. Frunza care ținuse umbră căzuse și crematoriul reveni din nou la viață, agitându-și furios urnele pe măsură ce acestea sorbeau din nou lumina soarelui.

Cele două femei ajunseseră la adăpost exact la timp. O pasăre vegetală se năpustise din cer asupra lor și rămase înfiptă în unul din țepii scaietelui-fluierător.

Imediat, câțiva zeci de gunoieri începură lupta pentru cadavrul său. Sub acoperirea oferită de această confuzie, Lily-yo și Flor atacară urna pe care tocmai o capturaseră. Utilizându-și cuțitele și forța, reușiră să ridice puțin una dintre fațete, suficient însă pentru a putea introduce sufletul lui Clat înăuntru. Eliberată, fațeta reveni instantaneu la loc închizând urna ermetic. Prin suprafețele ei transparente, sufletul lui Clat îi privea tăcut.

— Fie ca tu să te înalți și să ajungi în ceruri, intonă Lily-yo.

Era îndatorirea ei să vegheze ca sufletului să i se dea, măcar astfel, o șansă. Împreună cu Flor, duse urna la unul din cablurile țesute de traversatoare. Vârful urnei, acolo unde fusese sămânța, era foarte gros și asuda clei. Așa că fu lipită ușor de cablu și rămase acolo agățată și sclipind în soare.

Cu timpul, atunci când o traversatoare va urca pe cablu, urna va avea o șansă excelentă să se lipească de unul dintre picioarele ei și astfel să fie purtată departe, spre ceruri.

Tocmai când terminaseră lucrul, o umbră se profilă asupra lor. Un corp lung de peste un kilometru se îndrepta în jos spre ele. O traversatoare, acel uriaș echivalent vegetal al păianjenului, cobora spre vârfuri.

În grabă, femeile se adăpostiră din nou pe platformă. Ultima îndatorire față de Clat fusese îndeplinită; acum venise vremea să se întoarcă la grup.

Înainte de a începe coborâșul spre lumea verde a straturilor mijlocii, Lily-yo privi înapoi peste umăr.

Traversatoarea cobora alene, o gigantică umflătură prevăzută cu fălci și picioare și un păr vegetal ce-i acoperea corpul aproape în întregime. Privind-o cum coboară i se părea o zeiță cu puteri divine. Plutea ușor pe acel cablu ce se-ntindea până în cer.

Mai aproape, sau în depărtări, se puteau vedea și alte cabluri ridicându-se din junglă. Toate se ridicau oblic, ca și cum ar fi fost degetele unei mâini gigantice profilate pe cer. Acolo unde erau lovite de razele soarelui, scânteiau. Se putea remarca, de asemenea, că toate se îndreptau într-o anumită direcție. Iar în acea direcție plutea o jumătate de glob argintiu îndepărtat și rece, dar vizibil chiar și în lumina orbitoare a soarelui.

Nemișcată, jumătatea de lună rămăsese și ea înțepenită pe vecie în aceeași parte a cerului.

De-a lungul eonilor, atracția Lunii slăbise treptat mișcarea de rotație a planetei mamă până la oprirea completă. Zilele și nopțile se succedaseră din ce în ce mai încet până ce deveniseră veșnice, una pe o parte a planetei, cealaltă pe cealaltă parte. În același timp, un efect de frânare reciprocă oprise și mișcarea aparentă a Lunii. Îndepărtându-se și mai mult de Pământ, își pierduse rolul de satelit și se înscrisese pe o traiectorie precisă, devenind acum o planetă independentă, cu drepturi depline, ce ocupa vârful unui vast triunghi echilateral având Soarele și Pământul în celelalte vârfuri. Pentru cât mai rămăsese din după-amiaza eternității, Pământul și Luna aveau să rămână în aceeași poziție relativă. Se priveau față-n față și urmau să rămână astfel până când nisipul timpului avea să înceteze să mai curgă și soarele avea să înceteze să mai lumineze.

Multitudinea firelor de cablu vegetal plutea în spațiul dintre ele, unindu-le. Traversatoarele puteau călători înainte și înapoi în voie; uriași și insensibili astronauți vegetali ce cuprinseseră atât Pământul cât și Luna într-o rețea insensibilă și indiferentă.

Surprinzătoare potrivire. Bătrânețea Pământului era înlănțuită ca într-o pânză de păianjen.

Capitolul trei

Coborâseră în ritm ușor spre straturile mijlocii ale pădurii și călătoria de reîntoarcere la grup se desfășurase fără probleme. Lily-yo nu se grăbea ca de obicei, n-o trăgea inima să se întâlnească prea curând cu momentul inevitabil al divizării grupului.

Nu-și putea exprima prea bine gândurile. În această veșnicie verde existau prea puține gânduri și prea puține cuvinte.

— Curând va trebui să ne înălțăm și noi, ca și sufletul lui Clat, îi spuse lui Flor pe când coborau.

— Așa e să fie, răspunse Flor, și Lily-yo își dădea seama că nu putea găsi o expresie mai potrivită în această privință. Nici ea nu putea găsi cuvinte mai semnificative; în acele zile înțelegerea omului se subțiasse atât de mult! Așa era să fie.

La întoarcere, grupul le întâmpină cu răceală. Ostenită Lily-yo le răspunse printr-un salut scurt și se retrase în cabana ei. Jury și Ivin îi aduseră îndată hrană, dar nu îndrăzniră să pătrundă nici măcar cu un deget în camera ei, pentru că acest lucru era tabu. După ce a mâncat și a dormit, a urcat din nou pe ramura cabanelor și i-a chemat pe ceilalți.

— Grăbiți-vă! strigă ea, privindu-l fix pe Haris care nu se grăbea deloc. Cum putea s-o supere tocmai el când știa cât de mult îl plăcea! De ce trebuia ca un lucru dificil să fie atât de prețios – sau un lucru prețios atât de dificil?

În timp ce era astfel cufundată în gânduri, o limbă lungă și verde se prelinse pe după trunchiul copacului. Descolăcindu-se, atârna lacomă pentru câteva clipe, apoi se înfășură în jurul pieptului ei, imobilizându-i brațele de corp. Lily-yo se zbătea furioasă în timp ce era săltată de pe ramură, și își reproșa lipsa de vigilență.

Haris își smulse cuțitul din centură, se repezi înainte cu ochii mijiți, și-l aruncă din fugă. Șuierând, lama străpunse limba și o prinse de scoarța rugoasă a trunchiului. În timp ce continua să alerge spre limba imobilizată, Daphe și Jury îl urmau îndeaproape, iar Flor pune copiii la adăpost. Agonizând, limba își slăbi treptat strânsoarea asupra lui Lily-yo.

Acum o teribilă vânzoleală se dezlănțuise de cealaltă parte a trunchiului și pădurea se umpluse de vibrațiile lor. Lily-yo fluieră după două umbele, își făcu loc printre spirele verzi ce-i

încolăceau pieptul și ajunse cu bine pe ramură. Limba se zvârcolea și se unduia în zadar. Cu armele în mână cei patru oameni înaintau hotărâți să încheie socotelile.

Chiar și arborele vibra de furia creaturii a cărei limbă era imobilizată. Ocolind cu grijă trunchiul, zăriră uriașa gură vegetală a unui lăptuc ce-i privea cu pupila palmată și hidoasă a ochiului unic. Se izbea furioasă de trunchi, spumegând și strâmbându-se înspăimântător. Deși mai înfruntaseră lăptuci până atunci, oamenii tremurau la vederea lui.

La dimensiunile de atunci, lăptucul avea de mai multe ori circumferința copacului. Dacă era nevoie, putea să se extindă aproape până în vârfuri, alungindu-se și devenind, în aceeași măsură, mai subțire. Izbucnea pe neașteptate de la Bază, ca un obscen hocus-pocus dintr-o cutie cu surprize, în căutare de hrană. Fără brațe, fără creier, își căuta pe băjbâite calea pe solul pădurii, cu ajutorul unor picioare lungi, rădăcinoase.

— Străpungeți-l! strigă Lily-yo. Nu lăsați să vă scape monstrul!

De-a lungul ramurii erau înșirați pari ascuțiți pe care grupul îi folosea în cazuri deosebite. Cu ajutorul lor străpunseră limba ce încă se mai zbătea ca un bici peste capetele lor. În cele din urmă reușiră să imobilizeze, de-a lungul ramurii, o bună bucată din ea. Oricât de mult s-ar mai fi zbatut lăptucul, nu se mai putea elibera.

— Acum trebuie să plecăm și să ne înălțăm, spuse Lily-yo.

Niciun om nu reușise vreodată să ucidă un lăptuc. Părțile sale vitale erau inaccesibile. Deja însă zbaterile sale atrăseseră o mulțime de prădători precum spinii – acești adevărați rechini ai straturilor mijlocii –, aripile-zburătoare, dinții-capcană, garguii și mărunta vermină vegetală. Cu toții aveau să sfâșie lăptucul în părți vii până ce nimic nu va mai rămâne din el. Iar dacă, între timp, se întâmpla să întâlnească și un om... ei bine, atunci despre el nu se mai putea spune decât că: „așa a fost să fie”. Deși adunat în grabă, grupul dispăru repede după perdeaua verde.

Lily-yo era nemulțumită. Ea îi vârase în această încurcătură. Fusese luată prin surprindere. Dacă ar fi fost mai atentă, un lăptuc cu mișcările lui lente n-ar fi putut s-o prindă niciodată. Mîntea îi era obosită de gândurile conducerii sale proaste. Pentru că ea cauzase două drumuri periculoase spre Vârfuri în loc de unul singur. Dacă ar fi luat grupul cu ea când înmormântase sufletul lui Clat, ar fi evitat această a doua ascensiune care se profila acum în fața lor. Ce se-ntâmplase cu mîntea ei încât nu văzuse acest lucru mai înainte?

Bătu din palme. Se opri la adăpostul unei frunze gigantice și acum își aduna grupul în jurul ei. Șaisprezece perechi de

ochi o priveau încrezători, așteptându-i cuvintele. În schimb ea era furioasă să-i vadă cu câtă încredere o privesc.

— Noi adulții am îmbătrânit, începu ea, și am devenit mai proști. Eu una am devenit mai proastă pentru că am permis unui lăptuc încet să mă prindă. Nu mai sunt în stare să vă mai conduc. A venit vremea ca adulții să se înalțe și să se întoarcă la zeii care ne-au făcut. Atunci copiii se vor conduce singuri. Ei vor forma un nou grup. Toy va conduce grupul. Până când vei fi sigură pe grupul tău, Gren și apoi Veggy vor fi suficient de mari pentru a vă dăruia copii. Aveți grijă de copiii bărbați. Păziți-i să nu cadă pradă verdelui pentru că astfel grupul moare. Mai bine te sacrifici tu decât să moară grupul.

Lily-yo nu ținuse, iar ceilalți nu auziseră, vreodată un discurs așa de lung. Unii dintre ei nici nu-l înțelegeau. Ce însemna toată vorbăria asta despre a cădea pradă verdelui? Or cazi, or nu, și atunci nu mai e nimic de spus. Orice s-ar fi întâmplat „așa era să fie” și nicio vorbă nu mai avea vreo influență.

May, un copil fetiță remarcă obraznic:

— Când o să fim singuri o să ne permitem multe plăceri.

Flor se întinse și o plesni peste ureche.

— Mai întâi va trebui să-ți permiți urcușul greu până în Vârfuri, spuse ea.

— Așa e. Acum să pornim, hotărî Lily-yo și stabili cine să fie în față și cine să urmeze. N-au mai fost discuții între ei, nici alte neînțelegeri, doar o remarcă pe un ton surprins a lui Gren:

— Lily-yo vrea să ne pedepsească pe noi pentru greșelile ei!

Împrejurul lor pădurea palpita și pe măsură ce lăptucul era devorat, creaturi verzi se repezeau și foșneau prin verdeăț.

— Urcușul va fi greu. Să-l începem imediat, spuse Lily-yo privind neliniștită în jurul ei și aruncându-i o privire încruntată lui Gren.

— De ce să urcăm? întrebă Gren revoltat. Cu umbelele am putea zbura ușor spre vârfuri, fără să ne mai chinuim.

Ar fi fost prea complicat să-i explice că un om purtat în aer era cu mult mai vulnerabil decât un om protejat de un trunchi și de coaja lui rugoasă în ale cărei crăpături sau noduri să te poți ascunde în caz de atac.

— Cât timp conduc eu, o să urcați, i-o reteză Lily-yo. Vorbești prea mult, cred că ai gărgăuni în capul ăla al tău. Nu-l putea lovi; era un copil bărbat și era tabu.

Fiecare își luase sufletul din cabană. Nu se obișnuia să-și ia rămas bun de la vechile locuințe. Țineau sufletele prinse la centură și cuțitele – cei mai ascuțiți și mai duri ghimpi disponibili –, pregătite în mână, și alergau de-a lungul ramurii

după Lily-yo, cât mai departe de lăptucul în dezintegrare, cât mai departe de propriul lor trecut.

Încetinită din pricina copiilor mai mici, călătoria spre Vârfuri li se părea foarte lungă. Deși reușiseră să treacă peste întâmplările neobișnuite, oboseala care se aduna încet, dar sigur, n-o puteau învinge. La jumătatea drumului spre Vârfuri, găsiră o ramură laterală pe care să se odihnească. Aici creștea o încâlceală în care se puteau adăposti.

Încâlceala era o ciupercă frumoasă și foarte încurcată. Deși semăna cu o urzică-mușchi mai mare, nu-i vătăma pe oameni. Atunci când dădea de ei, își retrăgea pistilele otrăvite, parcă în scârbă. Se deplasa foarte încet pe ramurile arborelui etern și prefera numai hrana vegetală. Grupul se ghemui în mijlocul ei și adormi. Erau în siguranță față de aproape toate formele de atacatori, de la viridianul unduitor până la lujerul galben. Dintre adulți, Flor și Lily-yo dormeau cel mai profund, fiind obosite de călătoria precedentă. Haris, bărbatul, a fost primul care s-a trezit, dându-și seama că ceva nu era în regulă. În timp ce se ridica într-un cot, o împunse pe Jury cu bățul. Lui îi era lene și, pe deasupra, era de datoria ei să-l apere de pericole. Jury sări în picioare, lansă un țipăt ascuțit de alarmă și se năpusti în ajutorul copiilor.

Patru ființe înaripate invadaseră încâlceala. Puseseră mâna pe Veggy, copilul bărbat, și pe Bain, cel mai micuț copil fată, le puseseră căluși în gură și îi legaseră fedeleș înainte ca aceștia să se dezmeticească de-a binelea.

La strigătul lui Jury, înaripații priviră în jur.

Erau oamenii zburători!

În anumite privințe, semănau oamenilor. Cu alte cuvinte aveau un cap, două brațe lungi, vânjoase, picioare scurte și degetele puternice la mâini și picioare. Dar în loc de piele netedă și verde, erau acoperiți de o substanță cornoasă și strălucitoare, ici neagră colo roz. Iar aripile mari și solzoase, crescute între piept și coate, semănau cu ale păsării-vegetale. Fețele lor erau ascuțite și inteligente și ochii le scânteiau.

Văzând că oamenii se trezesc, zburătorii apucară cei doi copii captivi și, năpustindu-se prin încâlceală – nici lor nu le făcea niciun rău – se îndreptară în fugă spre marginea ramurii, cu intenția de a sări.

Zburătorii erau dușmani iscusiți, rareori văzuți, dar foarte temuți de oameni. Se ocupau cu furtul. Deși nu ucideau decât dacă erau forțați, furau în schimb copii – ceea ce se considera o crimă și mai mare. Era greu să fie prinși. De fapt, nu zburau cu adevărat, ci planau cu iuțeală prin cădere, dar și așa scăpau cu ușurință de represaliile oamenilor.

Jury alergea din toate puterile și Ivin o urma îndeaproape. Ea prinse genunchiul unuia dintre zburători, înainte ca acesta să se poată lansa, apucând zdravăn tendonul din piele al aripii, acolo unde acesta se unea cu piciorul. Zburătorul se clătină, incomodat de greutatea prăzii, se întoarse să se apere și slăbi strânsoarea asupra lui Veggy. Tovarășul său, preluând acum greutatea întreagă a copilului bărbat, se opri și își scoase cuțitul pentru apărare.

Ivin se năpusti cu sălbăticie asupra lui. Ea îl născuse pe Veggy, nu i-l puteau răpi. Lama zburătorului îi ieși în întâmpinare. Se înfipse în ea spintecându-i stomacul până la măruntaiele maronii. Căzu de pe ramură fără niciun sunet, determinând vânzoleala obișnuită în frunzișul de jos unde dinții-capcană își disputau noua pradă.

Îmbrâncit pe spate de avântul lui Ivin, zburătorul scăpă corpul legat al lui Veggy și își părăsi prietenul ce încă se mai lupta cu Jury. Își întinse aripile și se avântă greoi pe urmele celorlalți doi, care o duceau pe Bain între ei, în desișul verde.

Întregul grup se trezise acum. Lily-yo îl dezlega în tăcere pe Veggy care nu plângea pentru că era și el un copil-bărbat. Între timp Haris îngenunchease lângă Jury și oponentul ei înaripat ce se zbătea tăcut să scape. Haris ridică cuțitul pentru a pune capăt disputei.

— Nu mă omorî, am să plec! strigă zburătorul. Avea vocea stridentă, cuvintele se înțelegeau cu greu. Ciudățenia aceasta spori și mai mult furia lui Haris, crispându-i buzele și încordându-i limba.

Își înfipse cuțitul adânc printre coastele zburătorului de patru ori la rând, până ce sângele îi năclăi degetele-i încleștate.

Jury se ridică, respirând din greu, și se sprijini de Flor.

— Am îmbătrânit, spuse ea. Pe vremuri nu era nicio problemă să ucid un zburător.

Îl privi apoi pe bărbatul Haris cu recunoștință. Se dovedise atât de folositor.

Împinse cadavrul spre marginea ramurii cu vârful piciorului. Corpul se rostogoli anevoie, apoi căzu pradă verdelui.

Capitolul patru

Așteptau printre frunzele ascuțite ale unui scaiete-șuierător, buimăciți de soarele strălucitor, dar atenți la pericole. Ascensiunea se încheiase. Acum cei nouă copii vedeau Vârfurile pentru prima oară și priveliștea îi lăsase fără grai.

Încă o dată Lily-yo și Flor asaltară o plantă crematoriu, umbrind-o cu o frunză. De acum le ajuta și Daphe. Și în timp ce planta se ofilea înfrântă, Daphe reteză șase din uriașele sale urne transparente, care urmau să le fie coșciuge. Hy o ajută să le pună la adăpost, după care, Lily-yo și Flor aruncară frunzele și se refugiară și ele în adăpostul oferit de scaietele-șuierător.

Un nor de aripi-hârtioase își făcu apariția; culorile lor străluceau puternic în ochii obișnuiți numai cu verdele straturilor mijlocii. Cerul era albastru și galben și argintiu și o viridiană iriza ca o apă.

Una dintre aripile-hârtioase descinse palpitândă, în apropierea lor, pe un smoc de frunze de culoarea smaraldului. Frunzișul era, de fapt, un colector. Aproape instantaneu aripa-hârtioasă deveni cenușie, pe măsură ce puținul său conținut nutritiv era supt. Apoi se dezintegrează ca un scrum.

Ridicându-se cu precauție, Lily-yo conduse grupul spre cel mai apropiat cablu din gigantica plasă a traversatoarelor. Fiecare adult își căra propria urnă.

Traversatoarele, cele mai mari creaturi dintre toate ființele vegetale sau animale, nu puteau pătrunde în pădure. Își fabricau cablul și îl legau de ramurile din vârf apoi îl asigurau prinzându-l de altele.

Găsind un cablu potrivit, pe care nu se afla nicio traversatoare, Lily-yo se întoarse și le făcu semn să așeze urnele jos. Apoi le vorbi. Lui Toy, Gren și celorlalți șapte copii.

— Acum ajutați-ne să intrăm fiecare în urna lui. Vedeți să le închideți bine. Apoi cărați-le până la cablu și lipiți-le de el. Iar apoi luați-vă adio. Noi ne înălțăm și lăsăm grupul în mâinile voastre. Voi sunteți viii acum!

Toy ezita. Era o fată subțirică cu sâni ca două perișoare.

— Nu pleca Lily-yo, spuse ea. Avem încă nevoie de tine, și tu știi că avem nevoie de tine.

— Așa a fost să fie, îi răspunse ferm Lily-yo.

Fortând una din fațetele urnei, se strecură în „coșciugul” ei. Ajutați de copii, ceilalți adulți îi urmară exemplul. Din obișnuință, Lily-yo aruncă o privire împrejur pentru a se convinge că Haris, bărbatul, era în siguranță.

În fine, se aflau toți în coșciugele lor transparente. Pe chipurile lor se așternuse un calm și o liniște surprinzătoare.

Copiii cărau coșciugele între ei și priveau neliniștiți cerul. Erau înspăimântați. Se simțeau fără apărare. Numai îndrăznețul copil-bărbat Gren se purta ca și cum s-ar fi bucurat de noua lor stare de independență. Mai mult chiar decât Toy, îi dirija pe ceilalți în plasarea urnei pe cablul traversatoarei.

Lily-yo sesiză un miros curios în urnă. Și pe măsură ce-i pătrundea în plămâni, simțurile o părăseau. Afară peisajul se înnoua și se micșora. Se văzu suspendată deasupra vârfurilor, pe cablul traversatoarei, alături de urnele lui Flor, Haris, Daphe, Hy și Jury. Văzu apoi copiii, noul grup, alergând spre un adăpost. Fără să privească înapoi, se afundară în desișul de frunze de pe platformă și dispărură.

Traversatoarele sălășluiau foarte sus deasupra Vârfurilor, la adăpost de dușmani. În jurul lor spațiul era indigo, iar invizibilele raze ale lui le îmbăiau, hrănindu-le. Și cu toate acestea, traversatoarele erau încă dependente de hrana Pământului. După multe ore de visuri vegetale, se trezeau și începeau coborâșul pe cablu.

Alte traversatoare atârnavă nemișcate în apropiere. Din când în când eliminău un bol de oxigen sau își scuturau câte un picior pentru a scăpa de vreun parazit mai incomod. Trăiau o viață liniștită, niciodată atinsă mai înainte. Timpul nu curgea pentru ele; soarele era al lor și urma să le hrănească până când, devenind instabil, avea să se transforme într-o novă, arzându-se pe sine și pe ele.

Traversatoarea cobora abia atingând cablul și miile de picioare ondulau regulat. Cădea direct spre pădure, spre catedrala de frunze a pădurii. Aici trăiau dușmanii ei, dușmani cu mult mai mici, cu mult mai vicleni, cu mult mai fragili. Erau prada preferată a uneia din ultimele familii de insecte, viespile. Numai viespile, prin metodele lor insidioase și imbatabile, puteau ucide traversatoarele.

De-a lungul leneșilor eoni, pe măsură ce sporise radiația solară, vegetalele evoluaseră spre o supremație indisputabilă. Ținând pasul cu noile desfășurări, se adaptaseră și viespile, își sporiseră numărul și mărimea pe măsură ce regnul animal era eclipsat tot mai mult de valul crescător al verdelui. Cu timpul, deveniseră principalii dușmani ai traversatoarei. Atacând în roiuri, îi paralizau centrii nervoși primitivi, părăsind-o apoi ca să-și contemple, imobilă, propriul sfârșit. Viespile își lăsau

ouăle în tunele săpate în corpul dușmanului paralizat, iar când ieșeau din ouă, larvele se hrăneau cu plăcere din pulpa vie.

Cu multe milenii în urmă, această amenințare, mai mult decât altele, împinsese traversatoarele departe, cât mai departe în spațiu. Și în această regiune, aparent inospitalieră, atinseseră ele monstroasa lor desăvârșire.

Radiațiile puternice deveniseră o necesitate pentru ele. Adevărați astronauti ai naturii, schimbaseră înfățișarea firmamentului. Cu mult după ce omul își luase catrafusele și se retrăsese în pădurea din care provenise cândva, traversatoarele cuceriseră locul rămas liber. Cu mult după ce inteligența coborâse piscurile dominației, traversatoarele legaseră globul verde și alb cu anticul simbol al neglijenței și decrepitudinii: o pânză de păianjen.

Traversatoarea se strecură prin frunzișul Vârfurilor, ridicându-și părul pe spate. El îi asigura, așa cum era tărcat în verde și negru, un camuflaj natural. Pe drumul de coborâre colectase câteva creaturi, prinse de cablul lipicios, și acum le sugea liniștită. După ce isprăvi cu suptul se pregăti pentru siestă.

O treziră din moțâială zumzăituri furioase. Benzi galbene și negre îi bâzâiau prin dreptul ochilor primitivi. O pereche de viespi o descoperiseră.

Traversatoarea se puse rapid în mișcare. Masa ei uriașă, acum contractată din cauza atmosferei, depășea un kilometru în lungime, dar se mișca tot atât de ușor ca un fir de polen atunci când țâșni de-a lungul cablului, spre siguranța vidului.

Pe măsură ce se retrăgea își peria cablul cu picioarele și ridica tot felul de spori, bureți și alte creaturi mărunte ce aderaseră acolo. Așa ridică și șase urne ce conțineau fiecare câte un om inconștient și care se legănav acum fără să le pese de mișcarea ondulatorie a picioarelor.

Câțiva kilometri mai sus traversatoarea se opri. Revenindu-și din fugă, scupă un glob de oxigen și-l atașă ușor de cablu. Antenele îi fremătau. Apoi se îndreptă spre spațiul profund, extinzându-se pe măsură ce presiunea scădea.

Viteza îi creștea neîncetat. Adunându-și picioarele, traversatoarea începu să ejecteze un fir nou, prin filiera de sub abdomen. Astfel se propulsa vegetala semi-sensibilă și se rotea ușor pentru a-și stabiliza temperatura.

Radiațiile puternice o îmbăiau. Se lăfăia în ele. Era în elementul ei.

Daphe se trezi prima. Deschise ochii și privi tâmp. Ceea ce vedea nu avea niciun sens. Știa doar că se înălțase. Era deci vorba de o nouă existență și nu se aștepta să aibă vreun înțeles.

O parte din urna sa era eclipsată de smocuri gălbui ce puteau fi din păr sau paie. În rest totul părea nesigur, lucrurile fiind inundate fie de o lumină orbitoare, fie acoperite de o umbră profundă. Iar lumina și întunericul se învâneau.

Aici era ținutul zeilor.

Daphe nu simțea nimic. O ciudată amorțeală o ținea nemișcată și fără dorința de a se mișca. Mirosul în urnă era straniu. Totodată aerul părea foarte dens. Totul era ca un vis de coșmar. Daphe deschise gura. Fălcile, ca înțeleate, răspunseră cu greu. Țipă. Nu se auzi niciun sunet. O cuprinsă durerile. Mai ales junghiurile din părțile laterale.

Și chiar după ce închise din nou ochii, gura îi rămase deschisă.

Precum un uriaș balon păros, traversatoarea cobora încet către Lună.

Cu greu s-ar fi putut ghici că gândește, dar undeva în străfundurile ei apăruse ideea că această călătorie delicioasă era pe sfârșite și că s-ar fi putut să existe și alte direcții în care să navigheze. Oricum, detestatele viespi deveniseră acum mult mai numeroase și mai stingeritoare, atât pe Lună cât și pe Pământ. Poate în altă parte ar putea fi găsit un loc pașnic, o altă jumătate din chestiile astea rotunde cu materie verde, în mijlocul unor raze calde și delicioase.

Poate că odată și odată va fi bine să navigheze, cu burta plină, spre o nouă direcție.

Deasupra Lunii atârnavă numeroase traversatoare. Rețeaua lor era răspândită pretutindeni. Aici era baza lor preferată. Mai iubită decât Pământul, unde aerul era dens și membrele deveneau grele. Acesta era locul pe care-l descoperiseră primele, dacă facem abstracție de niște creaturi ciudate ce fuseseră aici cu mult mai înainte. Ele erau acum ultimele culmi ale creației. Gigantice și maiestuoase, savurau din plin această lungă și trândavă după-amiază a supremației.

Traversatoarea încetini și încetă eliminarea cablului. Domol, se agăță de rețea și se îndreaptă spre palida vegetație a Lunii.

Aici erau condiții foarte diferite de cele de pe planeta grea. Banianul cu mii de trunchiuri nu câștigase supremația. În aerul rarefiat și greutatea redusă crescuse lăcom și, depășindu-și rezistența, se prăbușise. În locul lui se dezvoltaseră monstruoase tufișuri de țelină și pătrunjel, și într-un pat format de aceste vegetale, se așeză traversatoarea. Fâșâind din pricina efortului, elimină un nor de oxigen și se liniști.

Pe măsură ce-și făcea loc în patul de frunze, corpul său uriaș se freca de tulpini. Picioarele se afundară în frunziș. De pe ele și de pe corp fu dislocată o ploaie de resturi ușoare – bureți, semințe, nisip, nuci și frunze, prinse pe rețeaua lipicioasă

acolo, pe îndepărtatul Pământ. Printre ele se aflau șase carcase ale semințelor pentru crematoriu. Se rostogoliră pe sol și în cele din urmă se opriră locului.

Haris, bărbatul, a fost primul care s-a trezit. Gemând din cauza unui junghi neașteptat din spate, încercă să se ridice. Lovitura din frunte îi aminti unde se afla. Adunându-și genunchii cu brațele, împinse în peretele coșciugului.

Pentru o vreme acesta rezistă. Apoi întreaga urnă se sfărâmă în bucățele, răsturnându-l. Rigorile vidului îi distruseseră forțele de coeziune.

Incapabil să se ridice, Haris rămase acolo întins. O durere îi pulsa în cap, plămânii îi erau plini de un miros neplăcut. Nerăbdător inspiră aer proaspăt. La început păru rece și rarefiat, dar îl inhală satisfăcut.

După o vreme se întremase suficient pentru a lua seama în jurul lui.

Tentacule lungi și galbene, apărute dintr-un boschet, își croiau drum spre ei. Alarmat privi după vreo femeie care să-l apere. Nu era niciuna. Cu greu, brațele îi erau atât de înțepenite, își scoase cuțitul de la centură, se rostogoli pe o parte și începu să ciopârțească filamentele, pe măsură ce acestea se apropiau de el. Nu se dovedise un dușman prea dificil.

Acum își văzu pentru prima oară carnea. Trase un chiot și sări drept în picioare, profund dezgustat de sine. Era plin de zgaibe. Mai rău, dat fiind faptul că îmbrăcămintea atârna acum în zdrențe pe el, putea vedea o masă de falduri de piele care-i crescuseră din brațe, coate și picioare. Iar atunci când ridică brațele, masa de piele se desfășură asemenea unor aripi. Era mutilat, corpul său frumos era ruinat.

Un zgomot îl determină să se întoarcă și pentru prima oară își aminti de tovarășii lui. Lily-yo se lupta cu ce mai rămăsese din urna sa. Ea ridică o mână în semn de salut.

Stupefiat, Haris observă că și ea era la fel de desfigurată. De fapt, la început, abia dacă o recunoscuse. Semăna atât de mult cu acei oameni zburători atât de detestați. Haris se trânti pe jos și începu să plângă. Sufletul îi era chinuit de teamă și scârbă.

Lily-yo nu era făcută să plângă. Fără să ia în seamă propriile diformități dureroase și respirând din greu, privi grijulie printre picioarele traversatoarei în căutarea celorlalte coșciuge.

Pe Flor a găsit-o prima, îngropată aproape pe jumătate. Ciocnirea cu o piatră îi pulverizase urna. Lily-yo își ridică prietena, la fel de hidos transformată ca și ea, și în scurt timp Flor își reveni. Inspirând aerul straniu și aspru, se ridică și ea. Lily-yo o părăsi pentru a-i căuta pe ceilalți. Chiar și în starea

aceea de buimăceală era mulțumită. Deși membrele o dureau, își simțea capul foarte ușor.

Daphe era moartă. Zăcea țeapănă și îmbujorată în coșciugul său. Cu toate astea Lily-yo îi zdrobi urna și o strigă din răputeri. Daphe nu mișca. Limba foarte umflată îi ieșea înspăimântător din gură. Daphe era moartă. Daphe cea care fusese vie, Daphe cea care fusese scumpa lor cântăreață.

Hy era și ea moartă, o masă informă închisă în coșciugul ce crăpase în timpul dificilei călătorii dintre cele două lumi. Când coșciugul se sfărâmă, sub lovitura lui Lily-yo, Hy se împrăstie ca o pulbere. Hy era moartă. Hy care dăduse naștere unui copil-bărbat, Hy care întotdeauna fusese atât de iute de picior.

Urna lui Jury era ultima. Ea se trezise atunci când femeia-conducător ajunsese la ea și înlăturase buretele de pe urna transparentă. O clipă mai târziu era și ea în picioare și își privea diformitățile cu un dezgust stoic. Inspiră aerul tare. Trăia.

Haris se înfățișă în fața femeilor. În mână își ținea sufletul.

— Patru dintre noi! exclamă el. Am fost sau n-am fost primiți de zei?

— Ne pare rău, dar noi trăim, spuse Lily-yo amărâtă. Daphe și Hy au căzut pradă verdelui.

Acrit, Haris își trânti sufletul de pământ și îl călcă în picioare.

— Privește-ne! Mai bine am fi murit! spuse el.

— Înainte de a hotărî acest lucru, va trebui să mâncăm, hotărî Lily-yo.

Se retraseră anevoie în boschet, atenți în permanență la pericole, Flor, Lily-yo, Jury, Haris. Se sprijineau unii pe alții și într-un fel ideea de tabu fusese dată uitării.

Capitolul cinci

Nu cresc arbori adevărați pe aici, constată Flor în vreme ce-și făcea loc printre giganticele frunze de țelină ale căror vârfuri ondulau sus, deasupra capetelor lor.

— Atenție! strigă Lily-yo și o împinse pe Flor în spate. Ceva zornăi și trosni ca un laț și scăpă piciorul lui Flor cu numai câteva degete.

Colții-capcană, care-și rataseră prada, își deschideau acum din nou și cu încetineală fălcile, dezvelindu-și dinții verzui. Acesta era doar o umbră palidă a teribilului corespondent ce infestase jungla Pământului. Fălcile îi erau mai slabe, mișcările cu mult mai limitate. În lipsa adăpostului oferit de uriașul banian colții-capcană erau ca și dezmoșteniți.

Același lucru îl resimțeau și oamenii. Ei și strămoșii lor, de generații fără număr, trăiseră la înălțime, în copaci. Siguranța devenise pentru ei sinonimă cu arborele. Erau și pe aici arbori, dar numai de țelină și pătrunjel și ei nu ofereau nici rezistența, nici numărul infinit de ramuri ale uriașului copac.

O porniseră așadar, nervoși, dezorientați, cu dureri în tot trupul, neștiind nici unde se aflau, nici de ce se aflau acolo.

Au fost atacați de liane-săritoare și ghimpi-ferăstrău, dar i-au doborât. Ocoliseră o pădurice de mușchi urzică, mai înaltă și mai întinsă decât cele de pe Pământ. Aceleași condiții ce defavorizau un grup vegetal, favorizau alte vegetale. Urcară o pantă și ajunseră la un lac alimentat de un pârâu. Deasupra lacului atârnavă diferite bobițe și fructe, dulci la gust și bune de mâncat.

— Nu e prea rău pe aici, constată Haris. Poate că vom reuși să rămânem în viață.

Lily-yo îi zâmbi. Era el neastâmpărat și leneș, dar era bucuroasă că supraviețuise. Când se îmbăiară în lac îl privise din nou. În ciuda plăgilor ciudate care-l acopereau și a celor două aripi cărnoase și înguste ce-i atârnavă din părți, încă era plăcut de privit. Și asta numai pentru că era Haris. Spera ca și ea să fi rămas atrăgătoare. Își pieptănă părul pe spate cu o bucată de calcar și numai puține fire îi rămaseră agățate pe piatră.

După ce s-au scăldat, au mâncat. Haris s-a apucat apoi să adune cuțite noi din tufișurile de muri. Nu erau la fel de dure

ca cele de pe Pământ, dar trebuiau să aibă ceva cu ei. Apoi se odihniră cu toții în soarele blând.

Modul lor de viață era acum complet distrus. Supraviețuiau mai mult datorită instinctului decât prin inteligență. Fără întregul grup, fără pădure, fără Pământ, nicio obișnuință nu le mai era de folos. Devenise neclară care era, sau care nu era calea de urmat. Așa că rămaseră acolo să se odihnească în voie.

Lily-yo stătea întinsă și inima îi bătea abia auzită. Privea în jur. Totul părea straniu.

Deși soarele strălucea mai puternic ca oricând, cerul rămânea la fel de închis și de albastru ca și fructele barborului. Iar jumătatea de bolovan rotund și scânteietor era brăzdată cu verde, albastru și alb, și Lily-yo nu mai știa dacă mai trăise și altundeva. O împresurau linii argintii și fantomatice. Pânzele traversatoarelor străluceau ca o rețea de vinișoare ce acoperea întregul firmament. Trupurile lor greoaie se deplasau pe ele ca niște nori.

Totul în jur era imperiul lor, creația lor. La prima călătorie aici, cu multe milenii în urmă, traversatoarele sădiseră semințele acestei lumi. Atunci, la început, se veștejeau și mureau cu miile, în praful inospitalier. Dar chiar și prin moarte își aduceau obolul de oxigen și alte substanțe hrănitoare.

Spori și semințe încolțeau pe cadavre fertile. Sub greutatea zecilor de secole, plantele câștigaseră un fel de platformă.

Creșteau. Pipernicite și bolnăvicioase, la început. Creșteau cu tenacitate vegetală. Exhalau. Se răspândeau. Înfloreau. Prosperau. Treptat, întinderile bolovănoase ale Lunii s-au înverzit. În cratere au început să înflorească lianele. Pe colinele accidentate se îngrămădeau tufele de pătrunjel. Și pe măsură ce atmosfera devenea mai densă, minunea vieții se înfiripa, ritmurile se înteteau, tempoul creștea. Mult mai temeinic decât o făcuse demult o altă specie dominantă, traversatoarele colonizaseră Luna.

Lily-yo nu bănuia nimic din toate acestea, și de fapt nici nu-i păsa de ele. Își coborî privirea de pe cer.

Flor se târâse peste bărbatul Haris. Stătea în brațele lui, aproape ascunsă sub faldurile de piele nouă, și se mișca ritmic.

Lily-yo se ridică furioasă. O izbi cu piciorul apoi se aruncă peste ea și își utiliză unghiile și dinții s-o dea la o parte. Jury alergase și ea în ajutor.

— N-a venit vremea împerecherii, țipă Lily-yo. Cum îndrăznești să te atingi de bărbatul Haris?

— Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă în pace! le răspunse țipând Flor. Haris m-a atins primul.

Surprins, Haris sări și el în sus. Își întinse brațele și începu să gesticuleze. Fără efort se pomeni ridicat în aer.

— Priviți, strigă el, alarmat, dar și plăcut surprins. Priviți ce pot să fac!

Describe un cerc periculos pe deasupra capetelor lor. Apoi își pierdu echilibrul și se prăbuși cu capul în jos și gura căscată de spaimă. Atinse suprafața apei și se scufundă imediat.

Cu venerație și dragoste, trei femei se repeziră, în același timp, să-l salveze.

În timp ce se uscau la soare, auziră zgomote în pădure. Brusc deveniră preocupați, ca odinioară pe Pământ. Își scoaseră cuțitele și priviră încordați tufișul.

Când lăptucul își făcu apariția își dădură seama că nu seamănă deloc cu rudele de pe Pământ. Nu se mai ridica ca un hocus-pocus, ci își căuta drumul ezitant ca o omidă.

Oamenii îi văzură ochii distorsionați ivindu-se dintre tulpinile de pătrunjel și o rupseră la fugă.

Pericolul fusese lăsat de mult în urmă, dar ei se deplasau încă în ritm alert, fără niciun scop precis. Au mai dormit o dată, au mâncat și s-au avântat din nou în vegetația nesfârșită și în ziua nesfârșită, până acolo unde jungla părea că se întrerupe.

În fața lor totul părea că se termină pentru a reîncepe apoi din nou.

Precauți, se apropiară să vadă ce se întâmplă. Solul de sub picioarele lor devenise accidentat. Apoi se prăbușea într-o crevasă nesfârșită, dincolo de care creștea din nou vegetația.

Cum puteau trece prăpastia? Toți patru se opriseră neliniștiți, acolo unde sfârșeau ferigile, și priveau dincolo.

Haris, bărbatul, își încrețise fruntea pentru a arăta că are o idee nemaipomenită în cap.

— Păi ce-am făcut și mai înainte când m-am ridicat în aer, începu el nesigur. Dacă o facem din nou cu toții, putem trece dincolo prin aer.

— Nu! interveni energic Lily-yo. Ai văzut ce-ai pățit când te-ai ridicat în aer. O să cazi pradă verdelui!

— Am să mă străduiesc mai bine decât data trecută. Cred că acum pot stăpâni acest meșteșug.

— Ba nu! insistă Lily-yo. N-ai să încerci. Nu ești în siguranță.

— Lasă-l să-ncerce, fu de părere Flor. E convins că poate stăpâni meșteșugul.

Cele două femei se priviră încruntate. Profitând de ocazie, Haris își ridică brațele și începu să dea din ele. Se ridică ușor de la sol, apoi începu să-și utilizeze și picioarele. Când i se puse cârcelul, se afla deasupra crevasei. În timp ce se

prăbușea, sub imboldul instinctului, Flor și Lily-yo plonjară după el în prăpastie. Planau spre el și strigau. Jury rămase în urmă și țipă furioasă la ei de la marginea prăpastiei.

Recâștigându-și un pic echilibrul, Haris ateriză cu greu pe un promontoriu. Cele două femei coborâră și ele, bombănind și gâlcevindu-se, alături de el. Priviră în sus și se lipiră protector de mal. Două buze tivite cu ferigă sugeau un segment îngust și purpuriu din cerul de deasupra capetelor lor. Jury nu se vedea, deși strigătele ei ajungeau până la ei. La rândul lor, se apucară s-o strige.

În spatele teșiturii pe care stăteau se deschidea un tunel. De altfel întreaga suprafață a povârnișului era presărată cu găuri de tunel similare, încât părea un burete. Din tunel își făcură apariția trei oameni zburători, doi bărbați și o femeie, cu frânghii și sulite în mâini.

Flor și Lily-yo se arcuiră protector peste Haris. Înainte de a se dezmetici erau imobilizați și legați fedeleș. Alți zburători se lansau din celelalte găuri și soseau în zbor planat în ajutor. Zborul lor părea mult mai sigur și mai grațios decât pe Pământ. Poate și din cauză că oamenii se simțeau mai ușori aici.

— Aduceți-i înăuntru, se îndemneau zburătorii. Figurile lor dârze și inteligente se precipitară nerăbdătoare. Își ridicară captivii și se afundară în semiîntunericul tunelului.

În zbaterea lor, Lily-yo, Flor și Haris, uitaseră de Jury, care rămăsese ghemuită pe marginea crevasei. De atunci n-au mai văzut-o niciodată.

Tunelul cobora într-o pantă domoală. La un moment dat se curbă și dădu în altul, orizontal și drept. Acesta, la rândul lui, dădea într-o imensă cavernă cu pereții și plafonul cizelați. Mohorâtă, lumina zilei pătrundea pe una din părți, pentru că această cavernă se găsea undeva la marginea crevasei.

Cei trei captivi au fost duși până la mijlocul cavernei. Aici li s-au luat cuțitele și au fost dezlegați. Și în timp ce se ridicau speriați și își frecau încheieturile, unul dintre zburători, ce rămăsese în fața lor, le vorbi.

— N-o să vă facem niciun rău, dacă nu ne forțați, spuse el. Ați venit de pe Lumea Grea cu o traversatoare. Sunteți de curând aici. Când o să vă deprindeți cu felul nostru de a fi, o să vă alăturați nouă.

— Eu sunt Lily-yo, spuse mândră aceasta. Trebuie să ne dați drumul. Noi trei suntem oameni iar voi sunteți zburători.

— Așa e, voi sunteți oameni, iar noi zburători. Dar și noi suntem oameni și voi zburători, pentru că toți suntem la fel. Acum voi nu știți mai nimic. Curând, când vă veți întâlni cu Captivii, veți cunoaște mai mult. Ei vă vor spune multe lucruri.

— Eu sunt Lily-yo. Eu știu multe lucruri.

— Captivii vă vor spune mult mai multe lucruri, insistă zburătorul.

— Dacă ar fi mult mai multe lucruri, atunci ar fi trebuit să le știu, pentru că eu sunt Lily-yo.

— Iar eu sunt Band Appa Bondi și vă spun să veniți să-i vedeți pe Captivi. Spusele tale sunt vorbărie prostească din Lumea Grea, Lily-yo.

Mai mulți zburători îi priveau amenințatori, așa că Haris îi dădu un cot lui Lily-yo și murmură:

— Hai să facem ce ne cer, să nu dăm de bucluc.

Arțăgoasă, Lily-yo se lăsă totuși condusă, împreună cu tovarășii ei, într-o altă încăpere. Aceasta era parțial ruinată și puțea. În partea cea mai din spate a încăperii, un maldăr de rocă prăfuită marca locul unde se prăbușise tavanul. O rază de soare insistentă se strecurase până pe planșeu și provoca în jur o adevărată perdea de lumină aurie. Alături de această perdea de lumină se găseau Captivii.

— Să nu vă fie teamă, spuse Band Appa Bondi în timp ce-i conducea într-acolo.

Aveau nevoie de o asemenea încurajare pentru că acești Captivi nu lăsau deloc o impresie prea bună.

Totți opt, opt captivi, erau ținuti în opt urne uriașe, suficient de mari spre a le servi drept celule strâmte. Celulele erau grupate într-un semicerc. Band Appa Bondi îi conduse în mijlocul acestui semicerc de unde puteau vedea și puteau fi văzuți în voie.

Era îngrozitor să-i privești pe captivi. Fiecare avea câte un fel de diformitate. Unul nu avea picioare. Altul nu avea carne pe maxilarul inferior. Unul avea drept brațe patru cioturi noduroase. Altul avea aripioare scurte de carne care legau lobii urechilor de degete în așa fel încât era nevoit să trăiască în permanență cu mâinile ridicate în dreptul feței. Unul avea ambele brațe și un picior moi, bălăngănindu-se pe lângă corp. Altul avea niște aripi monstruoase care-l înveleau ca un covor. Altul își ascundea figura desfigurată de boală în spatele unui ecran format din propriile excremente împrăștiate pe pereții transparenți ai celulei. Iar unul avea un al doilea cap, o chestie mică și zbârcită care creștea din primul și o fixa pe Lily-yo cu un ochi răutăcios. Acest din urmă Captiv, ce părea că este șeful celorlalți, vorbea acum utilizând gura capului principal.

— Eu sunt Captivul Șef. Vă salut copii și vă invit să vă cunoașteți pe voi înșivă. Voi sunteți de pe Lumea Grea; noi suntem de pe Lumea Adevărată. Acum v-ați alăturat nouă pentru că sunteți la noi. Deși aripile și plăgile voastre sunt noi, sunteți bineveniți printre noi.

— Eu sunt Lily-yo. Noi trei suntem oameni în timp ce voi sunteți doar zburători. N-o să ne alăturăm vouă.

— Întotdeauna aceeași vorbărie din partea voastră, locuitori ai Lumii Grele! Înțelegeți că de acum v-ați alăturat nouă, devenind ca și noi. Voi sunteți zburători, noi suntem oameni. Voi știți puține, noi știm multe.

— Dar noi...

— Sfârșește odată cu vorbăria asta prostească, femeie!

— Noi suntem...

— Taci din gură femeie, și ascultă, interveni și Band Appa Bondi.

— Noi știm multe, repetă Captivul Șef. Unele lucruri vi le vom spune acum pentru a vă face să înțelegeți. Toți cei care fac călătoria de la Lumea Grea se schimbă. Unii mor. Majoritatea trăiesc și le cresc aripi. Între lumi există multe raze puternice ce nu se pot vedea sau simți și care ne schimbă corpurile. Când veniți aici, când ajungeți în Lumea Adevărată, deveniți oameni cu adevărat. Larva viespilor nu este o viespe adevărată decât după ce se schimbă. Așa se schimbă și oamenii devenind ceea ce voi numiți Zburători.

— Nu înțeleg despre ce vorbește, spuse cu îndărătnicie Haris și se lăsă pe jos. Dar Lily-yo și Flor ascultau cu atenție.

— În această Lume Adevărată, cum o numești tu, noi am venit să murim, spuse, puțin încurcată, Lily-yo.

— Larva crede și ea că moare atunci când se transformă în viespe, interveni Captivul cu maxilarul dezvelit.

— Sunteți încă tineri, continuă Captivul Șef. Ați intrat într-o viață nouă. Unde vă sunt sufletele?

Lily-yo și Flor se priviră încurcate. În fuga lor din fața lăptucului își pierduseră, lucru de neiertat, sufletele. Iar Haris călcase pe al lui. Era de negândit!

— Vedeți, nu mai aveți nevoie de suflete. Sunteți încă tineri și poate că ați putea să aveți copii. Unii dintre acești copii s-ar putea naște cu aripi.

— Unii s-ar putea naște cu defecte, ca noi. Unii s-ar putea naște cum trebuie, adăugă Captivul cu brațele moi.

— Sunteți prea sluți ca să trăiți! Cum de n-ați fost omorâți pentru aceste forme oribile?

— Pentru că noi cunoaștem toate lucrurile, spuse Captivul Șef. Cel de-al doilea cap al său se însuflețise și el și declarase cu o voce răgușită: „A avea o formă normală nu este totul în viață. A ști este cu mult mai important. Deoarece nu ne putem deplasa prea bine, putem gândi. Acest trib din Lumea Adevărată este bun și înțelege valoarea gândirii în orice formă ar sălășlui și ne lasă să-i conducem”.

Flor și Lily-yo murmurară surprinse.

— Vrei să spui că voi, niște Captivi nenorociți, conduceți Lumea Adevărată? se hotărî Lily-yo să întrebe.

— Întocmai.

— Atunci de ce sunteți captivi?

Zburătorul cu lobii urechilor lipiți de degete și care părea că protestează într-una, vorbi pentru prima oară cu o voce sugrumată.

— A conduce înseamnă a servi, femeie. Cei ce dețin puterea sunt sclavii ei. Numai un făr-de-trib este liber. Deoarece noi suntem Captivi avem timp să vorbim, să plănuiim, să cunoaștem. Cei ce știu comandă cuțitele celorlalți. Noi suntem puterea, deși conducem fără putere.

— Nu vi se va face niciun rău Lily-yo, adăugă Band Appa Bondi. Veți trăi printre noi și vă veți bucura de viața voastră liberă de orice constrângere.

— Nu! spuse Captivul Șef cu amândouă gurile. Înainte de a se bucura, Lily-yo și tovarășa ei Flor – pentru că această creatură bărbat este cu totul inutilă –, pot ajuta marele plan.

— Adică va trebui să le spunem despre invazie? întrebă Bondi.

— De ce nu? Flor și Lily-yo ați picat aici la timp. Amintirile despre Lumea Grea și viața ei sălbatică sunt încă vii în voi. Iar noi avem nevoie de asemenea amintiri. Așa că vă cerem să vă alăturați nouă la planul măreț pe care-l avem.

— Să ne alăturăm? bâigui Flor.

— Întocmai. Plănuiim să atacăm Lumea Grea. Voi trebuie să ne ajutați, să ne conduceți forțele.

Capitolul șase

Lunga după-amiază a eternității se scurgea lent pe drumul aurit al zilei ce avea să se preschimbe inexorabil într-o noapte perpetuă.

Existau schimbări, dar schimbări insesizabile – exceptând poate acele evenimente fără importanță ce par atât de importante creaturilor implicate în ele.

Pentru Lily-yo, Flor și Haris au fost multe astfel de evenimente. Dar cel mai important dintre toate a fost acela că au învățat să zboare cum trebuie.

Durerile asociate cu aripile au dispărut treptat, pe măsură ce minunatele tendoane și carnea nouă se întăreau. Zborul în gravitația redusă devenise o plăcere – caraghioasele mișcări dezordonate ale zburătorilor pe Lumea Grea nu-și aveau locul aici.

Învățaseră să zboare în grup și să vâneze în grup. Erau astfel, în timp, antrenați să îndeplinească planul Captivilor.

Seria accidentelor ce aduseseră în această lume primii oameni închiși în urne fusese norocoasă și devenise și mai norocoasă, pe măsură ce se rostogoleau mileniile. Treptat, oamenii se adaptau din ce în ce mai bine. Factorul lor de supraviețuire devenise mai mare, puterea lor mai sigură. Și toate acestea în timp ce pe Lumea Grea, pentru toate creaturile, cu excepția vegetalelor, condițiile deveneau din ce în ce mai dificile.

Lily-yo remarcase destul de repede cât de ușoară era viața în aceste condiții noi. Stătea cu Flor și alți o duzină și mestecau tulpini de tutun, așteptând ordinul Captivilor să o pornească spre Lumea Grea.

Îi era greu să explice tot ce simțea.

— Aici suntem în siguranță, spuse ea indicând solul înverzit ce nădușea sub rețeaua argintie a plasei traversatoarelor.

— În afara viespilor, aprobă Flor.

Se odihneau pe o stâncă golașă unde aerul era diafan și unde nici chiar uriașele liane nu se cățăraseră. Verdele turbulent se întindea până în depărtări ca și cum ar fi fost pe Pământ, deși aici era continuu zdrențuit de formații circulare de rocă.

— Lumea asta e mai mică, spuse Lily-yo, încercând din nou s-o facă pe Flor să-nțeleagă ce era în capul ei. Aici noi suntem mari. Nu trebuie să ne zbatem prea mult.

— În curând va trebui totuși s-o facem.

— Atunci n-o să mai putem să venim înapoi. Aici e un loc bun, cu puțini dușmani, și niciunul atât de sălbatic. Aici grupurile pot trăi fără a se teme prea mult. Lui Veggy și Toy, lui May și Gren și celorlalți micuți le-ar fi plăcut aici.

— Ar fi dus dorul copacilor.

— Curând nici noi n-o să le mai ducem dorul. Avem, în schimb, aripi. Totul este o chestie de obișnuință.

Această discuție gratuită avea loc la umbra imobilă a unei stânci. Deasupra, bobițe argintii profilate pe cerul purpuriu, traversatoarele se deplasau pe rețeaua lor și uneori coborau în tufișurile de la marginea orizontului. Pe măsură ce Lily-yo privea aceste creaturi, gândul îi zbura la marele plan pe care-l clociseră Captivii și revedea totul într-o serie de imagini vii.

Între-adevăr, Captivii știau. Puteau privi înainte așa cum ea nu era în stare. Ea și cei din jurul ei trăiseră ca niște plante, făcând ce le venise lor la-ndemână. Captivii nu erau plante. Din celulele lor ei vedeau mai bine decât cei de afară.

Și o văzuseră Captivii. Puținii oameni care ajungeau în Lumea Adevărată aveau puțini copii, pentru că erau bătrâni sau pentru că aceleași raze care făcuseră să le crească aripi le omorâseră sămânța. Era bine aici, dar ar fi fost și mai bine dacă ar fi fost și mai mulți oameni. Și singura cale de a fi mai mulți oameni aici era să aducă copii și tineri de pe Lumea Grea.

Procedau astfel din vremuri imemorabile. Zburători curajoși călătoreau înapoi spre această cealaltă lume și furau copii. Zburătorii care atacaseră odată grupul lui Lily-yo, pe când urcau spre Vârfuri, fuseseră trimiși și ei într-o asemenea misiune. O luaseră pe Bain cu ei în Lumea Adevărată și de atunci nu mai auziseră de ea.

Multe pericole și neșanse îi așteptau în aceste călătorii duble. Puțini se mai întorceau dintre cei ce plecau.

Acum Captivii se gândiseră la o stratagemă mult mai îndrăzneată și mai bună.

— Iată că vine o traversatoare, spuse Band Appa Bondi, trezind-o pe Lily-yo din reverie. Să ne pregătim de plecare.

El mergea în fruntea grupului de doisprezece Zburători ce formau aleșii pentru această încercare. El era conducătorul lor. Lily-yo, Flor și Haris, împreună cu alți opt – trei bărbați și cinci femei –, erau ajutoarele lui. Numai unul dintre ei, Band Appa Bondi însuși, fusese adus pe Lumea Adevărată ca băiat; restul sosiseră aici în același fel ca și Lily-yo.

Încet, grupul se ridică în picioare și își întinseră aripile. Sosise momentul mării lor aventuri. Dar simțeau un pic de teamă; nu puteau vedea înainte așa cum vedeau Captivii, cu

excepția poate a lui Band Appa Bondi și a lui Lily-yo. Ea își întări voința și spuse: „Așa este să fie”. Apoi își luă zborul grăbindu-se să întâlnească traversatoarea. Traversatoarea tocmai terminase de mâncat. Prinsese în rețea unul dintre cei mai gustoși inamici, o viespe, și o supsese până nu mai rămăsese decât carcasa din ea. Acum cobora într-un pat de arbuști ce trosneau striviți sub greutatea corpului său uriaș.

Încetinel, începu să înmugurească. Urma să se îndrepte apoi spre marele gol întunecat, chemată de căldură și radiații. Se născuse pe această lume. Era tânără și încă nu făcuse niciodată această înspăimântătoare, și totuși dorită călătorie în lumea cealaltă.

Mugurii izbucneau în partea din spate, atârnavă o vreme, pocneau înfundat, cădeau pe sol și se grăbeau să se îngroape în resturi și praf, pentru a-și începe în liniște perioada de încolțire de zece mii de ani.

Deși foarte tânără, traversatoarea era bolnavă. Dar ea nu știa. O vizitaseră dușmanii săi, viespile, dar nici acest lucru nu-l știa. Prin masa ei uriașă, senzațiile traversau mult prea greu.

Cei doisprezece oameni planară, apoi aterizară în partea din spate a traversatoarei, foarte jos pe abdomen, într-o poziție ascunsă de roiul de ochi ai creaturii. Se cufundară până la umeri printre fibrele rigide ale părului său și priviră în jur. O aripă-zburătoare plană pentru o clipă pe deasupra lor. Apoi un trio de buruieni-săltărețe se pierdu și el printre fibrele din apropiere. Era atâta liniște de parcă s-ar fi aflat pe o mică movilă deșertică. Se răspândiră în șir câte unul cu capetele plecate și ochii scormonitori; Band Appa Bondi deschidea calea, iar Lily-yo încheia șirul. Corpul uriaș era striat de șanțuri, plin de cicatrice și înaintarea se dovedea dificilă. Fibrele creșteau după un model de culori succesive, verde, galben, negru, ce brăzdau corpul traversatoarei și îi serveau drept camuflaj natural. Pretutindeni, plante parazite rigide prinseseră rădăcini și își extrăgeau hrana în întregime din corpul gazdă; dar majoritatea lor urmau să moară atunci când traversatoarea avea să se lanseze în spațiul dintre lumi.

Oamenii depuneau eforturi susținute. Odată, când traversatoarea își schimbase poziția, fuseseră trântiți pe jos. Pe măsură ce panta pe care urcau devenea mai pronunțată, înaintarea devenea tot mai înceată.

— Aici! strigă Y Coyin, una dintre femei.

În sfârșit, găsiseră ceea ce căutau, ceea ce Captivii îi învățaseră să caute.

Îngrămădiți în jurul lui Y Coyin și având cuțitele pregătite în mâini, grupul privea în jos spre o zonă în care fibrele fuseseră rase de la rădăcină, lăsând un loc la fel de larg cât înălțimea

unui om. Zona era acoperită cu o coajă. Lily-yo se aplecă să o pipăie. Se dovedea deosebit de tare.

Lo Jint își puse urechea pe ea. Liniște.

Se uitau unii la alții.

Nu era nevoie de niciun semnal și niciunul nu fusese dat.

Îngenuncheară cu toții și începură să scormonească ajutați de cuțite. Traversatoarea se mișcă din nou, și toți se trântiră pe burtă. Un mugure izbucni în apropiere, pocni înfundat, se rostogoli pe pantă și căzu spre solul îndepărtat. Imediat ce ajunse jos fu devorat de un spin. Oamenii însă continuau să forțeze intrarea.

Coaja începu să se miște. O dădură la o parte. În fața lor se deschidea un tunel întunecat și cețos.

— Eu merg primul, hotărî Band Appa Bondi.

Coborî neajutat în gaură. Ceilalți îl urmau. Deasupra celor doisprezece oameni ce intrau în tunel se vedea cerul ca o pată rotundă și întunecată. Apoi coaja a fost pusă din nou la locul ei. Și pe măsură ce se vindeca din nou pe poziție, emitea un susur abia perceptibil.

Ghemuiți, fiecare pe unde apucase și pentru multă vreme într-o cavitate care pulsa ușor, stăteau chirciți cu aripile adunate în jurul lor, cuțitele la-ndemână și inimile lor de oameni bătând să le spargă pieptul.

Se găseau pe un teritoriu ostil din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, traversatoarele erau doar aliați întâmplători; puteau devora oameni tot atât de bine ca orice altceva. Apoi, această vizuină era opera aceluia distrugător brăzdat cu galben și negru, viespea. Una dintre puținele insecte adevărate care supraviețuiseră, rezistente și ingenioase, își transformaseră, din instinct, una dintre cele mai invincibile făpturi, în victimă.

Viespea femelă aterizează și forează tunelul în corpul traversatoarei. După ce-și sapă vizuina, își izolează această cameră natală de restul traversatoarei, prin impregnarea pereților cu ajutorul acului, pentru a preveni vindecarea zonei. Acolo își depune setul de ouă, după care iese la suprafață. Când ouăle ajung la termen, larvele au la dispoziție hrană vie și proaspătă.

După un timp Band Appa Bondi dădu semnalul și grupul începu să înainteze, urcând din greu spre interiorul tunelului. O slabă luminiscentă le ghida privirile. Simțeau în piepturi un aer greu și verde. Se mișcau încet, precauți – în față auziseră foșneli.

Brusc, zgomotul foșnelilor se amplifică.

— Atenție! strigă Band Appa Bondi.

Din teribilul întuneric ceva se lansase asupra lor.

Pe neașteptate, tunelul se curbase și se amplificase într-o cameră natală. Ouăle de viespe ajunseseră la termen și un număr imens de larve, cu fălci la fel de mari ca încheieturile mâinilor lor, se întorseseră împotriva invadatorilor și încercau să apuce cu furie și frică.

Chiar dacă Band Appa Bondi reteză primul atacator, altul apăru în locul lui. Se prăbuși în timp ce tovarășii lui se lansau peste el în întuneric, presând înapoi, cu hotărâre, acele fălci fremătânde.

În spatele capetelor lor tari, larvele erau moi și umflate. O lovitură de sabie era suficientă pentru a le sparge și eviscera. Luptau, dar nu știau cum să lupte.

Dezlănțuiți, oamenii înjunghiau, se fereau și iar înjunghiau. Nu mai murise nimeni. Cu spatele la perete, tăiau și respingeau, zdrobeau fălci, risipeau intestine filamentoase. Ucideau fără-ncetare, fără ură sau milă, iar resturile păstoase ale cadavrelor le ajunseseră la genunchi. Larvele încercau să apuce, se zvârcoleau lovite și mureau. Slobozind un grohăit de satisfacție, Haris ucise și ultima larvă.

Traversatoarea tresări în patul ei din tufișuri. Impulsuri vagi îi străbăteau corpul. Făcuse ceva și mai avea de făcut altceva. Ceea ce făcuse era făcut deja, ceea ce mai avea de făcut rămăsese încă nefăcut. Eliberând o bulă de oxigen, se puse lent în mișcare.

Alene, se agăță de cablu și urcă până la rețea, acolo unde aerul se rarefia. Întotdeauna, întotdeauna mai înainte, în această amiază eternă, se oprise acolo. Acum se părea că nu are niciun motiv să se oprească. Nu conta lipsa aerului, căldura era totul, căldura care bășică și înțepă, care irită și ademenește tot mai mult și mai mult pe măsură ce te ridici.

Descărcă brusc un jet de cablu dintr-una din filiere. Câștiga viteză, dar și hotărârea de a-și propulsa imensul corp vegetal departe de locul unde bântuiau viespile. În față, la o distanță de negândit, plutea un corn de lumină, alb albastru și verde, ceva folositor spre care merita să te îndrepti.

Acum se afla într-un loc singuratic pentru o tânără traversatoare, un loc teribil de pustiu, un loc al luminii și întunericului. Doar dacă te rotești, pe măsură ce înaintezi, te poți încălzi uniform. În rest nimic nu te mai stingherește.

...Cu excepția faptului că, adânc în corpul tău, un mic grup de oameni te utilizează ca pe o arcă în propriul lor interes. Fără să știi îi duci înapoi spre o lume care odinioară – demult, foarte demult – aparținuse rasei lor.

Capitolul șapte

Aproape peste tot în pădure domnea tăcerea. Liniștea părea la fel de grea ca și acea imensă masă de frunze ce acoperea în întregime partea luminată a planetei. Era o liniște clădită în milioane și milioane de ani și care sporea pe măsură ce Soarele, ajuns în primele stadii ale declinului, pompa din ce în ce mai multă energie. Oricum, tăcerea nu însemna și absența vieții. Iar viața era pretutindeni, o viață la o scară formidabilă. Sporirea radiației solare, ce cauzase extincția aproape totală a regnului animal, determinase, în schimb, triumful vieții vegetale. Pretutindeni, în mii de forme și înfățișări, plantele dominau. Iar vegetalele nu aveau glasuri.

Noul grup condus de Toy hoinărea de-a lungul ramurilor nesfârșite, fără să afecteze în vreun fel această tăcere profundă. Se îndreptau spre Vârfuri și forme de lumini și umbre jucau pe corpurile lor verzi. Se grăbeau cu cea mai multă discreție, în permanență atenți la pericole. Teama le dăruise parcă un anumit țel, deși, în fapt, nu aveau nicio destinație. Călătoria le oferea iluzia necesară a siguranței. Și atunci călătoreau.

O limbă albă îi determină să se oprească.

Limba cobora precaut, lateral față de ei, ținându-se cât mai aproape de adăpostul oferit de un trunchi. Cobora tăcută dinspre Vârfurile unde sălășluia, spre solul îndepărtat; o chestie cilindrică și fibroasă ca un șarpe, rigidă și goală la interior.

Grupul o privi cum coboară, cum vârful ei dispare în frunzișul întunecat de la baza pădurii urmat de porțiunea vizibilă a corpului.

— Este un drajon! îi lămurii Toy. Deși autoritatea sa era încă nesigură, majoritatea celorlalți copii – cu excepția lui Gren – se adunaseră în jurul ei și priveau neliniștiți, când la ea când la limba ce cobora.

— Ne face vreun rău? întrebă Fay. Avea cinci ani, și cu un an, era cea mai mică dintre toți.

— Îi venim noi de hac, spuse Veggy, copilul-bărbat. Țopăia pe ramură în sus și-n jos și sufletul i se zbătea de șold. Știu eu cum să-i vin de hac, am să-l ucid eu!

— Ba eu am să-l ucid, interveni Toy, revendicându-și cu fermitate șefia. Și în timp ce se apropia de drajon, descolăcea de la piept o bucată de frânghie vegetală.

Ceilalți priveau alarmați, neavând încă încredere în abilitatea ei. Majoritatea erau deja tineri adulți, cu umeri lați, brațe robuste, degete puternice. Trei dintre ei – o fericită proporție – erau copii-bărbați: istețul Gren, prezumțiosul Veggy și tăcutul Poas. Gren, mai în vârstă decât toți trei, se apropia și el.

— Și eu știu cum să prind un drajon, i se adresă lui Toy, indicând cu privirea prelungul tub alb care continua să coboare spre adâncurile pădurii. Vreau să te apăr Toy, ai nevoie de ajutor.

Toy se întoarse spre el; zâmbi pentru că era frumos și pentru că într-o zi avea să se împreune cu ea, apoi se încruntă pentru că ea era conducătorul.

— Gren, ești bărbat acum, și în afara perioadei de împerechere îmi este interzis să te ating. Eu am să prind lăstarul. Apoi vom urca cu toții în Vârfuri să-l ucidem și să-l mâncăm. Va fi o mare petrecere pentru noi și vom cinsti faptul că eu conduc acum grupul.

Privirile lor se întâlniră provocator. Deși ea nu-și asumase pe deplin rolul conducătorului, cu atât mai mult nu dorea el să-și asume rolul rebelului. Nu era de acord cu ideile ei și încă încerca să-i ascundă acest lucru. Se retrase, deci, pipăindu-și sufletul ce se balansa la șold, acea micuță figurină din lemn, numai a sa, și care-i reda întotdeauna încrederea.

— Fă cum vrei, spuse el într-un târziu, dar Toy îi întorsese deja spatele.

Drajonul atârna de pe ramurile cele mai înalte ale pădurii. Ca orice vegetală, avea un sistem nervos rudimentar, și foarte puțină inteligență. Dar ceea ce-i lipsea în aceste privințe era compensat prin mărime și vitalitate.

Avea forma unei semințe cu două aripioare rigide, dar capabile de mișcări limitate. Deschiderea mare a lor – aproape două sute de metri –, precum și fibrele flexibile și sensibile care le acopereau, transformaseră drajonii în adevărații stăpâni ai blânelor adieri stârnite în această lume. Erau gigantice păsări-vegetale.

Între timp, incredibila limbă depliată din buzunarul drajonului se apropia de hrana din obscurele profunzimi ale pădurii. Mugurul delicat din vârf atinse solul.

Precaut și încet, explora solul cu antenele sale sensibile, gata să se retragă la cel mai neînsemnat pericol. Abil, ocoli mucegaiurile uriașe și ciupercile, până ce descoperi un petec de pământ gol, îmbibat cu apă și substanțe hrănitoare. Îl perforă și începu să sugă.

— Bun! exclamă Toy când fu gata. Simțea freamătul celorlalți în spatele ei. Nimeni nu făcea niciun zgomot.

Înnodă frânghia de cuțit, se aplecă în față și, trecând capătul liber al frânghiei pe după tubul alb, îl prinse cu un laț. Înfipse apoi lama cuțitului în trunchiul copacului pentru a asigura aranjamentul. Pe măsură ce solul era supt spre stomacul drajonului, limba se umfla tot mai mult și se prindea tot mai bine în laț. Deși nu-și putea da seama, drajonul era acum prizonier și nu mai putea scăpa din capcană.

— Bine lucrat! exclamă Poyly admirativ. Era prietena cea mai apropiată a lui Toy și o încuraja de fiecare dată.

— Repede, în Vârfuri! strigă Toy. Abia acum, când nu mai poate scăpa putem să-l omorâm.

Își reîncepură urcușul folosind cel mai apropiat trunchi. Toți în afară de Gren. Și asta nu dintr-o nesupunere încăpățânată, ci pentru că știa că există și alt mijloc, mult mai ușor, pentru a ajunge acolo. Așa cum învățase să facă de la unii dintre adulții grupului, de la Lily-yo și bărbatul Haris, începu să fluiera din colțul buzelor.

— Haide Gren! strigă întorcând capul după el, Poas. Dar când acesta refuză printr-o mișcare semnificativă a capului, Poas ridică, la rândul său, din umeri și îl lăsă în pace.

La comanda lui Gren își făcu apariția, plutind și rotindu-se ușor printre frunze, o umbelă. Aripioarele îi erau larg deschise și la capătul fiecărei spițe a pălăriei sale așteptau semințe cu înfățișări ciudate.

Gren se cațără pe umbelă, se prinse strâns de tulpină, apoi își fluieră instrucțiunile. Docilă și apatică, umbela îl duse spre Vârfuri unde ajunse odihnit și fără probleme, cu puțin în urma celorlalți, ce gâfâiau epuizați.

— Nu trebuia să faci asta, îl admonestă cu asprime Toy. Ai fost în pericol.

— Nu m-a mâncat nimeni, replică Gren. Dar aproape imediat simți cum îl străpunge un fior de gheață pentru că Toy avea dreptate. Cățăratul pe un trunchi era obositor, dar sigur. Plutirea printre frunze, de unde creaturi oribile te puteau doborî în orice clipă în profunzimile verzi, era pe cât de ușoară pe atât de teribil de periculoasă. Acum însă era în siguranță și trebuiau să recunoască cu toții cât de deștept era.

Limba cilindrică și albă a drajonului încă mai pulsa alături de ei. Drajonul însuși era ghemuit chiar deasupra lor și imenșii lui ochi primitivi se roteau permanent în căutarea dușmanului. N-avea cap. Între aripile abia deschise atârna un corp ca un sac presărat cu protuberanțele cornoase ale ochilor și mugurilor în formare; iar printre aceștia din urmă, atârna punga din care se extinsese limba.

Desfășurându-și forțele, Toy aranjase ca întregul grup să atace această creatură monstruoasă din mai multe părți

deodată.

— Acum! strigă Toy. Săriți! Repede, copiii mei! Omorâți-l!

Tăbărâseră pe drajonul ce se lăfăia pe ramurile superioare, într-o zarvă de nedescris care, cu siguranță, ar fi înfuriat-o pe Lily-yo.

Corpul drajonului se ridică greoi și aripile îi fâlfăiră ca într-o parodie vegetală a zborului. Opt oameni, toți în afară de Gren, se aruncă în frunzișul înfoiat, ce-i creștea pe spate ca un penaj, înjunghiind adânc în epicarp în încercarea de a-i atinge rudimentarul sistem nervos. Dar în acest frunziș pândeau alte pericole. Trezită din somn, o viespe țâșni din ultimul strat de frunze și Poas se trezi față-n față cu ea.

Confruntat cu dușmanul galben dungat cu negru, aproape la fel de mare ca și el, copilul bărbat căzu pe spate țipând.

În aceste zile de pe urmă ale Pământului, ce-și dormită ultima după-amiază a existenței sale, numai câteva familii din vechile ordine de hymenoptera și diptera supraviețuiseră, deși în forme mutante. Iar cea mai teribilă dintre ele era viespea.

Veggy sări imediat în ajutorul prietenului său. Prea târziu! Poas zăcea acum întins pe spate, cu viespea deasupra sa, și pe măsură ce platoșele inelare ale corpului acesteia se arcuiau, vârful ascuțit al acului se afunda în stomacul lipsit de apărare al copilului. Își prinse apoi pe rând picioarele de corpul victimei și cu un vâjâit rapid al aripilor se îndepărtă cu prada paralizată. În zadar își aruncase Veggy cuțitul după ea.

Nu avea timp de pierdut cu deplângerea accidentului, pentru că, pe măsură ce resimțea tot mai mult echivalentul senzației de durere, drajonul se zbătea tot mai violent. Numai legătura lui Toy îl mai ținea, și aceasta putea să cedeze dintr-o clipă într-alta.

Încă ghemuit sub burta creaturii, Gren auzise țipătul lui Poas, și își dăduse seama că ceva rău se întâmplase. Vedea corpul păros al drajonului ridicându-se greoi și încercarea aripilor de a bate aerul. Ramurile alunecau pe lângă el, rămurelele trosneau, frunzele zburau în toate părțile, ciotul de care stătea agățat vibra.

Mintea lui Gren fu cuprinsă de panică. Tot ce înțelegea acum era faptul că drajonul putea scăpa și asta i-ar fi adus moartea foarte curând. Fără să știe prea bine ce face, se năpusti orbește asupra limbii drajonului, care acum lovea trunchiul copacului într-o încercare disperată de a se elibera.

Înfipse cuțitul de nenumărate ori. În tubul alb și viu apărură o spărtură. Pământul și noroiul supt de la Bază, țâșni prin spărtură acoperindu-l cu murdărie. Drajonul se ridică convulsiv și spărtura se lărgi și mai mult.

În ciuda terorii care-l stăpânea, Gren își dădu seama ce urma să se întâmple. Sări în sus, se prinse bine cu mâinile sale lungi de una din protuberanțele înmugurite ale drajonului și se lipi de ea tremurând. Orice ar fi mai bine, decât să rămână singur în labirintul pădurii – unde putea rătăci poate o jumătate de viață până să întâlnească un alt grup de oameni.

Drajonul se zbătea să se elibereze și în zbaterea sa își lărgea tot mai mult spărtura pe care Gren i-o făcuse. În sfârșit eliberat, rămase plutind în aer.

Înspăimântat de moarte, agățându-se de fibre și frunze, Gren se târî pe spinarea lui mare acolo unde se ghemuiseră alți șapte oameni și mai înspăimântați. Li se alătură fără niciun cuvânt.

Drajonul se avântă în sus spre cerul orbitor. Acolo strălucea un soare ce se apropia încet de ziua când, transformându-se în novă, avea să se ardă pe sine și planetele ce-l înconjurau. Iar sub drajonul ce se rotea acum ca o sămânță de Sycomore se întindea o vegetație nesfârșită ce se ridica, la fel de implacabil precum laptele ce fierbe, spre sursa dătătoare de viață.

Toy striga ceva.

— Omorâți pasărea, le strigă ea. Se ridicase în genunchi și își flutura cuțitul. Omorâți-o imediat! Ciopârțiți-o în bucățele. Ucideți-o pentru că altfel nu ne vom mai întoarce niciodată în junglă.

Arăta minunat, așa cum se reflecta soarele pe corpul său verde. La îndemnul ei, Gren începu să izbească. Veggy și May lucrau împreună, scobind o gaură tot mai mare prin scoarța rezistentă a păsării vegetale. Și pe măsură ce aruncau bucățile rezultate, erau prinse de prădători chiar înainte de a atinge pădurea.

Multă vreme drajonul plană imperturbabil. Oamenii obosiseră înaintea lui. Dar, oricum, aveau și semi-simțitoarele limitele lor de rezistență, iar când drajonul pierdu suficientă sevă din numeroasele răni căpătate, aripile își încetău onduța ritmică. Începu să coboare.

— Toy! Toy! Umbre vii, uite spre ce ne îndreptăm! strigă Driff. Arăta în față un luminiș spre care cădeau.

Niciunul dintre ei nu văzuse marea, dar intuiția și cunoașterea esenței profunde a riscurilor ce dominau planeta lor le spuneau că sunt târâți spre pericole grave.

O geană de țarm le răsări în cale – și aici, unde ființele uscatului întâlneau ființele oceanului, se dădeau cele mai sălbatice bătălii pentru supraviețuire.

Agățându-se de frunzișul drajonului, Gren își croi drum spre locul unde zăceau Toy și Poyly. Își dădea seama că nu ajuta la nimic s-o acuze pentru situația în care se găseau. De aceea încercă să-i fie de ajutor.

— Putem să chemăm umbele și să zburăm spre un loc sigur cu ele, spuse el. Ele ne-ar putea duce în siguranță acasă.

— E o idee grozavă Gren, izbucni Poyly încurajator. Toy însă îl privi neutru.

— Încearcă tu să chemi o umbelă, spuse ea.

Gren își ascuți buzele într-un fluierat ascuțit. Aerul care se scurgea pe lângă ei, purta sunetul departe. Oricum călătoreau mult prea sus pentru semințele ciulinului-șuierător. Îmbufnat, Gren se dădu bătut și se retrase să observe mai bine încotro se îndreptau.

— M-aș fi gândit și eu la ideea asta dacă ar fi fost bună la ceva, îi spuse Toy lui Poyly. „E o proastă”, gândi Gren și nu-i mai dădu nicio atenție.

Drajonul nu mai pierdea înălțime. Găsise un curent ascendent de aer cald și acum plutea ajutat de el. Eforturile sale zadarnice și tardive de a se întoarce din nou spre uscat reușiseră doar să-l mențină paralel cu țărmul, astfel încât oamenii se bucurau acum de îndoielnicul privilegiu de a vedea ce-i așteaptă.

O distrugere bine organizată era în curs aici, o bătălie fără generali care dăinuia de milenii. Sau poate că una dintre părți își avea generalul, de vreme ce uscatul produsese acest arbore interminabil ce crescuse, se răspândise, se așezase și înghițise orice de la un țărm la altul. Înfometase vecinii, acoperise dușmanii. Cucerise întregul continent până la terminatorul ce despărțea partea luminată de cea neluminată a Pământului; aproape cucerise și timpul, de vreme ce nenumăratele-i trunchiuri îi acordau o durată de viață al cărui sfârșit nu putea fi prevăzut. Dar marea n-o putuse cuceri. La țărmul ei puternicul copac se oprise și bătuse în retragere.

În această zonă, printre stâncile, nisipurile și mlaștinile țărmului, speciile de copaci înfrânte de banian organizaseră ultima rețută. Iar țărmurile deveniseră căminul lor inospitalier. Palide, deformate, tenace, creșteau cum puteau. Iar aceste locuri, unde erau asediate din ambele părți de dușmani, se numeau Nomansland.

În partea dinspre uscat li se opunea forța tăcută a uriașului copac. De cealaltă parte trebuiau să facă față algelor marine otrăvitoare sau altor dușmani ce le agresau în permanență.

Și peste toate strălucea vinovatul indiferent al tuturor acestor măceluri, Soarele.

Acum căderea drajonului se accentuase și oamenii puteau auzi plescăiturile algelor marine dedesubt. Se adunaseră cu toții la un loc și așteptau să vadă ce avea să li se-ntâmple. Pasărea vegetală cobora planând într-o parte, virând pe deasupra mării a cărei margine era tivită de vegetația ce creștea

în apa fără valuri. Cu un efort teribil se îndreptă spre o peninsulă îngustă și pietroasă care îi venea în întâmpinare.

— Priviți! E un castel sub noi! strigă Toy.

La capătul peninsulei se ridica, înalt, suplu și cenușiu, un castel ce se apleca într-un mod ciudat, pe măsură ce drajonul se apropia de el. Se prăbușeau. Foarte curând urmau să se izbească de el. Evident creatura muribundă observase spațiul deschis de la baza castelului, îl luase drept singurul loc apropiat de salvare și se îndrepta spre el.

Aripile obosite, precum vechile pânze ferfenițite de furtună, nu-i mai puteau oferi însă niciun control. Corpul uriaș se prăvălea spre pământ. Nomanslandul și marea se amestecară, venindu-le în întâmpinare; castelul și peninsula se apropiau vertiginos.

— Țineți-vă bine! urlă Veggy.

În clipa următoare se prăbușeau peste unul din turnurile castelului și impactul îi azvârli pe toți înainte. Cu o aripă sfâșiata și alta smulsă, drajonul atârna imobil, agățat în vârful turnului.

Toy înțelese imediat ce urma să se întâmple; drajonul putea cădea dintr-o clipă-ntr-alta, antrenându-i odată cu el. Agilă ca o pisică sări într-o adâncitură formată între vârfurile neregulate a două turnuri și corpul principal al castelului. Apoi îi chemă și pe ceilalți să i se alăture.

Unul câte unul săreau pe platforma îngustă, erau prinși și opriți locului. May fu ultima la rând. Încleștându-și mâinile pe sufletul ei de lemn, sări hotărâtă la locul sigur.

Neajutorat, drajonul întoarse spre ei un ochi striat. Toy avu timp să observe că impactul violent de adineauri îl spărsese în două. Încet, încet, începu să alunece spre baza castelului.

Aripile sfărtecate alunecau de-a lungul pereților. Strânsoarea slăbi. Cădea.

Se aplecaseră peste balustrada naturală și îl priveau cum se duce.

Drajonul se izbi de solul sterp de la baza castelului și se rostogoli spre țărm. Cu tenacitatea caracteristică vieții de acest tip, era departe de a fi murit. Se ridică pe aripile frânte și se îndepărtă de pilonii cenușii cu o mișcare nesigură.

Una din aripi alunecase peste marginea pietroasă a țărmului și vârful ei se reflecta acum clar în apa liniștită a mării.

Oglinda apei se sparse brusc și din ea își făcu apariția o fâșie ca o curea de alge marine. De-a lungul ei, fâșia era punctată cu o serie de excrescențe ca niște lame prelungi. Ezitant, începură să biciuiască în aripa drajonului.

Deoarece primele creștături nu se dovediră mortale, tempoul spori. Pe o distanță de aproape o jumătate de kilometru, apa

mării se acoperise de alge marine biciuitoare ce colcăiau în apă dominate de o ură stupidă împotriva oricărei alte forme de viață.

Atins, drajonul încercă să se retragă mai la o parte. Odată intrat însă sub puternica baterie de izbituri, nu mai avea nicio șansă.

Unele din excrescențele sub formă de lamă, ce biciuiau ființa nefericită, izbiseră atât de tare încât plesniseră. Un lichid de culoarea iodului se împrăștiase din ele și forma în contact cu aerul un fel de spumă. Iar acolo unde această otravă atingea drajonul, producea un abur dens și maroniu.

Drajonul nu-și putea urla durerile provocate. O porni de-a lungul peninsulei într-un fel de zbor amestecat cu țopăială, căutând să se ridice în aer pentru a scăpa de algele marine. Aripile îi ardeau mocnit.

Mai multe feluri de alge marine populau aceste țărmuri. Frenetica biciuială încetase și algele cu lame se retrăseseră sub nivelul mării, rolul lor fiind temporar epuizat.

În schimb ieșiseră din mare alge cu dinți lungi ce înconjurau peninsula cu o barieră de spini. Mai multe fragmente din corpul drajonului fuseseră desprinse de bicele algelor cu lame care-și lăsaseră treaba neterminată.

Algele cu dinți o desăvârșeau acum. Din ce în ce mai multe aruncau brațe șerpuitoare ce se prindeau de aripile drajonului. Acum, acesta abia mai putea să mai țopăie. Se răsuci și se prăvăli în apa fremătătoare. Întreaga mare parcă deschisese guri să-l întâmpine.

Opt oameni înspăimântați priveau toate acestea din vârful castelului.

— N-o să ne mai întoarcem niciodată la adăpostul pădurii, scânci Fay. Era cea mai mică și începuse să plângă.

Algele marine câștigaseră, dar încă nu învinseseră; plantele Nomanslandului simțiseră și ele prada. Așa cum rămăseseră sechestrare între junglă și mare, unele dintre ele, asemănătoare mangrovelor, atacaseră curajos și de multă vreme marea. Altele, mai parazite din fire, creșteau pe seama vecinilor și trimiteau mari protuberanțe mărăcinoase ce atârnav deasupra apei ca niște undițe. Aceste două specii la care se adăugaseră rapid și altele, ridicau pretenții asupra victimei și încercau să o smulgă dușmanilor marini. Își desfășurară, deci, pe sub apă rădăcinile noduroase, asemănătoare brațelor unei vechi caracatițe, apucară drajonul și lupta fu angajată.

Brusc întregul țărm se trezi din nou la viață. O recuzită înspăimântătoare de bice și cârlige intră în acțiune. Totul colcăia în delir. Stropi fini de apă desăvârșeau decorul oribil, ascunzând privirii unele porțiuni ale scenei. Creaturi

zburătoare, panglici, aripi-zburătoare, se năpustiră de deasupra pădurii pentru a lua parte la festin.

În carnajul nebunesc, drajonul fusese pulverizat și dat uitării.

Toy se ridică hotărâtă.

— Trebuie să plecăm acum, spuse ea. Asta este șansa noastră să ajungem pe țărm.

Șapte figuri îngrozite o priveau ca și cum ar fi fost nebună.

— Vom muri acolo jos, spuse Poyly.

— Nu, răspunse ferm Toy. Acum nu vom muri. Ființele acelea se bat între ele și vor fi prea ocupate pentru a ne face vreun rău. Mai târziu s-ar putea să fie prea târziu.

Autoritatea lui Toy nu era absolută. Grupul nu era unit. Văzându-i că se codesc, Toy se înfurie și lovi cu pumnul peste urechile lui Fay și Shree. Dar oponenții ei principali erau Veggy și May.

— Putem fi omorâți acolo oricând, spuse Veggy. Nu avem cum ajunge la adăpost. N-ai văzut ce i s-a întâmplat drajonului care era atât de puternic?

— Nu putem rămâne aici să murim, insistă Toy furioasă.

— Am putea aștepta până ce se va întâmpla ceva, fu de părere May. Te rog, hai să rămânem!

— Nu se va întâmpla nimic, interveni Poyly în apărarea prieteniei sale. Numai lucruri rele. Așa este să fie. Noi trebuie să ne purtăm singuri de grijă.

— Vom fi uciși, repetă Veggy cu încăpățănare.

Disperată, Toy se întoarse spre Gren, cel mai mare copil-bărbat.

— Tu ce părere ai? întrebă ea.

Gren urmărise întregul măcel cu o privire rece. Și nu și-o schimbă nici acum când se întoarse spre Toy să-i răspundă.

— Tu conduci grupul, Toy. Cei care pot să ți se supună trebuie s-o facă. Asta e legea.

Toy se ridică în picioare.

— Poyly, Veggy, May și ceilalți, urmați-mă! Trebuie să plecăm acum cât timp creaturile sunt prea ocupate să ne vadă. Trebuie să ne întoarcem înapoi în pădure.

Fără să ezite, trecu un picior peste parapetul avariat și începu să coboare hotărâtă. Pe ceilalți îi cuprinse brusc teama că vor fi lăsați în urmă și se luară după Toy. Pășiră peste parapet și coborâră alunecând după ea.

Jos, micșorați de înălțimea castelului cenușiu, rămaseră o vreme liniștiți. O teamă amestecată cu respect îi oprise acolo.

Lumea familiară lor îmbrăcase acum un aspect de o irealitate desăvârșită. Deoarece uriașul disc al soarelui strălucea exact deasupra capetelor, umbrele li se profilau pe

mizeria indiferentă a solului direct sub tălpi. Pretutindeni se întâlnea aceeași lipsă de umbre ce conferea peisajului aspectul său plat, o atmosferă fără viață ca într-o pictură stângace.

Bătălia de pe țărm creștea ca o febră. Rămăsese în această epocă numai natura (într-un fel, întotdeauna fusese la fel). Deși stăpâna supremă a tot și a toate, se părea că dezlănțuise un curs împotriva propriei sale creații.

Stăpânindu-și teama Toy porni mai departe.

Pe măsură ce alergau în spatele ei, departe de acest castel misterios, picioarele li se dezmoșteau. Pietrele pe care călcau erau pătate cu otravă maronie, dar în bătaia soarelui se uscase repede și devenise inofensivă.

Zgomotul luptei îi asurzea, spuma îi udase learcă, dar luptătorii nu le dădeau nicio atenție, într-atât erau de absorbiți de antagonismul lor orb. Explozii frecvente brăzdau acum suprafața mării. Câțiva din arborii Nomanslandului, asediați secole de-a rândul în fâșia îngustă a teritoriului lor, își înfipseseră adânc rădăcinile în nisipurile săracăcioase pentru a-și căuta nu numai hrana, dar și o cale de a se apăra împotriva dușmanilor lor. Descoperiseră acolo mangal, extrăseseră sulf și nitrat de potasiu; în măruntaiele lor noduroase le rafinaseră și le amestecaseră.

Praful de pușcă astfel rezultat fusese cărat odată cu seva spre carcasele sub formă de nuci aflate în partea cea mai de sus a ramurilor. Acești copaci își aruncau acum armele lor explozive în algele marine. Până atunci calmă, marea se zvârcolea sub bombardament.

Planul lui Toy nu fusese bun; reușise mai mult datorită norocului. Pe una din laturile peninsulei o masă uriașă de alge marine se aventurase destul de departe de apă și acoperiseră un arbore-praf-de-pușcă. Numai prin simpla lor greutate doborâseră arborele și o luptă pe viață și pe moarte se dezlănțuise aici. Micuții umani au țâșnit pe lângă zonă și s-au afundat la adăpostul unor ierburi înalte.

Abia atunci au observat că Gren nu era cu ei.

Capitolul opt

Gren încă mai lenevea în soarele fierbinte, ascuns după balustrada castelului.

Teama fusese motivul principal, dar nu și singurul, pentru rămânerea lui în urmă. Instinctiv înțelegea, așa cum de altfel îi spusese și lui Toy, importanța supunerii. Dar prin felul său de a fi se supunea cu greu, așa cum se întâmpla și acum când planul oferit de Toy oferea șanse atât de mici de supraviețuire. Deși avusese o idee a lui, îi fusese imposibil s-o exprime.

„Ah, ce înseamnă să vorbești!” își spuse în sinea lui. „Există atât de puține cuvinte. Probabil odinioară trebuie să fi existat cu mult mai multe.”

Ideea sa avea în vedere castelul.

Ceilalți din grup erau cu mult mai puțin sensibili decât Gren și de îndată ce aterizaseră pe castel își îndreptaseră atenția în altă parte. Gren nu; el înțelesese că nu este vorba de o stâncă. Fusese construit cu inteligență și numai o specie putea să-l construiască, iar acea specie trebuia să aibă un drum sigur de la castel până la țarm.

La puțin timp după ce Gren își pierdu din vedere tovarășii, ce coborâseră pe cărarea stâncoasă, ciocăni cu mânerul cuțitului în perete.

La început bătaia lui rămase fără răspuns. Apoi, brusc, o porțiune din turnul din spatele lui se dădu la o parte cu un sunet surd. Gren se întoarse tocmai la timp pentru a observa cele opt termite ce ieșeau din întuneric.

Dușmani declarați odinioară, oamenii și termita se găseau acum într-un fel de armistițiu, ca și cum mileniile de schimbări fasonaseră o anumită legătură între ei. Mai degrabă proscriși decât moștenitori ai Pământului, oamenii se întâlneau acum cu insectele pe picior de egalitate.

Termitele îl înconjură și îl inspectară cu mandibulele lor fremătătoare și în timp ce corpurile lor albicioase se frecau de el, rămase nemișcat. Erau cu puțin mai mari decât el și le putea simți mirosul specific, înțepător, dar nu neplăcut.

Când se convinseră că este inofensiv, termita se apropiară de parapet. Gren nu-și putea da seama, dar bănuia că auzeau destul de bine zgomotul bătăliei.

Să le testeze, Gren se îndreptă spre deschizătura din turn. Un miros straniu și rece se scurgea afară din ea.

Imediat două termite se întoarseră și îi barară drumul; fălcile mandibulelor lor i se opriseră în dreptul gâtului.

— Vreau să cobor, le spuse. N-am să vă pricinuiesc niciun rău. Lăsați-mă și pe mine înăuntru.

Una din creaturi dispăru prin deschizătură și într-o clipă fu înapoi însoțită de o altă termită. Impresionat, Gren se dădu înapoi. Noua termită avea pe cap o excrescență colosală.

De culoare maronie, leproasă, excrescența forma o textură spongioasă asemănătoare fagurelui de albine. Se întinsese în falduri peste craniul termitei, jur-împrejurul gâtului. În ciuda acestei poveri fioroase, termita părea destul de activă și atunci când înaintă celelalte îi făcură loc respectuoase. O clipă păru că-l privește, apoi se întoarse.

Zgâriind în praful de sub picioare începu să deseneze, rudimentar, dar clar, un turn și o linie și le legă între ele printr-o bandă formată din alte două linii paralele. Evident linia simplă se intenționa să reprezinte țărmul, iar banda, peninsula.

Gren rămăsese complet surprins. Nu mai auzise până atunci de asemenea abilități artistice la insecte. Dădu ocol desenului observându-l cu atenție.

Termita se retrase puțin și părea că-l privește din nou. Evident aștepta ceva de la el. Concentrându-se, adăugă cu o mână șovăitoare pe desen o linie din vârful turnului, prin mijlocul lui, în jos, prin mijlocul benzii până la țărm. Apoi se arătă cu degetul.

Cu greu se putea spune dacă creaturile înțeleseseră sau nu. Pur și simplu se precipitară înapoi în turn. Conștient că nu mai are ce face se luă după ele. De data aceasta nimeni nu-l mai opri; evident cererea îi fusese înțeleasă și acceptată.

Mirosul acela straniu îl învălui.

Un fior de teamă îl cuprinse pentru o clipă, atunci când intrarea se închise deasupra sa. Față de lumea inundată în lumina strălucitoare de afară, totul aici părea negru ca smoala.

Coborârea turnului se dovedea ușoară pentru cineva cu agilitatea lui Gren pentru că semăna foarte bine cu coborârea printr-un horn natural prevăzut cu o mulțime de ieșituri de care să te poți agăța. Coborau așadar în ritm vioi și cu încredere sporită.

Pe măsură ce ochii se adaptau cu întunericul, Gren remarcă un fel de luminiscente palide agățate de corpurile termitelor și care le conferea o înfățișare fantomatică. Erau multe prezențe în turn și extrem de tăcute. Întocmai fantomelor, păreau că se mișcă în toate direcțiile; un șir tăcut se rostogolea spre întunericul de deasupra, alt șir tăcut se scurgea în jos. Dar nu-și dădea seama cu ce erau atât de ocupate.

În cele din urmă ajunse cu ghizii săi în partea de jos a castelului. Potrivit estimărilor sale trebuiau să se găsească sub nivelul mării. Aerul era umed, încărcat.

Numai termita cu excrescență îl mai însoțea acum. Celelalte se retrăseseră în formație fără să privească înapoi. Gren remarcă o ciudată lumină verde, formată în parte din umbre în parte prin iluminare, și la început nu-i putu detecta sursa. Se ținea destul de greu după călăuza sa. Coridorul pe care-l traversară era accidentat și aglomerat. Pretutindeni foșneau termite spre treburile lor. Singure sau în grupuri, mânau cirezi de creaturi mai mici.

— Nu așa repede, protestă Gren, dar călăuza își păstră mersul alert fără să-i dea vreo atenție.

Lumina verde devenise acum mai puternică. Zăcea cețoasă de o parte și de alta a drumului lor. Gren remarcă cum se filtrează prin bucăți neregulate de mică așezate acolo de geniul creator al acestor insecte tuneliste. Bucățile de mică formau un fel de ferestre ce dădeau afară în mare și prin ele puteau fi observate activitățile amenințătoare ale algelor marine.

Îl uluiau aglomerația acestei lumi subterane, mai ales acești locuitori atât de preocupați și indiferenți. Niciunul nu se opri să-i inspecteze mai de aproape: doar una din creaturile ce conviețuiau cu termita se apropie de ei. Păroasă, creatura avea patru picioare, coadă, și ochi galbeni luminoși, și era aproape la fel de înaltă ca și Gren. Observându-l prin pupilele ei strălucitoare, creatura țipă „miau” și încearcă să se frece de el. Mustățile îi atinseră brațul. Înfiorat se feri și se grăbi în urma călăuzei.

Creatura păroasă întoarse după el o privire plină de regret. Apoi continuă să urmărească grupul de termite care acum o tolerau și o hrăneau. Câteva clipe mai târziu Gren remarcă și alte asemenea creaturi miorlăitoare, unele din ele infectate și aproape acoperite de excrescențele ciupercilor.

Gren și călăuza sa ajunseră în cele din urmă acolo unde tunelul îngust se împărțea în altele și mai mici. Fără ezitare călăuza alese unul ce urca ușor în întuneric. Dar întunericul dispăru brusc atunci când termita împinse un bolovan plat, ce astupa gura tunelului, și ieșiră la lumina zilei.

— Ai fost foarte bună cu mine, spuse Gren după ce țâșni și el afară. Păstra o distanță cât mai mare față de excrescența maronie.

Termita se strecură din nou înapoi în tunel și așeză bolovanul la loc fără să privească înapoi.

Nu avea nevoie să-i spună cineva că acum se afla în Nomansland.

Putea simți mirosul mării posomorâte. Putea auzi larma bătaliei dintre algele marine și plantele uscatului, deși acum, pe măsură ce ambele tabere obosiseră, zgomotul devenise intermitent. Putea simți tensiunea din jur, o încordare ce nu exista în blândele straturi de mijloc ale pădurii în care sălășluiau grupurile umane. Dar mai ales putea vedea soarele strălucind prin frunzele mătuite de deasupra capului său.

Sub picioare pământul era ocru și lipicios, un amestec de noroi, nisip și bolovăniș. Un sol steril reflectat cu prisosință în arborii ce creșteau pe el. Aveau trunchiurile distorsionate, frunzișul săracios. Câțiva se uniseră, în încercarea de a se susține unii pe alții, dar acolo unde această stratagemă eșuase, zăceau răspândiți pe sol, groaznic mutilați. Alții își dezvoltaseră, de-a lungul timpului, bizare metode de apărare și nici nu mai semănau cu arborii.

Gren decise că cea mai bună cale de urmat ar fi fost să se furișeze până la capătul peninsulei și de acolo să încerce să dea de urma lui Toy și a celorlalți. De vreme ce se găsea într-o zonă deschisă, nu i-ar fi fost greu să vadă pădurea.

Privind șirul de arbori torsionați, nu mai avea niciun dubiu asupra limitei dinspre mare a Nomanslandului.

Marele banian își stabilise perimetrul exterior de-a lungul unei linii ce marca sfârșitul solului fertil. Rămăsese neclintit, deși ramurile sale erau marcate de nenumăratele atacuri cu ghimpi și gheare. Iar pentru a-l asista, pentru a-l ajuta să respingă exilatele specii ale Nomanslandului, se adunaseră creaturile care-l foloseau drept adăpost. Colții-capcană, biciuitorii, plasele de vâsc și alții stăteau gata să țâșnească, la cea mai mică mișcare, de-a lungul perimetrului.

Păstrând mereu în spate această barieră formidabilă, Gren avansa precaut.

Progresul era mic. Tresărea la cel mai neînsemnat zgomot. Se aruncă brusc la pământ deoarece un nor de ace lungi, mortale, fu lansat spre el din direcția unui tufiș. Ridică la timp capul pentru a observa cum tremură un cactus și cum își rearanjează apărarea. Nu mai văzuse până atunci o asemenea plantă și o crampă îi prinse stomacul la gândul tuturor pericolelor necunoscute din jurul său.

Puțin mai târziu întâlni ceva și mai ciudat.

Tocmai trecea printr-un fel de cerc format de trunchiul contorsionat al unui arbore căzut când, brusc, acesta începu să se strângă. Scăpă din strânsoare cu prețul unor julturi pe picioare. În timp ce zăcea gâfâind de efort, un animal aluneca pe lângă el aproape atingându-l.

Era o reptilă lungă și împlătoșată al cărei rânjet fioros dădea la iveală numeroși dinți ascuțiți. Odinioară, (în vremurile

apuse când oamenii aveau un nume pentru orice) se numea aligator. Îl privi pe Gren cu ochi căprești apoi se adăposti sub un buștean.

Aproape toate animalele dispăruseră cu milenii în urmă.

De vreme ce soarele favoriza acum lucrurile verzi, irezistibila dezvoltare a vegetalelor le împuținase, pentru ca apoi să le elimine cu totul. Dar pe măsură ce ultimii dintre arborii vechi fuseseră împinși spre mlaștini și țărmurile oceanului, câteva animale se retrăseseră împreună cu ele. Aici în Nomansland își prelungiseră existența, bucurându-se de căldura și savoea vieții atât cât mai era.

De data aceasta mult mai precaut, Gren își continuă drumul. De acum zarva dinspre mare încetase complet și înainta într-o tăcere deplină. Totul era tăcut ca și cum ar fi pândit în așteptare, ca și cum ar fi fost sub puterea unui blestem.

Solul cobora în pantă spre apă. Prundișul îi scârțâia sub picioare. Arborii, până atunci răzleți, se adunaseră acum spre a respinge eventualele atacuri dinspre mare.

Gren se opri. Spaima îi rodea sufletul. Tânjea să fie din nou împreună cu ceilalți. Dar, în același timp, simțea că nu procedase greșit atunci când se încăpățânase să rămână la castelul termitelor și mai degrabă ei se purtaseră prostește neacceptând să-i conducă el.

Privind precaut împrejur slobozi un fluierat. Nu veni niciun răspuns. Se așternu din nou o liniște deplină ca și cum ar fi ascultat și acele creaturi fără auz.

Îl cuprinse panica.

— Toy! strigă el. Veggy! Poyly! Unde sunteți?

În timp ce striga așa, dintre frunzele de deasupra lui coborî o cușcă și îl fixă de pământ.

La adăpostul ierbii înalte Toy și cei șase tovarăși ai săi țineau ochii închiși pentru a-și mai reveni din spaima prin care trecuseră. Corpul lor era acoperit de spuma bătăliei vegetalelor.

În cele din urmă se hotărâră să discute lipsa lui Gren. De vreme ce era un copil-bărbat, era valoros și, deși nu se puteau întoarce după el, puteau cel puțin să-l aștepte. Așa că nu le rămânea decât să găsească un loc unde să poată aștepta în relativă siguranță.

— Nu trebuie să-l așteptăm, spuse Veggy. Gren nu trebuia să rămână în urmă. Să-l părăsim și să-l dăm uitării.

— Avem nevoie de el pentru împerechere, spuse simplu Toy.

— Am să mă împerechez eu cu tine, spuse Veggy. Sunt și eu un copil-bărbat și am o chestie mare pe care s-o înfig în tine. Uite, n-o să poți da gata așa ceva. Am să mă împerechez cu voi

toate înainte de a se coace din nou smochinele! Sunt mai copt decât ele.

În euforia lui se ridică și începu să danseze și să-și arate corpul fetelor care nu protestară în niciun fel. Nu era el acum singurul lor copil-bărbat și în consecință foarte dorit?

May sări să danseze cu el. Veggy se apropie de ea. Unduindu-se mlădios se feri din calea lui. Veggy o urmări topăind. Ea râdea. El țipa.

— Veniți înapoi, strigară furioase și într-un glas Toy și Poyly.

Fără a le lua în seamă, May și Veggy o zbughiră din iarba înaltă pe colina de nisip și pietriș. Aproape instantaneu un braț uriaș se ridică din nisip și cuprinse încheietura piciorului lui May. Și în timp ce aceasta țipa, un alt braț, apoi altul o fixau. May căzu cu fața în jos cuprinsă de panică. Veggy se repezi să-i dea ajutor și își scoase cuțitul din mers.

Alte brațe își făcură apariția din nisip prinzându-l și pe el.

Când viața vegetală cucerise Pământul, cele mai puțin afectate fuseseră animalele din mări și oceane. Mediul lor era cu mult mai puțin susceptibil la schimbări. Dar alterarea dimensiunilor și distribuției algelor marine forțase multe din ele să-și schimbe obiceiurile și habitatul.

Alga marină, noul monstru, se dovedise un expert în prinderea crabilor. Îi înfășura într-o rețea verde atunci când mergeau pe fundul mării, sau îi fixa de stânci în momentul cel mai vulnerabil, când crabilor le creșteau noile carapace. Astfel, în câteva milioane de ani, brahiopodele dispăruseră complet.

Concomitent și caracatițele avuseseră de suferit din pricina algelor marine, pentru că extincția crabilor le lipseau de elementul esențial al dietei lor. Acest fapt, dar și alți factori, le determinase să adopte un nou mod de viață. Nevoite să evite algele marine, dar să-și și caute hrana, părăsiseră oceanele. Deveniseră locuitori ai nisipurilor și evoluaseră într-o nouă specie: caracatița-nisipurilor.

Toy și ceilalți alergară în ajutorul lui Veggy, terorizați de pericolul care amenința singurul copil-bărbat care le mai rămăsese. Nisipul era răscolit de agitația lor. Dar caracatița-nisipurilor avea suficiente brațe pentru toți șapte. Fără să-și ridice capul de unde era ascunsă, îi prinse pe toți în tentacule, în ciuda împotrivirii lor disperate.

Cuțitele le erau de prea puțin ajutor împotriva acestei îmbrățișări elastice. Unul câte unul au fost presați cu fața de nisipul alunecos și strigătele lor astfel, înăbușite.

În ciuda triumfului final, vegetalele reușiseră, mai degrabă, prin număr decât prin inventivitate. Și nu de puține ori reușiseră, pur și simplu, imitând unele invenții utilizate de

multă vreme – poate pe o scară mai redusă – în lumea animală, așa cum traversatoarele, cele mai puternice dintre toate creaturile vegetale, prosperaseră prin adoptarea modului de viață ales în Carbonifer de umilul păianjen.

În Nomansland, unde lupta pentru supraviețuire se dovedise mai crâncenă, acest proces de imitație era deosebit de pregnant. Iar sălciile constituiau un exemplu concludent în acest sens. Copiind caracterele-nisipurilor, deveniseră cele mai fioroase creaturi ale acestui țărm înspăimântător.

Sălciile-ucigașe trăiau afundate în nisipul și pietrișul țămurilor și numai întâmplător li se zărea frunzișul. Rădăcinile lor dobândiseră flexibilitatea oțelului, devenind adevărate tentacule. Or tocmai una dintre aceste tentacule își datora grupul viața.

Caracatița-nisipurilor era obligată să-și înăbușe cât mai repede prada. O luptă prelungită i-ar fi atras rivalii: sălciile-ucigașe. Imitatoarele deveniseră, în același timp, și inamicul lor cel mai teribil. Acum două sălcii-ucigașe se îndreptau spre ei pe sub nisipuri și arătau la suprafață doar smocuri de frunziș ca niște tufișuri inofensive și dăre de nisip răvășit.

Atacă direct, fără ezitare.

Rădăcinile lor erau lungi, viguroase și teribil de rezistente. Una pe o parte și alta pe cealaltă, prinseră tentaculele caracatiței într-o strânsoare puternică. Caracatița-nisipurilor recunoscă strânsoarea scârboasă și mortală. Eliberă oamenii și se pregăti să lupte pentru propria viață.

Printr-o ridicare rapidă, ce împrăștie grupul în toate părțile, își făcu apariția din nisip cu ciocul căscat și ochi tulburi, dilatați de teroare. Întorcându-se brusc una din sălciile-ucigașe își coborî și ramurile. Caracatița se retrase încercând să-și elibereze toate tentaculele. Nu reuși cu unul și, furioasă, îl izbi cu sălbăticie ca și cum ar fi fost al dușmanului.

În apropiere se afla marea cenușie. Intenția ei era să se retragă, la nevoie, aici. Dar chiar în momentul când își începu turbata retragere, rădăcinile tentaculare ale sălciilor-ucigașe începură să băjbâie oarbe în jur, căutând-o. O găsiră. Caracatița aruncă o perdea de pietriș și nisip furioasă de a-și vedea și această manevră blocată.

Sălciile-ucigașe o dominau net pentru că împreună comandau aproape treizeci și cinci de membre noduroase.

Uitând de ei, oamenii priveau fascinați la acest duel inegal. Un braț orb șfichiui în direcția lor.

— Fugiți! strigă Toy ferindu-se de nisipul ce izbucnise alături de ea.

— A prins-o pe Fay! țipă Driff.

Cea mai mică din grup fusese prinsă. În căutarea unui punct de sprijin, una dintre acele rădăcini tentaculare, albicioase și subțiri se înfășurase în jurul pieptului lui Fay. Aceasta nici nu mai avusese timp să țipe. Fața și brațele se împurpuraseră. În clipa următoare era ridicată și azvârlită violent în trunchiul unui arbore din apropiere. Îi văzură corpul retezat pe jumătate rostogolindu-se însângerat pe nisip.

— Așa a fost să fie, spuse Poyly cu voce stinsă. Să plecăm de aici!

Alergă până la cel mai apropiat desiș și se lungi acolo respirând din greu. Și în timp ce jeleau pierderea celui mai tânăr tovarăș al lor auzeau înfundat cum caracatița-nisipurilor este făcută bucățele.

Capitolul nouă

Multă vreme după ce încetaseră acele zgomote oribile, cei șase membri ai grupului rămaseră tăcuți. În cele din urmă Toy se ridică și le spuse:

— Vedeți ce s-a-ntâmplat pentru că nu m-ați lăsat să vă conduc? Gren este pierdut. Acum Fay este moartă. În curând vom muri cu toții și sufletele noastre vor putrezi.

— Trebuie să părăsim Nomanslandul, spuse Veggy ursuz. Asta este numai din cauza drajonului, continuă el, deși era conștient de faptul că fusese singurul vinovat de incidentul cu caracatița-nisipurilor.

— Ba n-o să mai mergem nicăieri se zborși Toy, până n-o să-mi dați ascultare. Vreți să muriți ca să-nțelegeți, în sfârșit, și voi lucrul ăsta? De acum încolo o să faceți numai ce vă spun eu. Ai înțeles Veggy?

— Da.

— May?

— Da.

— Și voi Driff și Shree?

— Da, răspunseră ele, iar Shree adăugă:

— Mi-e foame!

— Atunci repede, după mine, spuse Toy și își înfipse cât mai bine sufletul la cingătoare.

Îi conducea precaută și atentă la fiecare pas.

De acum zarva bătăliei trecuse. Câțiva arbori fuseseră târați în apă. În aceeași timp, foarte multe alge marine fuseseră pescuite și erau acum împărțite lacom de arborii victorioși, preocupați tot timpul de hrană în aceste ținuturi inospitaliere.

În timp ce grupul se strecura printre ierburi, o creatură cu blană moale și patru picioare trecu în viteză pe lângă ei.

— Puteam s-o mâncăm spuse Shree țăfnoasă. Degeaba ne-a promis Toy c-o să mâncăm drajonul.

Abia dispăruse creatura că se și iscase o încăierare în direcția în care o luase; un guițat, un sunet gutural precipitat, apoi tăcerea.

— L-a mâncat altcineva, șopti Toy. Răspândiți-vă și țineți-vă cuțitele la-ndemână.

Se răspândiră în evantai strecurându-se prin iarba înaltă, bucuroși să se angajeze din nou într-o activitate. Această parte din afacerea vieții o înțelegeau perfect.

Se putea localiza ușor sursa acelui sunet precipitat și gutural pentru că devenise captivă și nu se mai putea mișca din loc.

Dintr-un copac, deosebit de noduros, atârna o prăjină; atașată de partea de sus a prăjinii se găsea o cușcă rudimentară formată dintr-o duzină de tije de lemn decojit. Tijele erau înfipite în sol și într-o asemenea cușcă fusese prins un tânăr aligator. Botul îi ieșea printr-o parte a cuștii, iar coada prin cealaltă. Câteva bucăți de blană îi rămăseseră între fălci, rămășițe din creatura păroasă pe care grupul o văzuse în viață puțin mai devreme.

Aligatorul privea speriat la oamenii care se iveau din iarba înaltă, iar ei îi luau seama cu atenție.

— Îl putem omorî, nu se mai poate mișca, spuse May.

— Îl putem mânca, adăugă Shree. Până și sufletului meu îi e foame.

Din cauza armurii sale, aligatorul se dovedi greu de omorât.

Chiar de la începutul atacului o trimise, învârtindu-se, cu o lovitură a cozii, pe Driff, într-o grămadă de pietriș unde-și tăie foarte rău fața. Lovit însă din toate părțile și orbit, fu în cele din urmă suficient de obosit pentru ca Toy să-și poată strecura curajoasă brațul înăuntru și să-i taie beregata.

Pe măsură ce reptila se zbătea în agonia morții, se întâmplă un lucru curios. Barele cuștii începură să se ridice. Vârfurile lor ca niște cârlige ieșiră din sol și drăcovenia se strânse ca o mână. Prăjina de deasupra ei se răsuci de câteva ori și cușca dispăru în frunzișul verde al copacului.

În exclamații de uimire, apucară aligatorul și o rupseră la fugă.

Strecurându-se prin desişul de trunchiuri, ajunseră în cele din urmă într-o zonă pietroasă și stearpă. Părea un refugiu sigur mai ales prin faptul ca era delimitat de înspăimântătoarea variantă locală a scaietelui. Se ghemuiră pe o stâncă și începură să mănânce fără prea mare tragere de inimă. Chiar și Driff li se alătură, deși fața ei încă mai sângera acolo unde fusese rănită de prundiș.

Abia dacă mestecară de câteva ori că îl auziră pe Gren chemându-i în ajutor de undeva din apropiere.

— Așteptați aici și aveți grijă de mâncare, comandă Toy. Poyly vine cu mine să-l găsim pe Gren și să-l aducem înapoi.

Ordinul ei era cât se poate de înțelept. Călătoria împreună cu hrana nu era recomandabilă; așa, călătorind singure, înfruntau mai ușor numeroasele pericole.

Depășiseră scaietii când auziră din nou strigătul lui Gren, ghidându-le. Ocoliră un tufiș de cactuși mov și abia atunci îl văzură. Zăcea întins cu fața în jos sub un copac similar cu cel

de sub care omorâseră aligatorul. Era prins într-o cușcă similară.

— Vai, Gren! strigă Poyly. Cât de mult ne-ai lipsit!

Chiar în clipa când se repezeau în ajutorul lui, o liană târătoare țâșni de pe ramura unui copac din apropiere, vizând capul lui Gren. Liana se termina cu o gură umedă și roșie și strălucea ca o floare. Părea la fel de otrăvitoare ca o limbă picurătoare.

Sentimentele lui Poyly pentru Gren erau deosebit de profunde și, fără se să gândească, se aruncă în întâmpinarea lianei. O prinse cât mai de sus posibil, pentru a se feri de buzele ei cărnoase. Scoțându-și cuțitul reteză lujerul ce pulsa în strânsoarea degetelor ei. Apoi sări din nou pe pământ. Acum îi era ușor să evite gura ce se zvârcolea pe jos închizându-se și deschizându-se în zadar.

— Atenție deasupra ta Poyly, strigă Toy și înaintă și ea. Parazitul, alertat acum de pericol, cobora aproape o duzină de guri târătoare. Implacabil toate se îndreptau spre capul lui Poyly. Dar Toy ajunsese deja alături de ea. Exersară experte până ce seva izbucni din rănilor lianei și gurile căzură neputincioase la picioarele lor. Timpul de reacție al vegetalelor nu era din cale afară de rapid, mai ales că rareori se baza pe durere.

Respirând din greu cele două fete își îndreptară atenția spre Gren, rămas imobilizat sub cușcă.

— Puteți să mă scoateți de aici? întrebă el în timp ce le privea descurajat.

— Eu sunt conducătorul. Desigur că te pot scoate, spuse Toy. Bazându-se pe ceea ce învățase din lupta cu aligatorul, continuă: cușca asta e o parte a copacului. O să-l facem să-ți dea drumul.

Îngenunche și începu să ferăstruiască una dintre bare cu ajutorul cuțitului.

Acolo unde banianul acoperise totul cu rețeaua lui verde, esența reacției la împrăștierea hranei se dovedise a fi propagarea propriei specii, iar adaptarea unor plante precum scaieții-șuierători, ce dăduseră naștere ciudatelor umbele, sau a crematoriilor ce-și transformaseră carcassele semințelor în arme, dovedea multă ingeniozitate.

Nu mai puțin ingenioase se dovedeau și soluțiile găsite de flora Nomanslandului la problemele lor specifice. Iar aici problema esențială nu ținea atât de propagarea propriei specii cât mai ales de supraviețuire; în asta consta diferența radicală dintre acești proscriși ai țărmurilor și verii lor de pe continent.

Unii arbori, precum manglierul, intrau în apă să pescuiască mortalele alge marine pentru a le folosi apoi drept

îngrășământ. Alții, precum sălciile-ucigașe, adoptaseră obiceiurile animalelor vânând în maniera carnivorelor și hrănindu-se cu carne descompusă. Tot astfel, după milioane de ani în bătaia soarelui, stejarul își modelase unele dintre extremități în cuști. Prindeau animale vii și își hrăneau rădăcinile flămânde cu excrementele lor, iar atunci când în cele din urmă aceste animale mureau de foame, corpurile lor putrezite formau un îngrășământ ideal care să hrănească copacul.

Desigur Toy nu știa nimic din toate acestea. Știa doar că acele cuști se pot retrage așa cum făcuse și cea care prinsese aligatorul. Ajutată de Poyly atacă, cu înverșunare și pe rând, cele douăsprezece bare. Probabil stejarul presupusese că daunele ar putea fi mai mari pentru că-și retrase brusc barele din sol și întreaga invenție dispăru în rămurișul de deasupra.

Nesocotind tabuul, fetele îl apucară zdravăn pe Gren și alergară cu el înapoi la restul grupului.

Odată reuniți, devorară hămesiți carnea aligatorului, dar atenți la orice pericol.

Gren le povesti, nu fără o anumită fanfaronadă, ce văzuse în interiorul cuibului de termite. Dar ei rămaseră neîncredători.

— Termitele n-au suficientă minte să facă tot ce pretinzi tu, spuse Veggy.

— În pădure termitele nu par a avea atâta minte, spuse și May susținându-l ca de obicei pe Veggy.

— Aici nu mai este pădurea, replică Gren. Multe chestii se întâmplă aici, chestii îngrozitoare.

— Se-ntâmplă numai în capul tău, șicană May. Ne povestești despre lucrurile astea ciudate numai așa ca să uităm că ai greșit neascultând-o pe Toy. Cum ar putea exista ferestre sub pământ care să privească în mare?

— V-am spus numai ce-am văzut, răspunse Gren furios. În Nomansland lucrurile sunt altfel. Așa e să fie. Multe termite poartă, de asemenea, o excrescență sub forma unei ciuperci urâte, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Apoi am mai văzut ciuperci din astea. Arătau urât.

— Și unde le-ai mai văzut? se interesă Shree.

Gren scoase o bucată de sticlă ciudată și privi prin ea. Se oprise din povestit, poate pentru a crea suspans, poate din cauză că nu era bucuros să-și amintească spaima prin care abia trecuse.

— Când am fost prins de arborele capcană. Acolo, printre frunze, am văzut un lucru îngrozitor. Nu mi-am putut da seama ce era până când frunzele nu s-au mișcat. Atunci am văzut una din excrescențele care creșteau pe termite strălucind ca un ochi ce creștea pe copac.

— Prea multe lucruri aducătoare de moarte pe aici, spuse Toy. Ar trebui să ne-ntoarcem în pădure unde vom putea trăi fericiți. Hai să mergem.

— Lasă-mă să termin osul ăsta, se tângui Shree.

— Lăsați-l pe Gren să-și termine povestea, interveni și Veggy.

— Scularea, toată lumea. Prindeți-vă sufletele în centuri și faceți ce vă poruncesc eu.

Gren își vârî sticla lui curioasă în centură și sări primul pentru a arăta cât de hotărât era acum să se supună. În timp ce se ridicau și ceilalți, o umbră le trecu pe deasupra capului; erau două aripi zburătoare încleștate în luptă.

Deasupra disputatei fâșii, numită Nomansland, planau multe feluri de păsări-vegetale, atât din cele ce se hrăneau din mare cât și din cele ce se hrăneau pe uscat. Planau fără să coboare vreodată presimțind pericolele care pândeau acolo. Umbrele lor împestrițau cu pete mișcătoare nefericitele plante de dedesubt.

Cele două aripi zburătoare erau atât de mortal angajate încât nu-și dăduseră seama unde ajung. Cu o trosnitură formidabilă se prăbușiră peste ramurile superioare în apropierea lor.

Încă o dată Nomanslandul se trezea la viață.

Înfometații arbori își desfăcură ramurile. Rugii cu dinți se descolăceau. Urzici gigantice își clătinau capetele bărboase. Cactușii mobili își lansau săgețile din mers. Plantele cățărătoare își aruncau în dușmani capsulele lipicioase și pline de semințe. Creaturi asemănătoare pisicilor, din cele pe care Gren le văzuse în cuibul termitelor, se adunaseră în jurul copacilor, gata de atac. Tot ce se putea deplasa se pusese în mișcare împinse de foame. Din acea clipă Nomanslandul se transformase într-o adevărată mașină de război.

Acele plante ce nu posedau niciun fel de mobilitate se pregăteau pentru a doua lovitură. Tufișul de scaieți-șuierători alături de care se oprise înspăimântat grupul își vibra țepii în așteptare. Suficient de inofensivi în habitatul lor natural, aici nevoia de a-și hrăni rădăcinile îi împinsese spre un rol mult mai ofensiv. Dacă ar fi putut s-ar fi înfipt în oricine ar fi trecut prin apropiere. La fel cu sute de alte plante, mici, staționare și înarmate, pregătite să ignore aripile zburătoare condamnate, dar să se hrănească pe seama celor care, întorcându-se de la ospăț, ar face greșeli.

Apăruse și o salcie-ucigașă, fluturându-și amenințător tentaculele-rădăcini. Pe măsură ce ieșea la suprafață, nisipul și pietrișul se scurgeau peste vârful său retezat. Curând se agăță de nefericitele aripi-zburătoare, de arborele capcană și aproape de orice lucru viu a cărei existență o deranja.

Scena era un adevărat haos, iar aripile nu mai aveau nicio șansă.

— Priviți, sunt și ciuperci! exclamă Gren și arată cu degetul.

Printre ramurile scurte ca niște șerpi, ce formau creasta sălciei-ucigașe, creștea ciuperca mortală. Nu era pentru prima oară, de când căzuseră aripile-zburătoare, că Gren le vedea. Mai multe plante, ce se târâseră pe lângă ei, erau și ele marcate. Zărind-o, Gren tresări, dar ceilalți rămaseră impasibili. Moartea avea multe înfățișări și toți știau acest lucru; așa era să fie.

Din zona luptei cădeau spre ei rămurele rupte. Aripile-zburătoare fuseseră de mult sfârtecate și lupta continua acum între agresori.

— Suntem prea aproape de locul luptei, spuse Poyly. Hai să o întindem.

— Tocmai mă pregăteam și eu să comand asta, spuse grăbit Toy.

Se strecurau cum puteau mai bine printre ierburile înalte. Toți erau înarmați acum cu bețe lungi pe care le înfîgeau în solul din față pentru a-i sonda pericolele. Teribila neîndurare a sălciiilor-ucigașe le băgase frica în oase.

Ocoliră o vreme obstacol după obstacol și moartea destul de des. În cele din urmă au fost răpuși de somn.

Găsiră un trunchi dintr-un copac prăbușit, ce era gol pe dinăuntru. Au alungat otrăvitoarele creaturi frunzoase ce locuiau acolo și adormiră strânși unul într-altul pentru că astfel se simțeau în siguranță. Când se treziră erau prizonieri. Ambele capete ale trunchiului se închiseseră.

Driff se trezise prima și, descoperind nenorocirea, lansase un urlet care-i determinase pe toți ceilalți să-i verifice bănuiala. Nu exista niciun dubiu, erau închiși ermetic și predispuși la sufocare. Pereții copacului, care nu cu mult mai înainte părușeră uscați și putrezi, deveniseră acum lipicioși și aruncau pe ei un sirop dulceag. De fapt erau pe cale de a fi digerați.

Trunchiul prăbușit nu era altceva decât un abdomen în care intraseră fără să se gândească.

Eon după Eon, ulmul își abandonase cu totul zadarnicele încercări de a-și extrage hrana din țărmurile inospitaliere ale Nomanslandului. Retractându-și orice formă de rădăcină, adoptase prezentul mod de viață orizontal și se camuflase într-un trunchi putrezit. Sistemul de ramuri și frunze se detașase cu timpul de el evoluând în simbioză ca o creatură frunzoasă aparte pe care grupul o dăduse afară. O creatură simbiotică ce acționa, în același timp, ca un decor util menit să înșele alte

ființe și să le ademenească să intre în stomacul deschis al partenerului.

Deși, în mod normal, ulmul-burtă atrăgea în burduhanul său mai mult creaturi vegetale, și carnea îi satisfăcea cerințele nutritive. Iar șapte creaturi umane erau cât se poate de binevenite.

Ajutați de cuțite cele șapte creaturi umane luptau sălbatic, alunecau prin bezna murdară. Dar nimic din ceea ce făceau nu avea vreun efect, și pe măsură ce stomacului îi creștea apetitul, ploaia de sirop se întetea.

— În zadar, spuse gâfâind Toy. Odihniți-vă puțin și încercați să vă gândiți la ce putem face.

Se adunaseră pe vine unul în altul. Rușinați, speriați, zăpăciți de întuneric, doar scânceau.

Gren încerca să facă loc în minte unei imagini folositoare. Se concentra, ignorând situația în care se afla.

Încercă să-și amintească cum arătase trunchiul pe dinafară... Căutau un loc de dormit când dăduseră de el. Urcaseră o colină ocolind o porțiune suspicioasă de nisip gol și găsiseră ulmul-burtă zăcând într-o iarbă scurtă în vârful colinei. Pe afară arăta neted...

— Ha! exclamă el în întuneric.

— Ce este? întrebă Veggy. De ce hă-hă-iești? Era supărat pe toată lumea; nu era el copil-bărbat și n-ar fi trebuit protejat de acest pericol și ofensă?

— Trebuie să ne aruncăm cu toții, și deodată, în acest perete, spuse Gren. În felul ăsta vom putea rostogoli bușteanul.

Veggy pufni în întuneric.

— Și la ce ne poate ajuta asta?

— Fă ce ți se spune, vierme mărunț! Vocea lui Toy părea sălbatică. Se ridicară cu toții pregătiți. La fel de mult ca și Veggy nici ea nu înțelegea ce avea de gând Gren, dar trebuia să-și mențină autoritatea.

— Toată lumea împinge în acest perete, repede.

În terciul clisos se adunară din nou, pipăindu-se unul pe altul pentru a descoperi dacă erau bine poziționați.

— Gata? întrebă Toy. Împingeți! Din nou! Împingeți.

Degetele alunecau în seva clisoasă, dar continuau să împingă. Iar Toy îi încuraja.

Ulmul-burtă începu să se rostogolească.

Surescitarea îi cuprinse pe toți. Erau fericiți și se îndemneau la unison. Iar ulmul-burtă se rostogoli din nou. Și din nou. Apoi în mod continuu.

Curând nu mai fu nevoie de împins. Așa cum spusese Gren, trunchiul începuse să se rostogolească singur pe pantă în jos și

șapte oameni se rostogoleau împreună cu el cu viteză crescândă.

— Fiți gata să fugiți imediat ce se ivește prilejul, strigă Gren. Dacă se ivește vreunul. Trunchiul ar trebui să plesnească la poalele culmii.

Când ajunse pe nisip ulmul-burtă își încetini rostogolirea, și cum panta se domolise, se opri. Partenerul său, creatura frunzoasă, îl urmărise îndeaproape și acum îl ajunsese din urmă. Dintr-un salt se cățăra pe el și își înfipse hotărât apendicul inferior printre crăpăturile scoarței; dar n-avu timp să pătrundă.

Ceva se mișca sub nisip.

Întâi apăru o rădăcină albă ca un tentacul. Apoi alta. Ele pipăiră orbește și înșfăcăra ulmul-burtă aproape de mijloc. În timp ce creatura frunzoasă își pune la adăpost viața, salcia-ucigașă își făcu apariția din nisip. Deși captivi în interiorul trunchiului, oamenii auzeau trosniturile ulmului-burtă.

— Fiți gata să fugiți, șopti Gren.

Puține lucruri puteau rezista strângerii sălciilor-ucigașe, iar victima de față era dintre cele mai neajutorate. Sub strânsoarea tentaculelor ca niște odgoane, crăpă cu un zgomot ca de năsturel-pocnitor. Apoi se rupse ca o cracă.

Lumina zilei îi izbi brusc și grupul țâșni după adăpost.

Numai Driff rămăsese locului. Era prinsă într-unul din capetele trunchiului rupt în două. Se zbătea și țipa frenetic, deși în zadar, pentru că nu putea ieși. Odată ajunși în iarba înaltă, ceilalți se opriră să privească înapoi.

Toy și Poyly se priviră o clipă apoi o zbughiră în ajutor.

— Înapoi nebunelor! strigă Gren. O să vă prindă și pe voi!

Alergau spre Driff, peste petecul de nisip, fără să-l ia în seamă. Panicat, Gren se avântă după ele.

— Înapoi, strigă el din nou.

La câțiva pași mai încolo se ridica corpul uriaș al sălciei-ucigașe. În vârful ei strălucea ciuperca, ciuperca încrețită și neagră, pe care o mai văzuse înainte. Era groaznic s-o privești și Gren nu înțelegea cum ceilalți îndrăzneau să nu-i dea importanță. Începu s-o îmbrâncească pe Toy, s-o lovească și să țipe la ea să se întoarcă înapoi și să-și salveze sufletul.

Toy nu-l luă în seamă. Se lupta împreună cu Poyly s-o elibereze pe Driff din strânsoare. Picioarele acesteia fuseseră prinse într-o crăpătură a trunchiului. În sfârșit, strânsoarea mai slăbi un pic și reușiră s-o smulgă afară. O luară pe sus și o zbughiră înapoi spre iarba înaltă unde-i așteptau ceilalți. Gren le urmărea îndeaproape.

Minute în șir zăcură gâfâind. Erau mânjiți de vâscozitate și murdărie și aproape că nu se mai recunoșteau.

Toy fu prima care se ridică. Se întoarse spre Gren și spuse cu o voce rece și furioasă:

— Gren, te elimin din grup. De acum încolo ești un proscris.

Gren sări și el în picioare. Avea lacrimi în ochi pentru că-i înțelesese privirea. Surghiunirea era cea mai teribilă pedeapsă dată cuiva. Rareori folosită împotriva femeilor; aproape că nu se auzise să fie folosită împotriva bărbaților.

— Nu poți să-mi faci asta! strigă el. De ce-mi faci una ca asta? N-ai niciun motiv.

— M-ai lovit, spuse Toy. Eu îți sunt conducător iar tu m-ai lovit. Ai încercat să împiedici salvarea lui Driff; ai fi lăsat-o să moară. Și întotdeauna ai părerile tale. Eu nu te pot conduce, așa că trebuie să pleci.

Ceilalți, în afară de Driff, se ridicară cu toții îngrijorați peste măsură.

— Sunt minciuni, minciuni!

— Nu, este adevărul. Apoi se înmuie un pic și se întoarse spre cele cinci figuri neliniștite care o priveau. Este adevărat?

Apucându-și picioarele rănite Driff fu prima care o aprobă din inimă. Prietena ei Shree o aprobă și ea. Veggy și May se mulțumiră să dea numai din cap fără să vorbească; se simțeau vinovați pentru că nici ei nu alergaseră în ajutorul lui Driff și compensau acum pentru asta dându-i dreptate lui Toy. Singura notă de opoziție veni, pe neașteptate, din partea celei mai apropiate prietene a lui Toy, Poyly.

— Nu contează dacă ceea ce spui e adevărat sau nu, declară Poyly. Dacă nu era Gren am fi fost acum morți înăuntrul ulmului-burtă. El ne-a salvat de acolo și pentru asta trebuie să-i fim recunoscători.

— Nu, ne-a salvat salcia-ucigașă, spuse Toy.

— Dacă n-ar fi fost Gren...

— Lasă asta Poyly. L-ai văzut cum m-a lovit. Trebuie să plece din grup. Am hotărât că trebuie exclus.

Cele două femei se înfruntară furioase; țineau mâinile pe cuțite și obrajii li se împurpuraseră.

— Este bărbatul nostru. Nu-l putem lăsa să plece, spuse Poyly. Vorbești prostii, Toy.

— Îl avem pe Veggy, sau ai uitat?

— Veggy este doar un copil-bărbat, știi mai bine decât mine. Furios, interveni și Veggy.

— Sunt destul de mare să ți-o trag ție, Poyly grāsano, strigă el dându-se la o parte și dezvelindu-și bărbăția. Priviți-mă, sunt la fel de bun ca și Gren!

Dar ele nu-l luară în seamă și își continuă cearta. Urmându-le exemplul, începură și ceilalți să se certe. Numai când Gren izbucni în lacrimi de furie tăcură cu toții.

— Sunteți niște proști, strigă el printre sughițuri. Numai eu știu cum să ieșim din Nomansland. Ce-o să vă faceți fără mine?

— Putem face orice fără tine, spuse Toy, dar adăugă imediat: Și care mă rog e planul tău?

Gren râse ironic.

— Grozav conducător te crezi, Toy! Nici măcar nu știi unde ne aflăm. Nici măcar nu-ți dai seama că suntem la marginea Nomanslandului. Privește, de aici poți vedea pădurea noastră, adăugă el și indică locul cu mâna întinsă teatral.

Capitolul zece

Salvarea grăbită din ulmul-burtă nu le îngăduise să ia mai bine seama la împrejurimi. Acum nu mai aveau nicio îndoială că Gren avea dreptate. Așa cum spusese el, se găseau la marginea Nomanslandului.

Dincolo de ei, arborii noduroși și piperniciți ai ținutului deveneau mai numeroși, ca și cum ar fi vrut să-și strângă rândurile. Printre ei se găseau arbori țepoși, porumbari și bambuși, dar și iarbă înaltă cu marginile suficient de ascuțite încât să poată reteza mâna unui om. Totul era împrejmuit cu o baricadă absolută de rugi. Un desiș imposibil de penetrat, un loc pentru sinucidere sigură. O armată care-și înfruntă dușmanul.

Cât despre dușman, nici el nu lăsa o impresie mai pașnică.

Marele banian, întins până acolo unde îi permiseseră cerințele nutritive, se profila negru și înalt peste dezmoșteniții Nomanslandului. Ramurile sale exterioare purtau o densitate anormal de mare de frunze ce se întinseseră cât putuseră mai mult deasupra inamicului, precum un val gata să se prăvălească, oprindu-le cât mai mult din lumina soarelui.

Celelalte creaturi care trăiau în etajele pădurii, colții-capcană, lăptucii, biciuitorii, mortalele limbi picurătoare și altele, erau de partea banianului. Ele patrulau perimetrul puternicului arbore ca niște câini de pază credincioși.

Atât de ocrotitoare altădată, pădurea își arăta acum numai colții.

Gren le studia figurile în timp ce aceștia priveau cele două ziduri de vegetație ostilă. Nu se clintea nimic, briza ultraușoară ce se ridica de pe mare abia dacă îndoia frunzele. Numai măruntaiele oamenilor fremătau de teamă.

— Vedeți, spuse Gren. Lăsați-mă aici! Lăsați-mă să vă văd cum treceți de barieră! Vreau să văd cum faceți.

Avea inițiativa acum și se grozăvea cu ea.

Ei se uitară la el, apoi la barieră, apoi din nou la el.

— Nici tu nu știi cum se trece, spuse Veggy neliniștit.

Gren pufni.

— Eu știu o cale, spuse el simplu.

— Crezi că te vor ajuta termitelile? întrebă Poyly.

— Nu.

— Atunci cum?

Îi privea provocator. Apoi se îndreptă spre Toy.

— Am să vă arăt calea dacă mă urmați. Toy nu are minte. Eu am minte. Eu nu voi fi expulzat. Eu vă voi conduce în locul lui Toy. Faceți-mă conducătorul vostru și am să vă duc în siguranță.

— Asta-i bună! copil-bărbat, interveni Toy. Vorbești prea mult. Te lauzi tot timpul. Dar în jurul ei ceilalți murmurau.

— Femeile sunt conducători, nu bărbații, spuse Shree cu o voce puțin nesigură.

— Toy nu este un conducător bun, strigă Gren.

— Ba este, spuse Driff, și e mai curajoasă ca tine. Chiar și Poyly murmură a aprobare alături de ceilalți. Deși încrederea lor în Toy nu era fără margini, în Gren era foarte mică. Poyly se apropie de el și spuse calm:

— Știi legile și obiceiurile oamenilor. Ei au dreptul să te gonească din rândul lor dacă nu le spui care este drumul cel bun spre siguranță.

— Și dacă am să vă spun? Brutalitatea poziției sale slăbea pentru că Poyly era frumoasă.

— Atunci o să poți sta cu noi așa cum este drept. Dar nu te poți aștepta să conduci în locul lui Toy. Asta nu e drept.

— Eu vreau să hotărâsc ce este și ce nu este drept.

— Nici asta nu e drept.

Gren se răsuci spre ea.

— Tu ești o fată corectă, Poyly. Nu mă mai contrazice.

— Nu vreau să te văd expulzat. Sunt de partea ta.

— Atunci priviți! și Gren se întoarse spre restul grupului. Din centură scoase o bucată de sticlă ciudat fasonată pe care o mai scosese și înainte. Acum o ținea în palma deschisă.

— Asta am găsit-o când am fost prins de arborele-capcană, le spuse el. Se cheamă mică sau sticlă. Probabil vine din mare. Poate este ceea ce termitelile folosesc pentru ferestrele lor la mare.

Toy încercă s-o examineze mai îndeaproape, dar el își retrase brațul.

— Dacă o ții în soare îți va aduce un soare mic în spatele ei. Când eram prins mi-am ars mâna cu ea. Dacă n-ai fi venit voi mi-aș fi făcut loc dând foc cu ea. Așa că ne putem arde drumul spre pădure. Dacă aprindem câteva surcele și iarba aici, flăcările se vor extinde. Briza ușoară le va conduce spre pădure. Nimănui nu-i place focul și pe unde o să treacă el putem să ne întoarcem în siguranță în pădure.

Toți se priveau neîncrezători.

— Gren este foarte deștept, spuse Poyly. Ideea lui poate să ne salveze.

— Nu merge, spuse Toy cu îndărătnicie.

Cuprins de o furie bruscă, Gren azvârli lentila grosolană în ea.

— Fată proastă ce ești. Capul tău e plin numai cu gunoaie. Tu ar trebui să fii exilată! Tu ar trebui să pleci!

Toy culese lentila și se dădu înapoi.

— Gren, tu ești nebun! țipă ea. Nu-ți dai seama ce spui. Pleacă înainte de a trebui să te omorâm.

Gren se întoarse răvășit către Veggy.

— Vezi cum mă tratează, Veggy! N-o mai putem lăsa conducător. Ori plecăm noi doi, ori pleacă ea.

— Toy nu m-a atins niciodată, răspunse Veggy ursuz, dar preocupat să evite orice dispută. Nu vreau să fiu și eu expulzat.

Toy înțelese rapid starea lor de spirit și se hotărî s-o folosească pe loc.

— Nu trebuie să existe certuri în grup pentru că altfel moare. Așa este să fie. Ori Gren ori eu trebuie să plece și voi va trebui să decideți cine. Arătați-vă părerea acum. Spuneți dacă vrea cineva să plec eu în locul lui Gren.

— Nu e cinstit! strigă Poyly. Apoi se așternu o liniște tensionată. Nimeni nu mai spuse nimic.

— Gren trebuie să plece, șopti Driff.

Gren își scoase cuțitul. Veggy sări imediat în picioare și îl scoase și el. May în spatele său îl imită. Curând toți stăteau cu arma în mână împotriva lui Gren. Numai Poyly nu făcuse nicio mișcare.

Figura lui Gren se alungise de supărare.

— Dă-mi înapoi sticla, spuse el întinzând mâna către Toy.

— Este a noastră, spuse Toy. Putem să facem un soare mic și fără ajutorul tău. Pleacă până nu te omorâm.

Pentru ultima oară le privi pe rând figurile. Apoi se întoarse pe călcăie și se îndepărtă tăcut.

Era orbit de înfrângere. Nu mai avea niciun viitor. De unul singur în pădure era cât se poate de periculos; însă aici pericolele se dublau. Cel puțin dacă ar fi ajuns înapoi în straturile mijlocii ale pădurii ar fi putut găsi alte grupuri de oameni, dar grupurile acestea erau rare și bănuitoare. Și chiar presupunând că-l acceptau, ideea de a se înțelege cu străinii nu-l atrăgea deloc.

Nomanslandul nu era locul cel mai potrivit în care să te plimbi orbit de înfrângere. La scurt timp după exil, căzu pradă unei creaturi ostile.

Solul de sub picioarele lui era accidentat și cobora lin către un mic curs de apă secată de multă vreme. Bolovani mai înalți decât Gren zăceau pretutindeni alături de pietriș și nisip. Cu excepția ierbii-brici, puține plante creșteau aici.

În timp ce Gren hoinărea neatent, ceva căzu pe capul său, ceva ușor și nedureros.

De multe ori Gren fusese speriat de ciuperca întunecată, de forma creierului ce se atașase de alte creaturi. Această ciupercă din familia discomycetelor era de fapt un mutant de morelă^[2] care, cu timpul, adoptase noi căi de hrănire și înmulțire.

Pentru o vreme Gren rămase liniștit, tremurând ușor la atingerea lucrului. O dată își ridică mâna să pipăie, dar o coborî imediat. Își simțea capul rece, aproape paralizat.

În sfârșit, se așeză lângă cel mai apropiat bolovan, cu spatele ferm lipit de el și privi în direcția din care venise.

Se găsea în umbră profundă într-un loc umed și rece; deasupra, pe malul cursului de apă secat, se întindea o dungă de lumină iar în spatele ei o îngrămădire de frunze părea pictată cu tonuri albe și verzi. Gren o privea apatic încercând să descopere un model în acest aranjament.

Foarte vag se gândea că frunzele acelea vor rămâne acolo și după ce el va fi mort – ba chiar se vor îmbogăți prin moartea sa, pe măsură ce fosfații corpului său vor fi asimilați de ele. I se părea cu totul improbabil că se va înălța în felul aprobat și practicat de strămoșii săi. Nu avea pe nimeni care să se îngrijească și de sufletul lui. Viața era scurtă; de fapt ce era viața? Nimic!

— Tu ești om, spuse o voce. Era fantoma unei voci, o voce nerostită, o voce ce nu avea de-a face cu coardele vocale. Vibra într-un colț uitat al creierului ca o harfă prăfuită.

În situația în care se afla, Gren nu fu surprins. Avea spatele lipit de stâncă, umbra îl acoperea cu totul, corpul său nu avea nimic special; de ce n-ar fi și voci tăcute care să-i provoace gândurile?

— Cine a vorbit? întrebă el într-o doară.

— Spune-mi morelă. N-am să te părăsesc. Și pot să te ajut.

Avea impresia clară că morela nu mai utilizase niciodată aceste cuvinte deoarece ele se închegau rar.

— Am nevoie de ajutor, recunosc el. Sunt un proscris.

— Mi-am dat seama. M-am atașat de tine să te ajut. Am să fiu întotdeauna cu tine.

Gren se simțea tare obosit, dar reuși să întrebe:

— Cum o să mă ajuți?

— Așa cum am ajutat și alte ființe, spuse morela. Odată ce sunt cu ele nu le mai părăsesc. Multe ființe n-au creier. Eu am. Eu colecționez gânduri. Eu și cei de felul meu acționăm ca și creierele, așa încât creaturile de care ne atașăm devin mult mai istețe și mai pricepute decât celelalte.

— Voi fi mai isteț decât alți oameni? Dunga de lumină de pe malul cursului de apă secat nu se schimbase. Totul se amesteca

în mintea sa. Era ca și cum ar fi vorbit cu zeii.

— Nu ne-am mai atașat de oameni, spuse vocea. Acum își găsea cuvintele mult mai repede. Noi morelele trăim numai la marginea Nomanslandului. Voi trăiți doar în pădure. Ești pentru mine o descoperire grozavă. Am să te fac puternic. Vom putea merge împreună oriunde.

Gren nu mai răspunse și rămase locului sprijinit de stânca rece. Era stors de energie și indiferent la scurgerea timpului. După o vreme vocea răsună din nou.

— Acum știu multe despre oameni. Timpul a fost teribil de lung pe această lume și pe lumile din spațiu. Odată, într-o vreme foarte îndepărtată, înainte ca soarele să devină fierbinte, specia voastră cu două picioare stăpânea această lume. Erau ființe mari pe atunci, de cinci ori înălțimea de acum. V-ați micșorat, adaptându-vă noilor condiții, pentru a supraviețui cu orice preț. În acele zile strămoșii mei erau mici, dar schimbarea lor începuse, deși prea înceată pentru a fi observată. Acum voi sunteți creaturile mici și pipernicite în timp ce noi suntem în stare să vă devorăm.

După ce o ascultă și se gândi puțin, Gren întrebă:

— Cum poți să știi tu toate astea, morelo, dacă n-ai mai întâlnit niciun om până acum?

— Explorându-ți structura minții. Memoria și gândurile tale sunt moștenite din trecutul îndepărtat și îngropate astfel încât nu poți ajunge la ele. Eu însă pot. Din ele am citit istoria și trecutul speciei tale. Specia mea ar putea deveni la fel de mare precum a fost specia ta...

— Deci aș putea fi și eu mare?

— Probabil că așa se va întâmpla...

Brusc îl învălui un val de somn. Somnul era de neînțeles și plin de ciudățenii – vise pe care nu putea să le înhațe de cozile lor fulgerătoare.

Se trezi la fel de brusc. Ceva se mișca prin apropiere.

Sus, pe mal, acolo unde soarele fierbinte avea să strălucească o veșnicie, stătea Poyly.

— Gren, scumpul meu! spuse ea observând că mișcarea ei ușoară îl trezise. I-am părăsit pe ceilalți pentru a fi cu tine, pentru a fi perechea ta.

Creierul îi era limpede acum, clar și limpede ca o apă de primăvară. Multe lucruri, obscure mai înainte, îi erau acum foarte clare. Sări în picioare.

Poyly privea în jos spre el, în umbră. Îngrozită remarcă excrescența întunecată crescută pe el așa cum o văzuse pe arborele capcană sau pe salcia-ucigașă. Îi pătrundea prin păr și forma o coamă în dreptul cefei, aranjată ca un guler plisat pe

jumătatea din spate a gâtului. Rețeaua sa complicată strălucea închis.

— Gren, ciuperca! strigă ea îngrozită și se dădu înapoi. Este peste tine!

Gren urcă în grabă la ea și o prinse de mână.

— Totul e-n regulă Poyly, nu e niciun motiv să te alarmezi. Ciuperca se numește morelă. Nu ne va face niciun rău. Poate să ne ajute.

La început Poyly nu răspunse. Știa prea bine cum stau lucrurile în pădure și Nomansland. Fiecare se îngrijea de sine nu de alții. Bănuia că adevăratul scop al morelei era să se hrănească pe seama altora și să se înmulțească cât mai mult posibil și în felul ăsta ar fi trebuit să fie suficient de inteligentă să nu-și ucidă gazda prea devreme.

— Ciuperca e rea, Gren, spuse ea. Cum poate fi ceva altcumva decât rău?

Gren căzu în genunchi și o trase și pe ea odată cu el în timp ce-i șoptea vorbe încurajatoare.

Îi mângâia părul cafeniu.

— Morela ne poate învăța multe lucruri, spuse el. Putem deveni mult mai buni. Suntem niște creaturi sărmene, crezi că ar fi rău dacă am deveni niște creaturi mai bune?

— Cum ne poate face ciuperca mai buni?

În capul lui Gren morela interveni:

— „Să n-aibă grijă că n-o să moară din asta. Iar două capete sunt mai bune decât unul singur. Trebuie să deschideți bine ochii. Veți fi ca niște zei!”

Gren îi repetă lui Poyly, aproape cuvânt cu cuvânt, ce-i spusese morela.

— Poate că tu știi mai bine Gren, spuse ea șovăielnic. Tu ai fost întotdeauna atât de isteț.

— Și tu poți fi isteță, șopti el.

Șovăitoare, se întinse pe spate și se ghemui în brațele lui.

O bucată de ciupercă îi coborî, de pe gâtul lui, pe frunte. Ea se zbătu speriată apoi închise ochii. Când îi deschise din nou erau foarte limpezi.

Precum o nouă Evă, îl trase pe Gren peste ea. Au făcut dragoste în lumina caldă a soarelui fără să le pese de sufletele căzute din centurile desfăcute.

În cele din urmă se ridicară, zâmbindu-și reciproc.

Gren își coborî privirea.

— Ne-au scăpat sufletele, spuse el.

Ea făcu un gest a nepăsare.

— Lasă-le, Gren. Sunt doar o povară. Nu mai avem nevoie de ele.

Se sărutară din nou și o porniră gândindu-se la alte lucruri, de acum obișnuiți cu coroana de ciuperci de pe capetele lor.

— Nu trebuie să ne pese de Toy și ceilalți, spuse Poyly. Privește, ne-au lăsat o cale deschisă spre pădure.

Îl conduse după un arbore înalt. Un perete de fum se îndrepta alene spre interiorul continentului, iar pe unde trecuseră flăcările se deschisese o cale spre banian.

Mână în mână părăseau Nomanslandul și se îndreptau spre primejdiosul lor Eden.

PARTEA A DOUA

Capitolul unsprezece

Ființe mărunte, tăcute și stupide se agită în jurul drumului, apărând și dispărând în verdele întunecat care le împresoară.

Două coji de fructe se mișcă de-a lungul drumului. De sub ele două perechi de ochi privesc bănuitori la ființele tăcute și se furișează întocmai lor, ocolind pericolele.

Drumul este unul vertical și ochii bănuitori nu-i pot vedea nici începutul nici sfârșitul. Din când în când din drumul principal se bifurcă ramuri orizontale, dar ele sunt ignorate în înaintarea înceată și continuă. Suprafața drumului este rugoasă și prevăzută cu adâncituri potrivite pentru mâinile și picioarele care ies din cojile de fructe. În plus este rotundă pentru că drumul este de fapt unul din trunchiurile bătrânului banian.

Cele două coji se deplasează din stratul mijlociu spre partea de jos. Frunzișul oprește din ce în ce mai mult lumina soarelui astfel încât par a se mișca dintr-o ceață verde într-un tunel negru.

În fine coaja fructului conducător ezită, apoi o pornește pe una din ramurile orizontale în urmărirea unei urme abia vizibile. Cealaltă coajă îl urmează. Se opresc și se sprijină cu spatele de drumul principal.

— Mi-e frică să coborâm spre Bază, spune Poyly de sub coaja ei.

— Trebuie să mergem unde ne îndreaptă morela, îi răspunde Gren imediat și îi explică încă o dată: Ea este mai înțeleaptă decât noi. Tocmai acum când suntem pe urmele unui grup ar fi o prostie să n-o ascultăm. Cum am putea trăi în pădure de unii singuri?

Știa că morela de pe capul ei îi șoptea aceleași argumente. Era neliniștită chiar de când părăsiseră Nomanslandul, cu câteva somnuri în urmă. Autoexilul pe care și-l impusese o deranja mai mult decât își închipuise.

— Ar fi trebuit să facem un efort mai mare și să dăm de urma lui Toy și a prietenilor noștri, spuse ea. Dacă n-am fi așteptat până se stinge focul, poate că-i puteam găsi.

— A trebuit să așteptăm pentru că erai speriată să nu te arzi, spuse Gren. În plus știi și tu că Toy nu ne-ar fi reprimat. Ea n-ar fi avut milă sau înțelegere nici măcar pentru tine, prietena ei.

Poyly se mulțumi să mormăie ceva și liniștea se așternu din nou peste ei. Apoi Poyly reîncepu:

— Chiar trebuie să mergem mai departe? întrebă ea cu o voce stinsă și îl apucă pe Gren de piept.

Așteptă răbdătoare și timorată ca cealaltă voce pe care o știau să le răspundă.

— „Da, va trebui să mergeți mai departe, Poyly și Gren pentru că eu vă sfătuiesc să mergeți și eu sunt mai puternică decât voi.” Vocea le devenise familiară amândurora. O voce formată fără buze și auzită fără urechi, o voce care se năștea și murea în capetele lor ca într-o cutie cu surprize, o voce cu tonalitatea unei harfe prăfuite.

„V-am dus până acum și atât de departe, în siguranță”, continuă morela, „și am să vă duc și mai departe în siguranță. V-am sfătuit să purtați cojile de fructe pentru camuflaj și iată am mers mult timp fără nicio neplăcere. Mergeți un pic mai departe și veți izbuti”.

— Avem nevoie de odihnă, morelo, spuse Gren.

— „Atunci odihniți-vă și vom continua după aceea. Am găsit urmele altui trib de oameni – și nu e cazul să vă fie teamă. Trebuie să găsim acest trib.”

Supunându-se vocii, cei doi oameni se întinseră să se odihnească. Coaja incomodă scoasă de pe fructul de edem și în care practicaseră găuri rudimentare pentru picioare și brațe îi împiedica să se întindă ca lumea. S-au așezat și ei cum au putut mai bine, cu brațele și picioarele întinse lateral, ca și cum ar fi fost striviți de greutatea frunzișului de deasupra.

Ca un zgomot de fond sâcâitor, gândurile morelei se scurgeau undeva dincolo de controlul lor. În această epocă a vegetalelor, în care plantele se specializaseră doar ca formă, dar rămăseseră fără creier, ciupercile de tipul morelei își specializaseră inteligența – o inteligență ascuțită a junglei. Pentru a-și putea continua propagarea, fuseseră nevoite să paraziteze alte specii și să combine astfel puterea lor deductivă cu mobilitatea acestora. Indivizii cu care se intersectase și pe care pusese stăpânire acum, Poyly și Gren, îi furnizau însă o surpriză continuă pentru că descoperea în centrii lor nervoși ceva ce nu întâlnise la alte creaturi – o memorie a speciei ascunsă până și de posesorii ei.

Deși morela nu înțelegea multe fraze de tipul: „În țara orbilor chiorul e rege”, rămăsese în aceeași poziție de dominare. Formele de viață ale giganticei lumi seră își trăiau zilele în ferocitatea luptelor, în urmăririi și momente de liniște, pentru a cădea în cele din urmă pradă verdelui și a forma compostul pentru noua generație. Pentru ele nu exista nici trecut nici viitor. Erau ca niște figuri țesute într-o tapiserie fără

relief. Citind în memoria omului, morela se diferențiasse, căpătase perspectivă.

Era prima creatură într-un miliard de ani, capabilă să privească în sus și-n jos pe culoarele timpului. Perspectivile o speriau, o amețeau și aproape reduceau la tăcere cadența ca de harfă a vocii sale.

— Cum ne poate proteja morela de teroarea de la Bază? întrebă Poyly după o vreme. Cum ne poate proteja de un lăptuc sau o limbă picurătoare?

— Știe multe lucruri, spuse simplu Gren. Ne-a sfătuit să ne punem cojile astea de fructe pentru a ne ascunde de dușmani. Ele ne-au ajutat, iar când vom găsi celălalt trib vom fi și mai în siguranță.

— Coaja asta a mea îmi freacă coapsele, spuse Poyly cu darul acela al femeilor pentru remarcile fără legătură pe care nici eonii nu reușiseră să-l stingă.

Așa cum zăcea acolo întinsă, simți mâna bărbatului mângâindu-i tandru coapsele. Dar ochii ei rămaseră ațintiți pe stufărișul de deasupra, alertă la orice pericol.

O chestie vegetală strălucitoare ca un papagal fâlfâi în jos și se așeză pe o ramură deasupra lor. Aproape în aceeași clipă un strâmbaci coborî din ascunzătoarea lui și își lăsă saliva pe zburătoare. Un lichid nesuferit se împrăștie peste tot. Rănită, zburătoarea vegetală dispăru printre frunze și numai un miros de suc verde mai pluti o vreme în locul ei.

— Gren! un strâmbaci. Trebuie să fugim înainte de a cădea pe noi.

Și morela urmărise desfășurarea luptei.

— Trebuie să plecăm oamenilor, dacă sunteți gata, spuse ea. Orice pretext de plecare era bine venit; ca parazit, morela nu avea nevoie de odihnă.

Nu păreau prea încântați să-și părăsească acel confort temporar, chiar și sub amenințarea unui strâmbaci și morela trebui să-i îmboldească. Dar se purta destul de blând cu ei pentru că nu voia să provoace complicații când își impunea voința și pentru că avea nevoie de cooperarea lor. Țelul suprem îi apărea destul de vag, dar în același timp orgolios și splendid. Se vedea multiplicându-se iar și iar până când ciupercile se vor întinde peste întregul Pământ, acoperind munți și văi cu circumvoluțiunile lor.

Un astfel de țel nu putea fi atins fără ajutorul oamenilor. Ei trebuiau să-i servească drept mijloc. Acum, hotărâtă, dar fără să se grăbească, avea nevoie de cât mai mulți oameni sub puterea ei. Așa că doar îi îmboldi, iar Gren și Poyly se supuseră.

Reluându-și înaintarea, coborau din nou pe același trunchi care le servise drept drum principal.

Și alte specii utilizaseră același drum, unele inofensive precum frunzarul ce-și plimba nesfârșitul caravanserei de frunze din profunzimile junglei până în zonele ei cele mai înalte, altele, din contră, numai dinți și gheare verzi. Dar numai o singură specie putea lăsa pe trunchi semne atât de clare: o zgârietură aici, o pată dincolo. Pentru un ochi antrenat însemnau că undeva prin apropiere se aflau oameni și asemenea semne urmăreau cei doi oameni acum.

În giganticul arbore, nenumăratele sale „umbre” se furișau și își vedea de ale lor în tăcere. Tot astfel se strecurau printre ele Gren și Poyly. Când semnele pe care le urmăreau continuau de-a lungul unei ramuri laterale, se abăteau după ele, fără să se mai sfătuiască.

Continuă astfel pe orizontală și verticală până când Poyly sesiză o mișcare. Se potrivea cu forma unei ființe umane ce se strecoară printre frunze. Forma plonjă, pentru mai multă siguranță, într-un pâlț de încâlceală, sporind astfel și mai mult misterul. Apoi se lăsă din nou liniștea.

Zărise doar fulgerarea unui umăr și ocheada unei figuri speriate sub un păr răvășit, dar avu un efect electrizant pentru Poyly.

— Ne scapă dacă n-o prindem acum, îi spuse lui Gren. Lasă-mă să încerc s-o prind eu! Tu ai grijă în caz că tovarășii ei sunt prin apropiere.

— Ba mă duc.

— Nu, eu am s-o prind. Fă un zgomot care să-i distragă atenția atunci când socoți că sunt gata să acționez.

Își aranjă coaja și se târî pe burtă de-a lungul ramurii până ajunse exact deasupra ei. De cum începu să se târască, preocupată de propria siguranță într-o astfel de poziție expusă, morela îi invadă mintea. Percepția îi deveni extraordinar de ascuțită, vederea mai clară, pielea mai sensibilă.

— „Sări prin spatele ei; prinde-o, dar n-o omori pentru că ne va conduce spre restul tribului”, foșni vocea în mintea ei.

— Ssst, că ne aude, șopti Poyly.

— „Numai tu și Gren mă puteți auzi, Poyly; voi sunteți acum regatul meu”.

Fără să miște vreo frunză și fără să coboare de pe ramura pe care se afla, Poyly se târî în spatele pâlcului de încâlceală. Apoi se strecură în el.

Deasupra mugurilor catifelate ca niște acadele ale pâlcului de încâlceală, iscodea capul prăzii. O tânără femeie frumoasă privea îngrijorată împrejur: ochi întunecați și umezi sub mâna făcută streășină și claia de păr.

— „Nu te-a recunoscut drept om în coaja asta și de aia s-a ascuns de tine”.

— Asta e o prostie, gândi la rândul ei Poyly. Chiar dacă ne-ar fi recunoscut, tot s-ar fi ascuns de niște străini. Citindu-i gândurile, morela înțelese de ce raționamentul ei fusese fals și de ce, deși învățase multe, ființa umană îi rămânea încă necunoscută.

Plină de tact se retrase din mintea ei și o lăsă liberă să abordeze străina în felul ei.

Poyly se apropie cu un pas apoi cu încă unul. Ținea capul aplecat și aștepta semnalul lui Gren, așa cum se înțeleseseră.

De cealaltă parte a pâcului de încâlceală Gren rupse cu zgomot o rămurică. Femeia străină privi în direcția zgomotului. Avea gura deschisă și limba îi umezea buzele. Înainte să-și scoată cuțitul de la centură, Poyly sărise asupra ei, pe la spate.

Se luptau printre fibrele moi; străina o prinsese pe Poyly de gât. În schimb, Poyly o strângea de umăr. Gren năvăli și el, o apucă pe străină de păr și îi întoarse capul pe spate. Fata se zbătea din răputeri, dar în zadar. Curând fu legată și întinsă cu spatele pe ramură de unde îi privea speriată.

— „Ați lucrat bine! Acum ne va conduce...” începu morela.

— Liniște! se răsti Gren și ciuperca se supuse imediat.

Ceva se mișcă cu repeziciune în straturile superioare ale copacului.

Gren cunoștea pădurea. Știa cum sunt atrași prădătorii de zgomotul unei lupte. Abia apucase să-și termine gândul că își făcu apariția un spin. Cobora în spirală, ca un arc, pe lângă trunchiul cel mai apropiat, și se lansă asupra lor. Gren însă îl aștepta.

Împotriva spinilor, săbiile nu foloseau la nimic. Așa că îl primi cu o lovitură de băț care-l trimise înapoi, rotindu-se. Înainte de a ataca din nou se agăță pentru o clipă în coada lui de arc, suficient însă pentru o aripă zburătoare să plonjeze printre frunzele de deasupra să hăpăie și să-l înghită.

Poyly și Gren se trântiseră și ei alături de captiva lor și așteptau. Teribila tăcere a pădurii se înstăpâni din nou jur-împrejurul lor, ca un val. Scăpaseră din nou.

Capitolul doisprezece

Captiva lor parcă nu avea grai. Își sucise capul în toate felurile fără să răspundă la întrebările lui Poyly. Smulseseră de la ea numai faptul că se numea Yattmur. Cu siguranță era alarmată de gulerul dantelat din jurul gâturilor lor și de umflăturile strălucitoare de pe Capete.

— Morelo, e prea speriată să vorbească, spuse Gren mișcat de frumusețea fetei ce stătea legată la picioarele lor. E speriată mai ales din pricina ta. Hai s-o lăsăm în pace! Găsim noi alți oameni.

— „Loviți-o, atunci. S-ar putea să vorbească”, sâsâi vocea tăcută a morelei.

— Dar asta o s-o înspăimânte și mai mult.

— „O să-i dezlege limba. Lovește-o peste obrazul pe care începi să-l admiri...”

— Cum așa, fără să-mi facă nimic?

— „Of, creatură stupidă ce ești. La ce-ți folosește creierul ăsta? Nu-ți dai seama că ne face un rău foarte mare întârziindu-ne.”

— Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Trebuie să admit că tu, morelo, gândești mult mai profund.

— „Atunci lovește-o cum ți-am spus.”

Gren își ridică mâna ezitant. Morela îi cuplă nervii mușchilor. Mâna se abătu violent peste obrazul lui Yattmur, zdruncinându-i capul. Poyly tresări și își privi mirată partenerul.

— Creatură stupidă! Tribul meu o să te ucidă, amenință Yattmur arătându-și dinții.

Gren ridică din nou mâna; ochii îi străluceau.

— Mai vrei una? Spune-mi unde trăiești.

Fata dădu din umeri nepăsătoare.

— Eu sunt doar o păstoriță. Greșiți dacă-mi faceți vreun rău și sunteți din neamul nostru. Ce rău v-am făcut? Adunam și eu fructe.

— Vreau să răspunzi la întrebări. N-o să-ți facem niciun rău, dacă ne răspunzi la întrebări. Din nou mâna se abătu peste obrazul ei și de data asta fata cedă.

— Sunt o păstoriță și am grijă de săltăreți. Nu e treaba mea să lupt sau să nu răspund la întrebări. Pot să vă duc la tribul meu dacă vreți.

— Spune-ne unde trăiește tribul tău.
— Se află pe Malul de la Gura Neagră, nu departe de aici. Suntem oameni pașnici. Nu sărim de sus peste alți oameni.
— Malul de la Gura Neagră? Vrei să ne conduci acolo?
— Vreți să ne faceți vreun rău?
— Nu vrem răul nimănui. În plus vezi și tu că noi suntem numai doi. De ce ar trebui să vă fie teamă?

Yattmur luă o figură supărată, ca și cum i-ar fi pus la îndoială vorbele.

— Atunci ar trebui să mă ridicăți și să-mi eliberați mâinile. Ai mei nu trebuie să mă vadă cu mâinile legate. N-am să fug de lângă voi.

— Iar eu am să te străpung cu sabia pe la spate dacă o s-o faci, spuse Gren.

— „Înveți repede”, șopti morela încurajator.

Poyly îi tăie legăturile. Fata își aranjă părul, își frecă încheieturile și o porni în sus printre frunzele tăcute, urmată îndeaproape de cei doi. Nu mai schimbă nicio vorbă, dar treptat în inima lui Poyly încolțea îndoiala, mai ales atunci când văzu că nesfârșita monotonie a banianului este întreruptă.

Urmând-o pe Yattmur, coborau pe arbore. O masă uriașă de stânci prăbușite, acoperite de mușchi-urzică și brobonele, își făcuse apariția lateral, apoi alta. Deși coborau, lumina creștea în jurul lor, ceea ce însemna că pe aici banianul nu atinsese nici pe departe înălțimea obișnuită. Ramurile deveniră mai subțiri și mai strâmbe; sulita unei raze de soare ajunsese până la ei. Vârfurile aproape că atingeau solul. Ce putea însemna asta?

Poyly își formulă întrebarea în minte și morela îi răspunse.

— „Pădurea trebuie să mai aibă și goluri pe undeva. Am ajuns într-un ținut accidentat unde nu poate crește. Nu fiți alarmați.”

— Înseamnă că ne-am apropiat de Gura Neagră. Mi-e frică de ea. Hai mai bine să ne-ntoarcem înainte de a întâlni un pericol fatal.

— „Noi nu mai avem unde ne întoarce, Poyly. Suntem pribegi. Nu putem decât să mergem mai departe. N-aveți teamă. Eu am să vă ajut și n-am să vă părăsesc niciodată.”

Ramurile deveniseră acum prea subțiri și prea puțin rezistente pentru a-i mai putea susține. Dintr-o săritură Yattmur poposi pe un pinten de rocă masivă. Poyly și Gren aterizară și ei alături. Se opriră locului privindu-se mirați. Atunci Yattmur ridică mâna.

— Auziți! se apropie niște săltăreți, exclamă ea în timp ce un zgomot ca de ploaie traversa pădurea. Acestea sunt animalele pe care le prinde tribul meu.

Sub stânca, ca o insulă, pe care stăteau se întindea Baza. Nu era vorba de mlaștina puturoasă a descompunerii și morții de care, în atâtea rânduri Gren și Poyly fuseseră avertizați pe vremea tribului. Era mai degrabă o zonă stranie, o zonă accidentată, cu multe găuri, ca o mare înghețată colorată în negru și roșu. Puține plante creșteau aici, dar se părea că zona are o viață înghețată a ei, atât de evidente păreau acele găuri, cu care era presărată, că sunt burice desfăcute, orbite de ochi sau guri rânjitoare.

— Stâncile au figuri drăcești, șopti Poyly în timp ce privea în jur.

— Liniște! Vin pe aici, interveni Yattmur.

În timp ce priveau și ascultau încordați, o hoardă de ființe ciudate năvăliră peste solul accidentat. Veneau din adâncurile pădurii cu un mers ținut. Erau creaturi fibroase, plante care prin imensitatea timpului învățaseră să copieze animalele numite iepuri.

Mersul lor era încet și stângaci, față de cel al animalelor pe care le imitau și pe măsură ce se mișcau, balansându-se dintr-o parte într-alta, tendoanele lor fibroase trosneau ascuțit. Fiecare săltăreț avea un cap cu două fălci și două urechi enorme, în timp ce corpul de o formă imprecisă era divers colorat. Picioarele din față semănau mai mult cu niște cioturi de rădăcini, scurte și noduroase, în timp ce picioarele din spate erau mult mai lungi și căpătaseră cu timpul ceva din grația piciorului unui animal.

Aproape niciunul dintre toate aceste aspecte nu fuseseră sesizate de Gren și Poyly. Pentru ei săltăreții erau, mai degrabă, o specie nouă și ciudată de creaturi cu niște picioare inexplicabil de nepotrivite. Pentru Yattmur ele însemnau mult mai mult.

Înainte ca ei să-și facă apariția ea descolăci din jurul pieptului o funie groasă, îngreunată la capete, pe care acum o balansa între mâini. Și în timp ce turma trecea bubuind și trosnind pe sub stânca lor, o aruncă cu dexteritate. Funia se desfășură într-un fel de plasă elementară cu greutatea repartizată la extremități.

Plasa căzu pe trei din creaturile cu membre curioase. Yattmur coborî cu repeziciune, ajunse la săltăreți mai înainte ca aceștia să se poată îndepărta și îi legă de frânghie.

Restul turmei se împrăștie care încotro. Cei trei captivi rămaseră supuși într-o stare de prostrație vegetală. Yattmur privi provocator spre Gren și Poyly, încântată parcă de faptul că le dovedise curajul —, dar Poyly, ignorând-o, se ghemui în tovarășul ei și arătând spre luminișul din față, spuse cu o voce sugrumată.

— Gren, privește! Un monstru. Ți-am spus eu că locul ăsta e blestemat.

Lângă un vast pinten de stâncă, în apropierea cărării pe unde fugeau săltăreții, se umfla o anvelopă argintie. Anvelopa se transformă repede într-un glob uriaș, cu mult mai mare decât statura unui om.

— Este o burtăverde, n-o priviți, spuse Yattmur. Nu le aduce noroc oamenilor.

Dar ei o priveau fascinați pentru că anvelopa devenise acum o sferă umedă iar pe această sferă crescuse un ochi uriaș ca de gelatină cu o pupilă verde în mijloc. Ochiul se răsuci până când păru că îi privește pe oameni.

O vastă deschidere apărură apoi mai jos în anvelopă. Ultimii săltăreți care se retrăgeau o văzură, se opriră o clipă apoi o apucară în altă direcție. Dar șase dintre ei săriră în deschizătură, care se închise brusc ca o gură și anvelopa începu să se dezumfle.

— Umbre vii! bolborosi Gren, ce mai e și asta?

— O burtăverde, repetă Yattmur. N-ați mai văzut până acum? Multe trăiesc pe aici lipite de Stânca Înaltă. Haideți că trebuie să duc săltăreții ăștia tribului.

Morela avea însă alte planuri și foșni în capul lor. Ezitând se îndreptară spre pintenul stâncii.

...Burtăverde se dezumflase complet. Se retrăsese și aderase de stâncă cu numeroasele sale falduri vegetale umede. O umflătură încă palpitândă la partea de jos marca locul unde dispăruseră săltăreții. În timp ce o supravegheau scârbiți, erau la rândul lor observați prin ochiul striat și verde. Apoi ochiul se închise și atunci li se păru că privesc doar stânca. Camuflajul era perfect.

— Nu ne poate face niciun rău foșni morela. Nu e decât o burtă.

Se îndepărtară. O urmau din nou pe Yattmur pășind cu greu pe solul accidentat. Cele trei creaturi captive ȋpăiau alături de ei ca și cum asta își doriseră dintotdeauna.

Solul urca domol și morela le sugerase că asta ar fi fost cauza pentru care banianul eșuase aici. Acum aștepta părerea lor.

— Poate că acești săltăreți au picioarele din spate mai lungi ca să-i ajute să urce.

— S-ar putea să fie așa, aprobă morela.

— Dar e absurd, își continuă gândul Gren, pentru că ce s-ar face când ar vrea să coboare? Morela nu le poate ști pe toate și n-ar fi trebuit să fie de acord cu ideea prostească a lui Poyly.

— Ai dreptate că nu știu totul, foșni morela surprinzându-l. Dar sunt capabilă să învăț repede, ceea ce voi nu puteți – și cu

excepția câtorva membri din trecut ai speciei voastre vă ghidați mai mult după instinct.

— Ce e instinctul?

— Gândurile lui Gren, spuse morela și se mulțumi numai cu atât.

După un timp, Yattmur se opri. Supărarea de la început îi dispăruse complet ca și cum această călătorie alături de ei îi împrietenise. Era chiar veselă.

— Vă găsiți în mijlocul ariei tribului meu unde voiati să ajungeți, spuse ea.

— Atunci cheamă-i. Spune-le că venim cu gânduri bune și că vreau să le vorbesc, spuse Gren și continuă apoi numai pentru morelă –, dar nu știu ce să le spun.

— Am să te învăț eu.

Yattmur duse două degete încălecate la gură și slobozi un fluierat. Atenți priveau în jurul lor. Se auzi un foșnet de frunze și deodată se treziră înconjuțați de războinici. Parcă apăruseră din pământ. Ridicându-și privirea Poyly remarcă și alte figuri străine care-i supravegheau de pe ramurile de deasupra.

Cei trei săltăreți se agitau neliniștiți.

Gren și Poyly rămăseseră nemișcați permițând să fie inspectați.

Încet, încet, tribul lui Yattmur se apropia. Ca de obicei femeile erau în număr mai mare și erau împodobite cu flori în dreptul sexului. Toate erau înarmate și multe semănau cu Yattmur. Câteva purtau în jurul pieptului aceeași funie groasă și îngreunată la capete.

— Păstorilor, spuse Yattmur, v-am adus doi străini, Poyly și Gren care doresc să ni se alăture.

Ajutată de morelă Poyly adăugă:

— Suntem niște pribegi care nu vor să vă facă niciun rău. Primiți-ne cum se cuvine și să vă înălțați în pace. Acum avem nevoie de un adăpost și de odihnă, mai târziu vă vom arăta ce știm să facem.

Cineva din grup, o femeie solidă cu părul aranjat în cosițe în care împletise scoici scânteietoare, ieși în față. Ridică mâna cu palma deschisă.

— Fiți bineveniți, străinilor. Eu sunt Hutweer și conduc acești păstori. Dacă vreți să vă alăturați nouă trebuie să vă supuneți mie. Sunteți de acord?

— „Dacă nu suntem de acord s-ar putea să ne ucidă”, gândi Gren.

— Chiar de la început trebuie să le arătăm că noi suntem conducătorii, răspunse morela.

— „Cuțitele lor sunt îndreptate spre noi”, replică Gren.

— „Ori conducem de la început, ori deloc”, insistă morela.

În timp ce ei erau prinși de acest conflict interior, Hutweer bătu nerăbdătoare din palme.

— Răspundeți străinilor! O veți asculta pe Hutweer?

— „Trebuie să fim de acord, morelo”.

— „Nu Gren, nu ne putem permite”.

— „Dar ne vor uide”.

— „Atunci ucideți-i voi întâi, Poyly!”

— „Noi!”

— „Voi.”

— „Nu... Nu... Nu...”

Gândurile deveneau mai violente pe măsură ce disputa în trei sporea.

— Atenție păstori! strigă Hutweer. Apucă mânerul săbiei de la centură și se apropie cu un pas încruntată. Evident străinii aceștia nu erau prietenoși.

Străinilor li se întâmpla ceva ciudat. Începuseră să se zvârcolească ca într-un dans nemaivăzut. Mâinile lui Poyly se arcuiseră spre gulerul negru strălucitor de la gâtul ei apoi se retrăseseră ca și cum ar fi fost împinse de o forță nevăzută. Amândoi se răsuceau lent și băteau din picioare. Figurile li se contorsionau sub povara unor suferințe nebănuite. Din gură le curgeau valuri de spumă și în cele din urmă dădură drumul urinei pe solul sterp.

Se mișcau lent, se bălăbăneau, se răsuceau arcuindu-și trupurile, își mușcau buzele în timp ce ochii priveau în gol nebunește.

Păstorii se retraseră respectuoși.

— Au tăbărât din senin asupra mea! S-ar putea să fie spirite! strigă Yattmur acoperindu-și fața.

Palidă, Hutweer lăsă să-i cadă sabia pe care o scoase din centură. A fost un semn și pentru ceilalți. Însăpăimântați la culme își aruncau armele și își acopereau fața în mâini.

Văzând că obținuse, pe neașteptate, ceea ce dorise să obțină, morela încetă să-și mai impună voința asupra celor doi. Și, pe măsură ce presiunea chinuitoare asupra minții lor slăbea, ar fi leșinat dacă ciuperca nu i-ar fi întărit.

— „Am obținut victoria de care aveam nevoie Poyly”, spuse vocea de harfă. „Hutweer îngenunchează în fața noastră. Acum trebuie să le vorbiți!”

— „Te urăsc morelo!”, spuse ea supărată. „Pune-l pe Gren să-ți facă treabă. Eu nu vreau.”

Împins puternic de ciupercă, Gren se apropie de Hutweer și îi prinse mâinile.

— Acum că ne-ați recunoscut, spuse el, nu mai trebuie să vă temeți de noi. Dar să nu uitați niciodată că noi suntem spirite locuite de spirite. Vom rămâne cu voi. Împreună vom pune

bazele unui trib puternic și vom trăi liniștiți. Oamenii nu vor mai rătăci prin pădure. Suntem pregătiți să vă conducem din pădure spre Glorie și Măreție.

— Drumul afară din pădure este chiar în față, îndrăzni Yattmur. Dăduse săltăreții captivi unei alte femei și acum se apropiase să audă ce le spune Gren.

— Vă vom conduce mult mai departe decât atât, întări el.

— Ne veți elibera de Spiritul de la Gura Neagră? se interesă îndrăzneță Hutweer.

— Veți fi conduși după cum meritați, declară Gren. Mai întâi Spiritul tovarăș al meu, Poyly, și eu, avem nevoie de hrană și somn, apoi vom mai vorbi. Acum duceți-ne în locul vostru sigur.

Hutweer aprobă din cap și dispăru în solul de dedesubt.

Capitolul treisprezece

Stratul de lavă împietrită, pe care stăteau, era străpuns de nenumărate găuri. Sub unele din ele pământul se prăbuşise sau fusese scos de păstori pentru a forma ascunzişuri. Aici, în aceste peşteri, prevăzute cu capace aşezate cu dibăcie deasupra, trăiau păstorii într-un fel de siguranţă şi semiobscuritate.

Ajutaţi de Yattmur, Poyly şi Gren fură conduşi jos prin întuneric. Aici au fost întinşi pe paturi şi li s-a adus imediat mâncarea.

Gustară săltăreţi pe care păstorii îi aromaseră într-un fel necunoscut celor doi călători, cu mirodenii care să-i facă mai gustoşi şi piper care să-i facă mai fierbinţi. Săltăreţii, explică Yattmur, erau unul dintre felurile lor principale de mâncare, dar aveau şi o specialitate care fu servită celor doi oaspeţi cu un anumit ceremonial.

— Se numeşte peşte, spuse Yattmur când îşi exprimă satisfacţia faţă de acest fel de mâncare. Provine din Apa Lungă ce iese din Gura Neagră.

Morela deveni mai atentă şi îl puse pe Gren să întrebe:

— Atunci cum prindeţi peştele ăsta dacă zici că trăieşte în apă?

— Nu-l prindem noi. Noi nu ne ducem la Apa Lungă pentru că acolo trăieşte un trib de oameni ciudaţi numiţi Pescari. Uneori ne întâlnim cu ei, şi cum trăim în pace, schimbăm săltăreţii noştri pe peştele lor.

Viaţa păstorilor părea să fie cât se poate de plăcută. Căutând să înţeleagă cauzele acestui fapt Poyly o întrebă pe Hutweer.

— Nu aveţi duşmani pe aici?

Hutweer zâmbi.

— Sunt, dar puţini. Marele nostru duşman, Gura Neagră, i-a înghiţit. Ne-am stabilit lângă Gura Neagră pentru că noi credem că e bine să înfrunţi un duşman mare decât o mulţime mai mici.

Morela începu să discute ceva urgent cu Gren. Învăţase de acum să vorbească cu ea în minte, fără să pronunţe cuvintele, lucru pe care Poyly nu l-a stăpânit niciodată.

— „Trebuie să examinăm Gura asta de care ne vorbesc atâta”, foşni morela. „Cu cât mai devreme cu atât mai bine. Şi pentru că v-aţi pierdut din prestigiu mâncând cu ei ca nişte

oameni obișnuiți, trebuie să le Țineți o predică Țnălțătoare. Cele două femei urmează să plece. Hai să găsim noi această Gură și să le arătăm cât de puțin ne temem de ea.”

— „Nu, morelo. Gândești tu Țnțelept, dar de multe ori fără sens! Dacă aceste două brave păstorițe se tem de Gura Neagră și eu sunt gata să fac același lucru”.

— „Dacă gândești astfel suntem pierduți”.

— „Noi suntem obosiți. Tu nu știi ce Țnseamnă oboseala. Lasă-ne să dormim așa cum ne-ai promis.”

— „Dormiți mai tot timpul. Mai Țntâi să le arătăm cât de puternici suntem.”

— „Cum am putea când suntem frânți de oboseală?”, interveni Poyly.

— „Vreți să fiți uciși Țn timpul somnului?”

Ascultând de voința ciupercii cerură să fie duși să vadă Gura Neagră.

La asta păstorițele nu se așteptau. Hutweer interveni curmând murmurele de aprobare.

— Va fi precum doriți, o spirite. Vino aici Iecall, strigă ea și deodată Țși făcu apariția Țn fața lor un tânăr bărbat cu un os alb de pește Țnfipt Țn păr. ȚȚinea mâna ridicată și palma deschisă Țn semn de salut pentru Poyly.

Tânărul Iecall este Cântărețul nostru cel mai bun, spuse Hutweer. Cu el nu vi se va Țntâmpla nimic rău. El vă va arăta Gura Neagră și vă va aduce Țnapoi. Noi vă vom aștepta aici să vă Țntoarceți.

Urcară din nou Țn eterna lumină a zilei. Țn timp ce clipeau orbiți și simȚeau fierbinȚeala prin tălpile goale, Iecall zâmbi ȚnȚelegător spre Poyly și spuse:

— Știu că te simți obosită, dar n-am să te duc prea departe.

— Oh, nu sunt obosită deloc, mulȚumesc, răspunse Poyly Țntorcându-i zâmbetul pentru că Iecall avea ochi mari și negri și o piele catifelată și era Țn felul lui la fel de frumos ca și Yattmur. Ce frumos os ai Țn păr! seamănă cu nervurile unei frunze.

— Sunt foarte rare. Poate că am să-Ți dau și ȚȚie unul.

— Să pornim odată, dacă tot ne-am hotărât, spuse tăios Gren adresându-se lui Iecall, gândindu-se că nu mai văzuse până atunci un bărbat zâmbind atât de prostește. Cum poate un biet cântăreț, dacă asta ești, să aibă vreo ȚnfluenȚă asupra puternicului dușman pe care-l numiți Gura Neagră?

— Atunci când cântă Gura cânt și eu, iar eu cânt mai bine, spuse Iecall fără să se Țntimideze defel, și-i conduse printre frunze și blocuri de rocă prăbușite, fudulindu-se puțin mai tot drumul.

Așa cum le promisese, n-au mers prea departe. Solul continua să urce ușor și să fie și mai bălțat de roci vulcanice roșii și negre. Nimic nu putea crește printre ele. Chiar și banianul, care străbătuse în marșul lui victorios, mii de kilometri de-a lungul și de-a latul continentului, fusese forțat aici să dea înapoi. Trunchiurile din prima linie mai prezentau încă semne de la ultima scurgere de lavă, deși își dezvoltaseră rădăcini aeriene ce explorau printre roci după hrană întocmai unor degete lacome.

Iecall trecu în fugă peste aceste rădăcini, se ascunse în spatele unui bolovan și le făcu semn celorlalți să-l urmeze. Apoi, arătând înainte, șopti:

— Iată Gura Neagră.

Pentru Poyly și Gren se dovedea o experiență stranie. Însăși ideea de ținut deschis le era complet necunoscută; erau doar oameni ai pădurii. Acum ochii lor priveau înainte uimiți că o priveliște poate fi atât de stranie.

Într-un talmeș-balmeș de nedescris, câmpul de lavă se întindea cât cuprindeau privirile. Se aduna cumva pe linia orizontului într-un con uriaș și grunțuros ce domina totul în jur.

— Asta e Gura Neagră, șopti Iecall din nou, ca răspuns la nedumerirea de pe figura lui Poyly.

Aținti degetul spre o limbă de fum ce se ridica alene la cer de pe buzele conului.

— Gura răsuflă, adăugă el.

Gren trecu cu privirea dincolo de con, spre pădurea din spate, eterna pădure care-i insuflase mereu curaj. Apoi, forțat de morela care-i sonda adânc memoria, își întoarse din nou privirea spre con. Amețea. Își trecu mâna peste frunte, dar gestul neliniști ciuperca și îi înțețoșă și mai mult privirea.

Morela săpa din ce în ce mai adânc în sedimentele memoriei sale. Devenise confuz. Zărea imagini, unele extrem de clare, dar nu era în stare să le înțeleagă sensul. Leșină și se lungi pe pământ.

Poyly și Iecall se repeziră să-l ridice, dar criza era deja depășită pentru că morela obținuse ce avea nevoie.

Triumfătoare îi proiectă imaginile găsite și în timp ce Gren își revenea, îi explică:

— „Acești păstori se tem de umbre, Gren. Noi nu trebuie să ne temem. Fieroasa lor Gură Neagră nu e decât un vulcan și încă unul mititel. Nu ne poate face niciun rău. Probabil e stins de mult”, încheie ea și le arătă, la amândoi, ce aflase despre vulcani.

Liniștiți, se întoarseră în locuințele subterane ale tribului unde îi aștepta Hutweer și ceilalți.

— Am văzut Gura Neagră a voastră și nu ne temem de ea, declară Gren. Putem dormi și visa liniștiți.

— Când Gura Neagră cheamă, toți trebuie să meargă la ea, spuse Hutweer. Deși s-ar putea să fiți puternici, o disprețuiți pentru că ați văzut-o doar când era tăcută. O să vedeți, o spirite, când o să cânte cum o să dansați!

Poyly se interesă cam pe unde se află Pescarii, tribul pe care îl menționase Yattmur.

— De unde ne aflăm acum nu se poate vedea locul tribului, spuse Iecall. Din pânțelele Gurii Negre iese Apa Lungă. Nici pe asta n-o vedem pentru că locul este în pantă. De-a lungul Apei Lungi sunt niște copaci și acolo trăiesc Pescarii, niște oameni ciudați care slujesc acești arbori.

În acel moment morela intră în gândurile lui Poyly și o îndemnă să întrebe:

— Dacă pescarii trăiesc mult mai aproape de Gura Neagră decât voi, o, Hutweer, prin ce miracol supraviețuiesc ei când Gura cheamă?

Păstorii se sfătuiră zadarnic între ei, dornici să găsească un răspuns la această întrebare. După o vreme una dintre femei spuse:

— Pescarii au cozi lungi și verzi, o, spirite.

Răspunsul nu-i satisfăcu. Gren izbucni în râs și morela îl lansă într-un discurs moralizator.

— Vai copii ai unei Guri goale. Știți atât de puține și încercați să ghiciți atâtea! Cum puteți crede că oamenii pot avea cozi lungi și verzi? Sunteți naivi și neajutorați, dar noi vă vom conduce. După ce vom dormi vom coborî cu toții la Apa Lungă.

Acolo vom forma un Mare Trib, mai întâi unindu-ne cu Pescarii, apoi cu alte triburi din pădure. Atunci n-o să ne mai fie teamă. Toate celelalte ființe se vor teme de noi.

Prin structura reticulară a creierului morelei creștea imaginea coloniei pe care acești oameni urmau s-o pregătească pentru ea. Aici se putea înmulți în voie, îngrijită de ei. Resimțea totuși un handicap puternic: nu avea suficient volum pentru a se divide din nou. Dar cât de curând trebuia să vină vremea când avea să crească în pace într-o colonie bine îngrijită de oameni și de unde să-și poată extinde controlul asupra întregii umanități. Plină de zel îl forță pe Gren să continue:

— Nu vom mai fi creaturi nefericite ale pădurii. Vom distruge pădurea. Vom distruge jungla și toate răutățile din ea. Nu vom lăsa decât lucrurile bune. Vom avea grădini și în ele vom crește din ce în ce mai puternici până când lumea va fi iar a noastră, așa cum a fost odinioară.

Se lăsase tăcerea. Păstorii se priveau neliniștiți și neîncrezători.

Poyly gândea că ceea ce spusese Gren era prea grandios și fără sens. Chiar și Gren se simțea depășit. Deși considera morela un prieten de nădejde îi displăcea faptul că-l forțase să vorbească în acest fel, dincolo de propria lui înțelegere.

Extenuat se târî până într-un colț unde adormi aproape instantaneu. La fel de indiferentă la ceea ce-ar fi putut gândi ceilalți, Poyly se lăsă și ea în jos și adormi imediat acolo.

La început păstorii îi priviră încurcați. Apoi Hutweer bătu din palme ca să-i disperseze.

— Acum lăsați-i să doarmă, spuse ea.

— Sunt niște oameni atât de ciudați! Eu am să rămân cu ei, spuse Yattmur.

— Nu e nevoie. O să ai timp destul să te îngrijești de ei când se vor trezi, spuse Hutweer și o împinse și pe ea afară.

— Să vedem cum o să se comporte aceste spirite, când va cânta spiritul Gurii Negre, spuse Iecall în timp ce urca și el spre ieșire.

Capitolul paisprezece

În timp ce Poyly și Gren dormeau, morela era trează. Somnul nu făcea parte din natura ei.

Acum, asemenea unui copilăș căzut într-o peșteră cu nestemate, ezita în fața unei comori, de care nici proprietarul nu era conștient și nu putea s-o folosească. Prima cercetare lacomă se transformase repede într-o surescitare minunată.

Somnul acesta dormit de Gren și Poyly era perturbat de numeroase fantezii stranii. Bucăți întregi din experiența trecutului se iveau precum orașele din ceață, luminate de ochiul viselor, pentru a dispărea la fel de pe neașteptate cum apăruseră. Preocupată să nu provoace antagonisme între nivelurile subconștientului în care se scufundase, morela se retrase prin obscurele coridoare ale memoriei, acolo unde se găseau depozitate răspunsurile intuitive ale celor doi.

Drumul se dovedea anevoios, nenumăratele semne, acoperite în parte de nesfârșitul cortegiu al generațiilor, înșelătoare. Morela cobora spre înregistrările din vremea când soarele nu începuse să iradieze extraenergie, spre zilele când omul era o ființă cu mult mai inteligentă și mai agresivă decât actualii descendenți arboreali. Parcursese marile civilizații uimită și perplexă – apoi plonjă și mai departe, foarte departe, în cea mai încețoșată epocă din istoria omenirii, înainte ca istoria să înceapă, înainte ca omul să aibă mai mult decât un foc să-l încălzească noaptea sau un creier care să-i îndrume mâna la vânătoare.

Abia atunci, băjbâind printre primele frânturi din memoria omenirii, morela făcu descoperirea uluitoare. Zăcu inertă preț de câteva bătăi de inimă înainte de a putea digera ceva atât de important.

Foșnind în creierele lor, îi trezi. Deși ei se răsuciră pe partea cealaltă, obosiți, nu era chip să scape de vocea aceea interioară.

— „Gren! Poyly, am făcut o mare descoperire! Aflați că suntem aproape frați.”

Pulsând cu o emoție pe care n-o mai arătase până atunci, morela îi sili să privească imaginile depozitate în temnița propriei lor memorii ancestrale.

Le arată, mai întâi, epoca de măreție a omului, o epocă a orașelor și autostrăzilor, o epocă a călătoriilor, a riscantelor

expediții spre cele mai apropiate planete. Era epoca marilor organizații și aspirații comunitare, a uniunilor și comitetelor. Dar oamenii nu erau cu mult mai fericiți. Trăind în umbra a numeroase presiuni și antagonisme erau striviți, cu milioanele, de războaiele sociale și economice.

Apoi morela le arată cum începuse să crească temperatura Pământului pe măsură ce soarele intra în faza sa distructivă. Încrezători în tehnologia lor, oamenii se pregăteau să înfrunte provocarea...

— Nu ne mai arăta, murmură Poyly, scenele astea sunt prea vii și prea dureroase. Morela nu-i dădu atenție și continuă să-i forțeze să-și privească istoria.

...Dar în timp ce-și făceau pregătirile, oamenii începuseră să se îmbolnăvească. Soarele intrase acum într-o altă fază radiantă și treptat toți oamenii căzură pradă unei boli stranie. Maladia le afecta pielea, ochii – și creierile.

După o perioadă îndelungată de suferințe, deveniseră imuni la noua radiație și s-au dat jos din paturile lor de suferință. Dar ceva se schimbase. Nu mai aveau putere să comande, să cugete, să lupte.

Deveniseră asemenea celorlalte viețuitoare.

S-au târât afară din marile și frumoasele lor orașe, părăsindu-și casele – ca și cum tot ce mai înainte era considerat acasă le devenise deodată străin. Structurile sociale se dezintegraseră și toate organizațiile muriseră peste noapte. Bălăriile începuseră să crească pe străzi și polenul să acopere ghișeele băncilor; începuse înaintarea junglei.

Prăbușirea omului nu avusese loc treptat, ci într-o clipă, asemenea colapsului unui turn înalt.

— E destul, protestă Gren împotriva lui se voinței morelei. Ce s-a întâmplat nu ne privește. De ce ne-ar păsa de ce s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă. Ne-ai săcâit destul morelo, acum lasă-ne să dormim.

O senzație curioasă îl cuprinse; în interior răsună un război nemaipomenit în timp ce pe afară totul rămăsese liniștit. Metaforic, morela îl zguduia de umeri.

— Cum poți să fii atât de indiferent, răsună vocea ei. Trebuie să fii mult mai atent. Privește! Ne întoarcem acum spre primele zile când omul nu avea încă istorie, nici moștenire, când încă nu era Om. Era pe atunci o creatură asemănătoare cu ceea ce sunteți voi astăzi...

Nu aveau încotro și trebuiau să urmărească viziunile următoare. Deși imaginile erau puțin cețoase și întunecate, vedeau cum oameni asemănători patrupedelor coborau din copaci și alergau desculți printre ferigi. Erau mărunți, nervoși și fără grai. Se ghemuiau, se ridicau în două picioare, se

ascundeau după tufişuri. Detaliile nu erau clare pentru că încă nu devenise clară percepţia care le înregistrase. Mirosurile şi sunetul erau însă vii, deşi misterioase ca nişte ghicitori. Umanoizi, percepeau mai degrabă flash-uri luminoase, aşa cum în lumea primitivă, în care trăiau, bieteile lor vieţi scăpărau, se bucurau pentru o clipă şi mureau.

Fără să-şi dea seama de ce, se întristaseră, iar Poyly începu să plângă.

Urmă apoi o secvenţă clară. Un grup de oameni mititei mărşăluiau nesiguri pe sub gigantele ferigi. De pe ferigi ceva căzu şi se opri pe capetele lor. Iar ceea ce căzuse se putea uşor identifica cu ciupercile din genul morelei.

— „În această lume oligocenă de la începuturi”, foşni morela, „specia mea a fost prima care a dezvoltat inteligenţa. Iată dovada. În condiţiile acelea ideale de umezeală şi obscuritate, noi am descoperit primele puterea gândului. Gândirea avea însă nevoie de membre pe care să le conducă. Aşa am devenit paraziţii acelor mici creaturi, strămoşii voştri foarte îndepărtaţi.”

Îi împinse din nou prin timp înapoi, arătându-le adevărata istorie a dezvoltării omului, acum şi istoria morelei. Debutând ca paraziţi, morelele se transformaseră, cu timpul, în simbioţi.

La început, atârnavă în afara craniului oamenilor-patrupede. Apoi, pe măsură ce aceşti oameni, astfel marcaţi, prosperau învăţând cum să se organizeze şi să vâneze mai bine li s-a impus, generaţie după generaţie, creşterea capacităţii craniului. În sfârşit vulnerabilele ciuperci puteau să se mute înăuntru pentru a deveni cu adevărat o parte din oameni, sporindu-le calităţile de sub un adăpost curbat de os...

„Astfel s-a dezvoltat specia adevărată de oameni, întări morela” şi dezlănţui o furtună de imagini. „Au crescut şi au cucerit lumea uitând de originea succesului lor – creierul de morelă care trăia şi murea odată cu ei... Fără noi ar fi rămas încă printre copaci, aşa cum triburile voastre trăiesc astăzi fără ajutorul nostru”.

Şi pentru a-şi sublinia o dată în plus punctul de vedere, le aduse din nou în imagini zilele când soarele intrase în faza dezechilibrului şi omenirea se îmbolnăvise.

„Din punct de vedere fizic oamenii sunt mai rezistenţi decât morelele. Ei supravieţuiseră creşterii radiaţiei solare, creierul lor simbiotic nu. Ele mureau tăcute, fierte de vii în adăpostul de oase pe care singure şi-l fasonaseră. Omul rămăsese abandonat să-şi vadă singur de grijă echipat doar cu creierul său natural ce nu era mai bun decât al celorlalte mamifere. Nu e de mirare, deci, că şi-a abandonat splendidele-i oraşe pentru a se întoarce din nou în copaci!”

— Asta nu înseamnă nimic pentru noi... absolut nimic, șopti Gren. De ce ne pisezi acum cu acest dezastru străvechi, ce s-a încheiat cu nenumărate milioane de ani în urmă?

Morela produse în mintea lui un soi de sunet tăcut asemenea unui zâmbet.

— Pentru că s-ar putea ca drama să nu se fi încheiat încă. Față de strămoșii mei, din vremurile de demult, eu sunt o specie rezistentă și pot tolera radiația puternică. La fel și specia ta. Acum este momentul istoric pentru noi să începem o nouă simbioză la fel de măreață și folositoare ca cea care odinioară ajutase acele patrupede să ajungă la stele! Din nou ceasul inteligenței a început să bată. Din nou...

— „E nebună, Gren, iar eu nu înțeleg nimic”! se plânse Poyly înfricoșată de sarabanda din spatele ochilor ei închiși.

— „Ascultați cum bat clopotele!” foșni morela. „Bat pentru noi, copii!”

— „Ah, dar eu nu le aud”! bombăni Gren și se întoarse furios pe partea cealaltă.

Prin urechile lor pătrundea un sunet ce le acoperea pe toate celelalte, un dangăt ca o muzică diabolică.

— „Am înnebunit și noi, Gren”, strigă Poyly. „Aud un zgomot teribil”.

— „Clopotele, clopotele!” foșni morela.

Poyly și Gren se treziră într-un lac de sudoare. Simțeau morela fierbinte pe capetele și gâturile lor iar sunetul acela teribil devenise și mai înfricoșător.

Prin învălmășeala gândurilor remarcară că sunt acum singurii ocupanți ai cavernei de sub stratul de lavă. Toți păstorii plecaseră.

Zgomotul terifiant pe care-l auzeau acum venea de undeva de afară, dar nu înțelegeau de ce-i înspăimânta atât de mult. Sunetul principal semăna mai mult cu o melodie, deși era greu de distins. Și se adresa nu atât urechilor, cât sângelui, iar sângele răspundea la chemare prin convulsii ritmice.

— Trebuie să mergem! spuse Poyly ridicându-se nesigură. Cântă pentru noi. Să mergem.

— „Ce-am făcut?” gemu morela.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Gren. De ce trebuie să mergem? Se prinseră în brațe terorizați, dar chemarea din vene nu le dădea pace. Fără să-i asculte, picioarele începură să se miște. Oricât de înspăimântător era sunetul, el trebuia urmărit până la origine. Chiar și morela nu putea face altfel.

Ca într-o transă se cățără pe pietrele ce serveau drept scări, afară, pentru a se trezi în mijlocul unui coșmar.

Acum melodia înspăimântătoare sufla printre ei ca un vânt, deși nu se clintea nicio frunză. Delirul îi înviorase și le

coborâse în picioare. Nu erau singurele creaturi care răspundeau acestei chemări de sirenă. Ființe zburătoare, ființe alergătoare, țopăitoare și târătoare își croiau drum de-a lungul luminișului spre una și aceeași direcție – spre Gura Neagră.

— „Gura Neagră”, strigă morela, „Gura Neagră cântă pentru noi și trebuie să mergem la ea!”

Delirul le cuprinsese nu numai urechile, dar și ochii. Retinele le erau scurse de orice senzație astfel încât lumea le apărea numai în alb, negru și cenușiu. Alb – cerul sclipitor de deasupra, cenușiu – frunzișul care-l împestrița, negru – rocile frământate pe care călcau picioarele lor neascultătoare. Cu mâinile întinse înainte, zoriră pasul alături de celelalte creaturi.

Abia atunci, prin furtuna de teroare și chemări, zăriră păstorii.

Asemenea atâtor umbre, păstorii stăteau în jurul ultimului trunchi de banian. Se ancoraseră și se legaseră cu frânghii de el. În centrul lor, tot legat, stătea Iecall, Cântărețul. Cânta! Cânta transfigurat într-o poziție cât se poate de incomodă ca și cum ar fi avut gâtul rupt și capul i-ar fi atârnat într-o parte. Ochii lui fixau în gol solul.

Cânta cu voce tare și din toate puterile. Melodia lui se răspândea îndrăzneță, suprapunându-se peste puternica melodie a Gurii Negre. Avea o putere a ei, o putere în stare să se opună răului care, altfel, ar fi împins toți păstorii spre sursa celeilalte melodii.

Păstorii ascultau cântul lui încruntați, dar nu-și pierdeau vremea degeaba. Așa cum erau legați de trunchiul copacului, formau un fel de plasă în care prindeau creaturile ce treceau prin apropiere spre chemarea irezistibilă.

Poyly și Gren nu înțelegeau cuvintele cântecului lui. Nu fuseseră pregătiți să o facă și mesajul lui era depășit de emanațiile puternicei Guri.

Se luptau sălbatic cu emanația, dar în zadar. Înaintau fără să vrea. Creaturi fremătânde îi loveau peste obraji. Întreaga lume în alb și negru forfotea într-o singură direcție! Numai păstorii erau imuni, protejați de cântecul lui Iecall.

Când Gren se opri, pentru o clipă, șchiopătând, vegetalele galopante săriră peste el nerăbdătoare.

Atunci, îmbulzindu-se din pădure, își făcură apariția și săltăreții. Ascultând cu îndârjire la cântecul lui Iecall, păstorii îi vâneau când treceau prin dreptul lor.

Poyly și Gren trecură și de ultimii păstori; se mișcau mai repede pe măsură ce terifianta melodie devenea mai puternică. Luminișul se deschidea în fața lor. În depărtare, încadrat de cortina de ramuri a fundalului se ridica Gura Neagră. Un țipăt

strangulat – de admirație? sau teroare? – se rupse de pe buzele lor.

Teroarea avea acum formă și membre și simțăminte animate de cântecul Gurii Negre.

Spre ea – vedeau cu ochii lor storși – curgea un râu de viață ce răspundea acestei chemări blestemată, se grăbeau cât puteau peste câmpul de lavă, pe panta vulcanului, pentru ca în final să se arunce, în triumf, peste buzele acestuia, în acea mare deschidere!

Un alt detaliu înfiorător le izbise privirea. Peste marginea Gurii apăruseră trei degete uriașe, lungi și chitinoase, ce fluturau și ademeneau în ritmul sunetului fatal.

Cei doi gemură, la vederea lor, dar își sporiră viteza pentru că degetele cenușii îi chemau.

— O, Poyly! O, Gren! Gren!

Chemarea venise ca o dorință șoptită. Nu se opriră. Gren reuși totuși să arunce o privire rapidă în spate spre amestecul de negru și cenușiu al pădurii.

Ultimul păstor de care trecuseră fusese Yattmur și, în ciuda cântecului lui Iecall, își rupsese chinga care o ținea legată de copac. Cu părul vâlvoi, înainta până la genunchi prin râul de viață, dornică să li se alăture. Își întinsese brațele spre el ca o îndrăgostită în vis.

În lumina ciudată fața ei părea cenușie. Pe măsură ce alerga, cânta curajoasă un cântec asemănător celui al lui Iecall, pentru a înfrunta melodia râului.

Gren își întoarse din nou privirea spre Gura Neagră și instantaneu uită de ea. Degetele lungi și chemătoare îi făceau semn numai lui.

O prinsese pe Poyly de mână, dar când se căzneau să treacă peste unul din ieșindurile rocii, Yattmur îl apucă de mână liberă.

Pentru o clipă salvatoare îi dădură atenție. Pentru o clipă salvatoare cântecul ei curajos le penetră atenția. Ca într-un flash orbitor morela se agăță de această șansă pentru a scăpa din transă.

— La pământ, foșni ea. Culcați-vă la pământ dacă vreți să trăiți!

Un crâng ciudat de tinere vlăstare se întindea chiar în fața lor. Anevoie, ținându-se de mână, se îndreptară spre acest adăpost îndoielnic. Un săltăreț, care probabil găsisese pe acolo o scurtătură, țâșni pe lângă ei. Plonjară în obscuritatea cenușie.

Brusc, sunetul monstruos al Gurii Negre își pierdu mult din putere. Yattmur căzu la pieptul lui Gren și începu să plângă –, dar răul nu se terminase.

Poyly atinse una din nuielele subțiri de lângă ea și tipă. O masă lipicioasă alunecase de pe nuia pe capul ei. Dădu cu mâna să o îndepărteze și se încheie și mai mult. Nu știa ce să mai facă.

Disperați priviră în jur și înțelesesă că se găsesc într-un fel de împrejmuire. Vederea alterată îi împiedicase să evite capcana. Deja săltărețul care intrase înaintea lor era prins implacabil în vâscozitatea ce se scurgea din nuiele.

Yattmur înțelese prima adevărul.

— O burtăverde! strigă ea. Am fost înghițiți de o burtăverde!

— „Croiți-vă drum afară, repede”, foșni morela. „Cuțitele Gren, repede, repede! Se închide pe noi.”

Deschizătura se închidea în spatele lor. Erau complet închiși. „Acoperișul” începu să se prăbușească. Iluzia de a fi într-un ring se estompase. Erau în stomacul unei burtăverde.

Smulgându-și cuțitele de la centură, se apucară să-și apere viața. Pe măsură ce nuielele din jurul lor – creșteau atât de perfid încât să sugereze trunchiul unui copăcel –, se curbau și telescopau, iar plafonul cobora, pliurile emanau o piftie cleioasă. Sărind foarte sus Gren izbi puternic cu cuțitul și o spărtură mare apăru în anvelopă.

Cele două fete îl ajutau s-o lărgască și, pe măsură ce sucule se aduna în jurul lor, reușiră să-și țină capetele afară prin tăietură și să evite astfel o moarte sigură prin asfixiere.

Dar vechea amenințare își făcu din nou resimțită prezența. Din nou vaietul mortal din Gură le înfioră sângele în vene. Se luptau acum cu energie sporită să scape din burtăverde și să răspundă chemării teribile.

Cu excepția picioarelor, prinse până la genunchi în piftia lipicioasă, reușiseră să se elibereze. Burtăverde era bine ancorată de pintenul unei roci astfel încât nu se putea supune chemării Gurii Negre. Se strânsese acum complet, iar ochiul ei, singuratic și trist, privea neajutorat încercarea lor de a o transforma în bucățele.

— Trebuie să mergem! strigă Poyly, reușind în sfârșit să se elibereze. Cu ajutorul ei Gren și Yattmur reușiră să iasă și ei afară din creatura ruinată. Își închisese ochiul, în timp ce ei se îndepărtau grăbiți.

Întârzierea fusese mai mare decât crezuseră, iar acum piftia clisoasă de pe picioare le încetinea și mai mult înaintarea. Își croiau din greu drum peste patul de lavă, îmbrânciți când și când de alte viețuitoare. Yattmur era prea obosită ca să mai cânte. Voința le era blocată de puterea cântecului ce izvora din Gura Neagră.

Începură să se cațere pe panta conului înconjurat de o fantasmagorie de viață galopantă. Deasupra lor, cele trei degete își continuau sinistrua chemare. Apăru al patrulea deget apoi al cincilea. Ca și cum se apropia apogeul.

Oamenii erau pătrunși de dorința de a întâlni teribilul cântăreț... Gâfâind, jenați de clisa din jurul picioarelor, se strecurară de-a lungul ultimilor pași ce mai rămăseseră până la Gura Neagră.

Melodia înspăimântătoare încetă brusc, la mijlocul unei note. Încetase atât de pe neașteptate încât căzură în față, epuizați și ușurați. Zăceau cu ochii închiși și suspinau. Melodia încetase, încetase, încetase cu adevărat.

După multe bătăi ale inimii Gren deschise un ochi.

Culorile lumii se întorseseră din nou la normal. Albul se împestrise din nou cu roșu, cenușiul se transformase în albastru și verde și galben, negrul se dizolvase în umbra întunecată a pădurii. Din aceleași cauze, acaparatoarea dorință din ei se transformase într-o repulsie față de ceea ce erau gata să facă.

Creaturile din jurul lor care sosiseră prea târziu pentru a se mai bucura de privilegiul de a fi înghițite de Gura Neagră, evident, trăiau aceleași sentimente. Se întorseseră și, șchiopătânde, se îndreptau spre adăpostul pădurii, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, inversând într-un anume fel agitația de mai înainte.

Curând peisajul deveni din nou pustiu.

Deasupra oamenilor, cinci degete lungi și înspăimântătoare trecură și ele simultan în repaus pe buza Gurii Negre. Apoi unul câte unul fură retrase, lăsându-l pe Gren cu viziunea unui monstru inimaginabil ce se scobește în dinți după un festin obscen.

— Dacă nu era burtaverde, am fi fost morți acum, spuse el. Cum te simți Poyly?

— Lasă-mă în pace, îi răspunse ea și fața îi rămase îngropată în palme.

— Ești în stare să mergi? Pe ceruri, hai să ne întoarcem la păstori, adăugă el.

— Stai! interveni Yattmur. I-ai amăgit pe Hutweer și pe ceilalți lăsându-i să creadă că sunteți mari spirite. Goana voastră spre Gura Neagră le-a dovedit că nu sunteți mari spirite. Din cauză că i-ai amăgit, dacă vă întoarceți, vă vor ucide în mod sigur.

Gren și Poyly se priviră neajutorați. În ciuda manevrelor morelei, le-ar fi plăcut să fie din nou cu un trib, iar perspectiva de a pribegi din nou nu-i încânta defel.

— „Nu vă temeți”, foșni morela citindu-le gândurile. „Mai sunt și alte triburi! Ce părere aveți de acei Pescari de care am auzit? Poate că sunt un trib mult mai docil decât păstorii. Cere-i lui Yattmur să ne conducă acolo”.

— Sunt departe Pescarii? o întreabă Gren pe păstoriță.

Ea îi zâmbi și îi luă mâna în mâinile ei.

— O să-mi facă plăcere să vă duc acolo. Se poate vedea de aici unde locuiesc.

Yattmur arată undeva în jos pe pantele vulcanului. Într-o direcție opusă aceleia din care veniseră, se zărea o deschidere la baza Gurii Negre iar prin această deschidere curgea un firicel de apă îngust și zglobiu.

— De acolo pleacă Apa Lungă, spuse Yattmur. Vedeți arborii aceia ciudați în formă de bulb, cei trei care cresc pe țărm? Acolo trăiesc Pescarii.

Zâmbea și îl privea pe Gren direct în ochi. Frumusețea ei îi atinge simțurile ca un lucru real.

— Să plecăm de lângă acest crater, Poyly, spuse el.

— Acest monstru cântător și teribil... începu ea și îi întinse mâna. Apucând-o, Gren o ridică în picioare.

Yattmur îi privea fără să spună nimic.

— Să plecăm atunci, spuse și ea deodată.

Preluase conducerea, iar ei o urmau coborând spre apă. Din când în când aruncau înapoi priviri temătoare pentru a se asigura că nimic nu cobora de pe vulcan pe urmele lor.

Capitolul cincisprezece

La poalele Gurii Negre ajunseră la râul numit Apa Lungă și odată ieșiți din umbra vulcanului, pe malurile râului dădură din nou de căldură. Apa era liniștită, închisă la culoare și curgea repede. Pe celălalt mal, jungla începea din nou, prezentând privirii o colonadă nesfârșită de trunchiuri, dar pe malul pe care stăteau, lava controlase creșterea ei pe o adâncime de mai mulți pași.

Poyly își vârî mâna în apă. Atât de repede curgea încât un val arcuit se formă imediat în jurul palmei. Se stropi pe frunte și își trecu mâna umedă peste față.

— Sunt atât de obosită, spuse ea, obosită și bolnavă. Nu mai vreau să merg mai departe. Locurile astea sunt atât de ciudate – nu seamănă deloc cu fericitele straturi mijlocii ale junglei unde trăiam împreună cu Lily-yo. Ce se-ntâmplă cu lumea aici? Înebunise? Se termina?

— Lumea trebuie să se termine undeva, spuse Yattmur.

— „Unde se termină s-ar putea să fie un loc bun pentru noi, un loc unde să începem o viață nouă”, foșni morela.

— Ne vom simți mai bine după ce ne vom odihni puțin, spuse Gren, iar tu Yattmur te poți întoarce atunci la păstoriile tăi.

În timp ce o privea, îi atrase atenția o mișcare în spatele ei. O ocoli cu sabia în mână și se repezi în întâmpinarea celor trei oameni păroși ce păreau să se fi ivit din pământ.

Săriseră și fetele în ajutor.

— Nu-i lovi, Gren, strigă Yattmur. Ei sunt Pescarii și sunt complet inofensivi.

Într-adevăr, noii veniți păreau complet inofensivi. Privindu-i mai bine, Gren se îndoia că sunt oameni. Toți trei erau rotofei și sub părul abundent carnea părea spongioasă, asemănătoare materialului vegetal în putrefacție.

Deși purtau cuțite la centură nu aveau nicio armă în mâinile ce le atârnavă inutile pe lângă corp. Centurile, împletite din liane de junglă, constituiau singurul lor ornament. Cele trei figuri ale lor reflectau trei expresii de prostie blajină atât de identice ca și cum ar fi reprezentat o uniformă.

Înainte ca aceștia să apuce să vorbească Gren mai remarcă ceva important cu privire la ei: fiecare avea o coadă verde așa cum spuseseră Păstoriile.

— Ne aduceți hrană pentru mâncat? întrebă primul dintre ei.

— Ne-ați adus hrană pentru burticile noastre? întrebă al doilea.

— Putem mânca din hrana pe care ne-ați adus-o? întrebă și al treilea.

— Ei cred că sunteți din tribul meu, singurul pe care-l cunosc, spuse Yattmur. Apoi, întorcându-se spre pescari, le răspunse: Nu avem hrană pentru burțile voastre, o Pescarilor. Am venit să vă vedem; eram doar în trecere.

— N-avem pește pentru voi, replică primul Pescar, apoi toți trei adăugară în cor: Foarte curând vremea pescuitului va fi aici.

— Nu avem ce să vă dăm în schimb, dar am fi tare bucuroși să mâncăm câțiva pești, spuse Gren.

— Nu avem pește pentru voi. Nu avem pește pentru noi. Timpul pescuitului va fi în curând aici, repetară pescarii.

— Bine, bine, am înțeles asta, spuse Gren. Vreau doar să știu dacă, atunci când veți avea, o să ne dați și nouă.

— Peștele e bun de mâncat. E pește pentru toată lumea când vine.

— Bine! conchise Gren și adăugă pentru Poyly, Yattmur și morelă. Țștia par niște oameni foarte simpli.

— „Simpli sau nu, ei nu aleargă spre Gura Neagră încercând să se omoare”, spuse morela. „Trebuie să-i întrebăm despre asta. Cum rezistă ei acelui cântec bestial. Hai să mergem peste ei, de vreme ce par atât de neajutorați.”

— Venim și noi cu voi, le spuse Gren.

— Noi mergem să prindem pește când vine peștele. Voi nu știți cum să-l prindeți.

— Atunci, vom veni să vedem cum îl prindeți voi.

Cei trei pescari se priviră și o ușoară stânjeneală tulbură expresia prostească a fețelor lor. Fără să mai spună o vorbă se întoarseră pe călcâie și o luară de-a lungul țărmului râului. Neavând de ales, ceilalți îi urmară.

— Ce mai știi de acești oameni, Yattmur? întrebă Poyly.

— Foarte puține. Așa cum v-am spus facem schimb uneori, dar ai mei se tem de Pescari deoarece sunt atât de ciudați ca și cum ar fi morți. Nu părăsesc niciodată această fâșie îngustă de pe malul râului.

— Nu pot fi prea proști, de vreme ce știu ce e bun de mâncat, remarcă Gren privind spre pulpele durdulii ale oamenilor din fața lor.

— Priviți cum își poartă cozile! exclamă Poyly. Sunt tare ciudați oamenii ăștia. N-am mai văzut așa ceva.

— „Îmi va fi ușor să-i comand”, gândi morela.

Pe măsură ce mergeau, Pescarii își bobinau cozile, strângându-le în colaci în mâna dreaptă; mișcarea era

executată cu atâta naturalețe, încât, cu siguranță, devenise un automatism. Acum, pentru prima oară, observară că aceste cozi sunt foarte lungi: de fapt nici nu li se vedea capătul. Acolo unde se atașau de corpul Pescarilor, în partea de jos a șirei spinării, se formase un fel de perniță verde și moale.

Brusc și la unison Pescarii se opriră și se întoarseră din nou spre ei.

— Nu puteți merge mai departe, spuseră ei într-un glas. Noi suntem lângă copacii noștri și voi nu puteți veni cu noi. Opriți-vă aici și în curând vă vom aduce pește.

— De ce nu putem merge mai departe, se interesă Gren.

Unul dintre Pescari râse pe neașteptate.

— Pentru că voi n-aveți cozi! Acum așteptați aici și în curând vă vom aduce pește. Se întoarseră și își continuară drumul fără măcar să se mai uite înapoi să vadă dacă ordinele lor erau ascultate sau nu.

— Aștia sunt oameni tare ciudați, mai spuse o dată Poyly. Mie nu-mi plac deloc, Gren. Nu sunt ca toți oamenii. Hai să-i lăsăm în ale lor; putem să ne găsim și singuri de mâncare.

— „Prostii, ne-ar putea fi foarte utili”, foșni morela. „Vedeți că au un fel de barcă acolo mai jos”.

Depart, în josul țărmului, lucrau mai mulți oameni cu cozi lungi și verzi. Trudeau sub copaci, încercând să urce într-o barcă ceea ce părea a fi un fel de plasă. Barca, o ambarcație greoaie în genul plutelor, era îndreptată spre malul opus și sălta din când în când în curentul puternic al Apei Lungi.

Cei trei Pescari se alăturară celorlalți pentru a-i ajuta la plasă. Mișcările lor erau apatice, deși păreau că lucrează în grabă.

Poyly își plimbă privirea de la ei la cei trei arbori în umbra cărora trudeau. Nu mai văzuse niciodată asemenea arbori și aspectul lor deosebit o neliniștea și mai mult.

Complet separați de cealaltă vegetație, arborii aduceau cumva cu niște fructe de ananas uriașe. Un guler de frunze țepoase se ridica direct din sol protejând pulpa trunchiului principal, care, în fiecare din cele trei cazuri, se termina cu o umflătură lunguiață. Lateral, din aceste umflături, ieșeau cozile lungi iar din vârful lor ieșeau mai multe frunze țepoase și ascuțite ce se întindeau departe în aer sau atârnavu țepene peste Apa Lungă.

— „Poyly, hai să privim mai îndeaproape acești arbori”, foșni morela grăbită. „Gren și Yattmur ne vor supraveghea de aici”.

— Nu-mi plac nici oamenii, nici locurile astea, morelo, spuse Poyly. Și n-am să-l las pe Gren aici cu femeia asta. Poți să-mi faci ce vrei.

— N-am să mă ating de perechea ta, spuse Yattmur indignată. Ce te face să te gândești la asemenea lucruri prostești?

Poyly porni înainte, sub impulsul ferm al morelei. Îl privi rugătoare pe Gren, dar Gren era prea obosit și îi ocoli privirea. Înainta în silă și în curând se afla sub arborii buhăiți ce se înălțau deasupra ei. Trunchiurile lor bombate aruncau o umbră țepoasă împrejur asemenea unor burți rahitice.

Se părea că morelei nu-i păsa de forma lor amenințătoare.

— „Așa cum am presupus” exclamă ea după o lungă inspecție. „Aici e locul unde se termină cozile Pescarilor. Sunt legați cu fundul de arbori – prietenii noștri prostuți aparțin arborilor”.

— „Oamenii nu cresc din copaci, morelo. Nu știi...” Se opri pentru că o mână căzuse pe umărul ei.

Se întoarse. Unul dintre Pescari o înfrunța, privind-o de aproape cu ochii lui goi, și răsuflându-i în obraji.

— Nu trebuia să vii sub arbori, spuse el. Umbra lor e sfântă. V-am spus că nu trebuie să veniți sub arborii noștri și tu nu ți-ai adus aminte că v-am spus asta. Trebuie să te duc înapoi la prietenii tăi care n-au venit cu tine.

Ochii lui Poyly alunecară de-a lungul cozii sale. Așa cum pretinsese morela, se termina în umflătura celui mai apropiat arbore țepos. Simți un fior pe șira spinării și se îndepărtă de el.

— „Supune-te”, foșni morela. „Aici este ceva necurat, Poyly. Dar trebuie să-l învingem. Lasă-l să meargă cu noi înapoi la ceilalți și atunci o să-l prindem și o să-i punem câteva întrebări”.

— „O să avem necazuri”, gândi ea, dar încă o dată morela îi umplu mintea spunând:

— „Avem nevoie de oamenii ăștia, poate că o să avem nevoie de hrana lor”.

Poyly dădu din cap, a aprobare, către Pescar. Acesta o prinse de braț și o porniră, încet, înapoi, spre Gren și Yattmur care priviseră evenimentul foarte atenți. Când ajunseră, Pescarul își ridică coada.

— „Acum!” strigă morela, odată ajunși lângă ceilalți. Forțată de voința ei, Poyly se aruncă pe la spate asupra lui. Mișcarea fusese atât de bruscă încât acesta se sperie și căzu pe burtă.

— Ajutați-mă, strigă Poyly. Dar Gren se și repezise cu sabia pregătită. În aceeași clipă, un țipăt răsună din piepturile celorlalți pescari. Își aruncară plasa și începură să alerge, într-un pas, spre Gren și ai săi. Cozile, derulate ritmic, izbeau solul răsunător.

— Gren, taie-i coada acestei creaturi, spuse Poyly stimulată de morelă în timp ce se lupta în țărână să-și țină oponentul la pământ.

Fără s-o mai întrebe de ce, ordinele morelei se găseau și în mintea sa, Gren își luă avânt și o reteză dintr-o lovitură.

Coadă verde fusese retezată cam la un pas de fundul pescarului. Brusc, omul încetă să se mai împotrivească. Coadă, care până atunci fusese atașată de el, începu să se zvârcolească șfichiind pământul ca un șarpe rănit, îl prinse pe Gren între spirele ei. Gren o izbi din nou cu sabia. Șiroind de sevă, de data aceasta se răsuci și se îndreptă în salturi spre arbore. Ca și cum aceasta ar fi fost un semnal, ceilalți pescari se opriră brusc, priviră în jur neajutorați, apoi se întoarseră indiferenți să-și încarce plasa în barcă.

— Mulțumesc cerului că am scăpat! exclamă Yattmur aranjându-și părul la spate. Ce v-a făcut acest nenorocit să-l atacați, Poyly. Ai sărit pe el pe la spate așa cum ai făcut și cu mine.

— Pescarii ăștia nu sunt ca noi, Yattmur. Nu pot fi oameni pe de-a-ntregul – cozile lor îi leagă de cei trei copaci. Evitându-i privirea, Poyly căută în jos spre ciotul de coadă al creaturii ce plângea la picioarele ei.

— „Acești Pescari grăsuți sunt sclavii arborilor” foșni morela. „E dezgustător. Cozile din copaci se lipesc de coloana lor vertebrală și îi obligă să-i slujească. Privește această sărmană epavă care se târăște aici – un sclav!”

— Este mai rău decât ceea ce ne-ai făcut tu nouă, morelo? întrebă Poyly și lacrimile îi înfloriră ochii. Este vreo diferență? De ce nu ne dai drumul? N-aveam niciun chef să-l atac pe acest nenorocit.

— „Eu vă ajut, vă salvez viața. Acum ai grijă de acest biet pescar și să nu mai aud prostii din partea ta”.

Bietul Pescar își avea singur de grijă pentru că își examina un genunchi ce fusese julit atunci când căzuse. Îi privea cu o teamă ce nu reușea să atenueze simplitatea aspectului său. Așa cum aștepta ghemuit acolo, semăna mai degrabă cu o gogoasă dolofană.

— Poți să te ridici, îi spuse Gren cu blândețe și îi întinse mâna să-l ajute. Tremuri! Nu trebuie să te temi de nimic. N-o să-ți facem niciun rău, dacă o să ne răspunzi la întrebări.

Pescarul izbucni într-un torent de vorbe, majoritatea lor de neînțeles, gesticulând în același timp cu mâna lui lată.

— Mai rar, mai rar. Vorbeai de arbori? Ce spunei?

— Vă rog... Arborele-burtică, da. Eu și ei toți o parte toți burtică sau mâinile burticii. Burtică-cap să gândească pentru mine unde să-l servesc pe Arborele-burtică. Voi mi-ați ucis

coada-burtică. Nu mai simt bună în venele mele, nu mai e sevă bună. Voi oamenii sălbatici și pierduți fără Arbori-burtică nu aveți sevă să știți ce vorbesc...

— Oprește-te. Vorbește clar, tu, mare burtică! Ești om, nu? Numești acele plante mari și umflate Arbori-burtică! Și trebuie să-i servești? Când te-au prins, cu cât timp în urmă?

Pescarul își așază mâna deasupra genunchiului, își roti prostește capul și izbucni din nou în vorbăria de adineauri.

— Nu mult Arborele-burtică ne-a luat, cuibărit, culcuș, la sân ca o mamă. Copiii cresc în paturi moi, doar picioare să vadă și tot sug la burtică, pun burtică-coadă ca să meargă. Vă rog lăsați-mă să plec să încerc să găsesc o nouă coadă-burtică or sunt și eu un biet copilaș fără ea.

Poyly, Gren și Yattmur îl priveau cum turuie, neînțelegând nici pe jumătate din ce spunea.

— Nu înțeleg, șopti Yattmur. Vorbea mai clar înainte de a-i tăia coada.

— Pe tine te-am eliberat. Îi vom elibera pe toți prietenii tăi, spuse Gren îndemnat de morelă. Vă vom duce departe de acești mizerabili Arbori-burtică. Veți fi liberi, liberi să lucrați cu noi și să începeți o viață nouă. Adio sclavie.

— Nu, nu, vă rog. Arborele-burtică ne crește ca pe niște flori! Noi nu dorim să fim oameni sălbatici ca voi. Iubitul Arbore-burtică...

— Încetează odată cu arborele ăsta! Gren își ridică brațul și brusc celălalt tăcu mușcându-și buzele și frecându-și șoldurile neliniștit. Noi suntem eliberatorii tăi și trebuie să ne fii recunoscător. Acum spune-ne mai întâi ce este acest pescuit de care am auzit? Când începe el? Curând?

— Curând acum. Așa de curând, vă rog, spuse pescarul încercând să prindă mâna lui Gren rugător. Mult timp peștii nu înoată în Apa Lungă, stau prea adânc în gaura Gurii Negre așa că peștii nu înoată. Și fără pești înseamnă fără pescuit. Apoi Gura Neagră cântă ca toate ființele să fie o masă pentru ea în gura ei și așa Arborele-burtică ne face mare zgomot de leagăn, ne strânge la piept și nu ne lasă să fim mâncare în gura ei. Apoi puțin timp Gura se odihnește fără cântec, fără mâncare, fără zgomot. Apoi gura aruncă ce nu e nevoie de mâncat și ce nu a mâncat aruncă în Apa Lungă sub puterea ei. Apoi vin pești mari flămânzi mănâncă toate bucățile aruncate, noi repede oamenii-burtică ieșim, prindem pește mare și flămând în plase mari, hrănim mari și bucuroși Arborii-burtică, hrănim oamenii-burtică, toți hrănim...

— În regulă, așa vom face, spuse Gren și pescarul se resemnă trist așezându-și un picior peste celălalt. Și în timp ce

ei începură o discuție înfierbântată, se prăbuși la pământ ținându-și capul jalnic în mâini.

Ajutați de morelă, Gren și Poyly ajunseră repede la un plan de acțiune.

— Putem să-i salvăm pe toți de la această viață umilitoare, spuse Gren.

— Dar ei nu vor să fie salvați, spuse Yattmur. Sunt fericiți așa.

— Sunt oribili, spuse Poyly.

În timp ce vorbeau așa, Apa Lungă își schimbase culoarea. Milioane de bucățele erupseseră la suprafață, împestrițând-o în curgerea ei spre Arborii-burtică.

— Rămășițele de la festinul Gurii! exclamă Gren. Haideți acum înainte să plece barca și pescarii să înceapă să pescuiască. Cuțitele în mâini!

Îmboldit de morelă, se avântă curajos, urmat de cele două femei. Doar Yattmur mai aruncă o privire înapoi spre pescar. Se rostogolea pe pământ într-un acces de nenorocire, indiferent la orice în afară de soarta lui nemiloasă.

Ceilalți pescari își încărcaseră deja plasa în barcă. Văzând curentul de resturi, lansară un strigăt de bucurie și începură să se urce în ambarcațiune. La urcare fiecare își așeza coada peste pupă. Când ajunseră, Gren și cele două femei, tocmai se urca și ultimul la bord.

— Săriți pe barcă, strigă Gren și se aruncară cu toții pe puntea primitivă și scârțâitoare, alături de ceilalți. La unison, pescarii mai apropiați își întoarseră privirile spre ei.

Deși nu era manevrabilă, cu siguranță fusese construită sub îndrumarea inteligentului Arbore-burtică, barca servea totuși unui scop precis: prinderea marilor pești gunoieri din Apa Lungă. De vreme ce singura ei funcție era să care o plasă grea de la un mal la altul, peste cursul de apă, n-avea nici vâsle nici pânze. În schimb, o funie solid împletită era întinsă de-a curmezișul apei și ancorată de copaci de fiecare parte. De această frânghie barca era larg asigurată cu o serie de ochiuri astfel încât să prevină antrenarea ei de viitură. Era manevrată de-a curmezișul râului prin forța brută, jumătate din pescari trăgeau de frânghie pentru a înainta, în timp ce restul coborau plasa la locul ei. Așa procedau de când se știau.

Viața pescarilor era guvernată de rutină. După ce intrușii aterizaseră în mijlocul lor, nici ei nici arborele-burtică nu-și dăduseră prea bine seama cum trebuiau să procedeze. Repartizându-și din nou sarcinile, Pescarii se hotărâră ca jumătate să continue să tragă barca în mijlocul râului iar ceilalți să-i apere.

Printr-o mișcare uniformă și coordonată, forța de apărare se îndreptă spre Gren și însoțitoarele sale.

Yattmur privi peste umăr înapoi. Erau prea departe de țărm și era prea târziu să mai sară înapoi pe mal. Își scoase atunci cuțitul alăturându-li-se și, în timp ce pescarii se aruncau asupra lor, îl înfipse în stomacul celui mai apropiat. Omul se clătină, dar ceilalți o doborâră. Cuțitul îi scăpă pe punte și mâinile îi fură imobilizate înainte de a-și putea scoate pumnalul.

Alți oameni durdulii se aruncaseră asupra lui Poyly și Gren și, deși aceștia se luptaseră din răputeri, fuseseră în cele din urmă doborâți la podea.

Evident, pescarii și stăpânii lor burtoși de pe mal nu s-ar fi gândit să-și folosească cuțitele dacă n-ar fi văzut-o pe Yattmur. Acum, ca un singur om, toți își scosese răzătoarele.

Prin creierul lui Gren, pradă furiei și panicii, zornăiră strident gândurile morelei.

„Patruzezi fără creier! nu mai pierdeți timpul cu oamenii așația păroși. Tăiați-le cordonalele ombilicale, cozile lor, cozile proștilor! Retezați-le cozile și n-o să vă mai poată face nimic”.

Înjurând, Gren își înfipse genunchiul în arcada unuia dintre atacatori, evită un cuțit curb ce se abătuse asupra lui și se răsuci pe celălalt genunchi. Îndemnat de morelă, apucă alt pescar de gât, îl scutură sălbatic și-l aruncă alături. Acum avea cale liberă. Dintr-un salt fu sus pe pupă.

Treizeci de cozi se aliniau acolo, în drumul lor spre mal.

Gren slobozi un strigăt de triumf. Apoi izbi cu sabia.

După o jumătate de duzină de izbituri treaba era terminată.

Barca se clătina violent. Pescarii tresăreau convulsiv și cădeau. Își încetaseră activitatea. Gemând și țipând se adunaseră ciopor în timp ce cozile lor retezate se zvârcoleau în toate direcțiile. Lipsită de forța propulsivă, barca rămăsese în mijlocul curentului.

— „Vedeți”, remarcă morela, „bătălia s-a terminat”.

În timp ce se ridica, Poyly surprinse cu coada ochiului o mișcare de cădere. Privirea îi fu atrasă spre țărmul de pe care plecaseră. Un strigăt de oroare îi țâșni din piept. Gren și Yattmur se întoarseră să privească și ei într-acolo.

Rămăseseră blocați, cu armele încă în mâini.

— Culcați-vă! strigă Poyly.

Frunze scânteietoare, ca niște spade cu dinți, se roteau deasupra lor. Cei trei arbori burtică se dezlănțuiseră, turbați. Lipsiți de sclavii lor ascultători, își lansaseră în atac lungile lor frunze ce le înconjurau vârfurile. Și în timp ce aceste frunze, de un verde închis, se abăteau asupra ambarcațiunii, întregul lor trunchi parcă intrase în vibrație.

Poyly tocmai se lungea pe puntea bărcii când izbi prima frunză și lăsă pe lemnul cioplit primitiv o urmă adâncă cu margini neregulate. Așchiile săreau în toate părțile. Apoi căzu a doua și a treia lovitură. Își dădeau seama că oricare din acele lovituri i-ar fi ucis pe toți instantaneu.

Era înspăimântător să fii martorul acestei mâinii nenaturale a celor trei arbori. Dar Poyly nu se lăsă prea mult impresionată și în timp ce Gren și Yattmur se ghemuiseră sub fragilul adăpost al pupei, ea se ridică din nou în picioare. Fără să-i mai dea timp morelei s-o îndrume, se rezemă de margine și încercă să reteze fibra groasă care ținea barca pe linie, de-a curmezișul râului.

Frunzele împlătoșate fulgerau în jurul ei. Pescarii fură loviți o dată și încă o dată. Parabole de sânge îmbibau puntea. Țipând și sângerând abundent, sărmanele creaturi părăsiră partea centrală a punții și se îngrămădiră și mai mult unele în altele. Dar arborii loveau în continuare fără milă.

Oricât de rezistentă se dovedise fibra de siguranță, cedă în cele din urmă sub loviturile lui Poyly, iar în momentul în care barca, eliberată, o porni la vale mânăta de forța curentului, slobozi un strigăt de triumf.

Când lovi frunza următoare, alerga deja spre adăpost. Țepii de pe marginea ei zimțată o izbiră cu toată forța în piept.

— Poyly! strigară într-un glas Gren și Yattmur și țâșniră în picioare.

N-au mai apucat-o. Lovitura o dezechilibrase și, pe măsură ce sângele îi țâșnea din răni, se ghemuia tot mai mult. Genunchii i se înmuieră și căzu pe spate. Pentru o clipă privirea ei îl cuprinse pe Gren într-o îmbrățișare tandră, apoi dispăru dincolo de marginea bărcii. Căzuse în apă.

Gren și Yattmur se repeziră la marginea bărcii și priviră în jos. O vânzoleală teribilă marca locul unde se scufundase. Desprinsă de braț, apăru la suprafață o mână cu degetele întinse. Dispăru însă aproape imediat într-o învălmășeală de pești mititei și odată cu ea ultima urmă din Poyly.

Prăbușit pe punte, Gren începu să izbească cu pumnii și să-și ție durerea.

— Nu puteai s-o salvezi, ciupercă mizerabilă, excrescență inutilă? Nu puteai face ceva? Nu ne-ai adus decât necazuri.

Urmă o tăcere prelungă. Gren se tângui din nou, îndurerat și furios. După o vreme morela îi răspunse cu o voce stinsă:

— „Și jumătate din mine a murit, Gren”, șopti ea.

Capitolul șaisprezece

Între timp, barca începuse să alunece la vale, purtată de curent. Ieșiseră în afara oricărui pericol din partea arborilor-burtică. Deși rămâneau rapid în urmă, frunzele lor ucigașe încă continuau să transforme apa în spume. Pescarii începuseră să geamă în cor. Yattmur defilă prin fața lor cu arma pregătită în mână. Își impusese să nu arate niciun fel de milă pentru rănilor lor.

— Hei, voi oamenii Arborelui-burtică! Voi fii cu coadă lungă ai unei plante burduhănoase! Încetați odată! Cineva important a murit și trebuie s-o plângeți. Altfel vă arunc peste bord cu mâinile mele.

Înțelegând amenințarea, pescarii se potoliră imediat. Grupați, spășiți, se susțineau și își lingeau unii altora rănilor. Apoi Yattmur se îndreptă spre Gren, îl cuprinse în brațe și își presă pieptul de el. Gren încercă o clipă să-i reziste.

— Nu fi prea trist după Poyly. A fost minunată în viață, dar vine o vreme când toți cădem pradă verdelui. Acum sunt eu aici să-ți fiu pereche.

— Tu vrei să te întorci la tribul tău, la păstori, spuse Gren neconsolat.

— O! Ei se află departe acum, mult în spatele nostru. Cum m-aș putea oare întoarce? Ridică-te să vezi cât de repede suntem purtați de curent! Abia se mai zărește Gura Neagră – nu e mai mare decât unul din sfârcurile mele. Suntem în pericol, o, Gren. Ridică-te! Întreabă-ți prietenul tău magic unde ne ducem.

— Acum nu mai îmi pasă ce ni se întâmplă.

— Privește Gren...

Strigătul venise de la pescari. Manifestau un fel de interes și strigau indicând ceva în față. Suficient însă spre a-l determina să se ridice imediat în picioare.

Barca lor era suptă rapid spre o alta: pe malurile Apei Lungi sălășluiau mai multe colonii de pescari. Și una dintre ele se întrevedea la orizont. Doi arbori-burtică globulari îi marcau poziția pe țărm. Plasa acestei colonii era întinsă de-a curmezișul râului, iar barca plină cu pescari se odihnea legată de țărmul opus. Cozile lor atârnavă deasupra râului, peste plasă.

— O s-o lovim! spuse Gren. Nu văd ce-am putea face.

— Ba nu, n-o să ne lovim de barca lor. Poate că plasa ne va opri. Și atunci vom putea ajunge la țărm în siguranță. Uită-te la nebunii ăștia, s-au aplecat peste marginea bărcii. O să cadă în apă. Țipă apoi la pescarii în cauză care colcăiau pe marginea ambarcațiunii. Hei, voi cozi-scurte! plecați de acolo, altfel zburăți în apă.

Strigătul ei fu înecat de țipetele lor și de vuietul apei. Se îndreptau irezistibil spre cealaltă barcă. În clipa următoare se lovira de plasa care se întindea de-a curmezișul râului.

Ambarcațiunea supraîncărcată scârțâi și se înclină. Mai mulți pescari fură aruncați în apă, în urma impactului, dar unul reuși să se salveze străbătând distanța îngustă până la cealaltă barcă. Cele două ambarcațiuni se izbiră pieziș și săriră care încotro. În aceeași clipă, frânghia de siguranță întinsă de-a curmezișul râului cedă.

Liberi din nou, erau târați cu repeziciune de apă. Cealaltă barcă ajunsese deja lângă țărm și se bălăngănea periculos. Majoritatea echipajului ei se cățăraseră pe mal; unii căzuseră în apă, alții aveau cozile rupte. Dar nefericirea lor avea să rămână ascunsă pentru totdeauna pentru că barca lui Gren fu suptă de un meandru larg al râului și jungla se închise în spatele lor.

— Acum ce ne facem? întrebă Yattmur tremurând.

Gren dădu din umeri. N-avea nicio idee. Pentru el lumea se dovedise prea mare și mult prea îngrozitoare.

— Trezește-te, morelo, spuse el. Ce o să se-ntâmple cu noi? Tu ne-ai băgat în buclucul ăsta, tu trebuie să ne scoți.

Drept răspuns morela începu să-i răscolească memoria. Gren se așeză amețit. Yattmur îi cuprinse mâinile. Fantomele memoriei și gândurilor începură să-i defileze prin fața ochilor interiori. Morela studia navigația. În cele din urmă zise:

— „Avem nevoie să cârmim această barcă pentru a o face să ni se supună. Dar nu avem cu ce. Trebuie să așteptăm să vedem ce se mai întâmplă.”

Era o admitere a înfrângerii. Gren se așezase pe punte cu mâna după umerii lui Yattmur, complet indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Gândurile îi hoinăreau acum pe vremea când el și Poyly erau copii fără griji în tribul lui Lily-yo. Viața fusese atât de ușoară și dulce atunci, și cât de puțin apreciasse acest lucru. De ce oare era mai cald și soarele strălucea aproape direct deasupra capului?

Deschise un ochi. Soarele era foarte jos pe cer.

— Mi-e frig, spuse el.

— Strânge-te lângă mine îl ademini Yattmur. Câteva frunze proaspăt culese zăceau prin apropiere, probabil cu ele voiau să acopere peștele pe care se așteptau să-l prindă. Yattmur le așeză pe Gren și se lungi alături de el înlănțuindu-l cu brațele.

În căldura ei se relaxă. Îi trezi interesul și încep, instinctiv, să-i exploreze corpul. Era la fel de caldă și dulce ca visele copilăriei și răspundea cu pasiune la atingerea lui. Mâinile ei începură și ele o călătorie de explorare. Cufundați în plăcerea pe care și-o procurau reciproc, uitaseră de lume. Când o cuprinse, ea îi răspunse imediat. Chiar și morela se potolise sub imperiul pasiunii ce se consuma sub frunzele calde.

Ambarcațiunea gonea la vale, de-a lungul râului, se mai izbea uneori de câte un banc de nisip, dar nu-și contenea înaintarea.

Mai târziu întâlniră un râu mult mai mare și se învârtiră pentru o vreme, fără speranțe, într-o bulboană care-i amețise complet. Unul dintre pescarii răniți muri cu această ocazie și fu aruncat peste bord. Ca și cum ar fi fost un semnal, imediat barca se eliberă din bulboană și își reluă cursul pe firul apei. Acum râul devenise foarte larg; se întindea dincolo de orizont și după un timp nu mai zăriră niciun țărm.

Pentru oameni, mai ales pentru Gren, însăși ideea unor distanțe întinse și pustii părea stranie. Acum întâlneau o lume complet necunoscută. Priviră o vreme uimiți în vastitatea spațiului, apoi, tremurând, își întoarseră privirea. Totul era în mișcare, și nu numai în jurul lor, în acest neobosit râu. Un vânt rece se abătu peste ei, un vânt ce s-ar fi pierdut în vastitatea pădurii, dar care aici era stăpânul a toate și peste tot. El învolbura apa cu picioarele lui nevăzute, el înghiontea ambarcațiunea făcând-o să scârțâie și să trosnească, el împrăștia cu stropi fețele îngrijorate ale pescarilor, el le ciufulea părul și îl îngrămădea în spatele urechilor. Câștigând tot mai multă putere, adună un zăbranic de nori peste cer, acoperind traversatoarele ce călătoreau pe acolo.

În barcă mai rămăseseră doar două duzini de pescari, dar șase dintre ei sufereau groaznic de pe urma atacului arborilor-burtică. Nu încercaseră să se apropie de Gren și Yattmur, ci rămăseseră să zacă împreună ca un monument viu al disperării. Mai întâi unul, apoi altul dintre răniți muriră și fură aruncați peste bord însoțiți de bocete răzlețe.

În cele din urmă fură purtați în ocean.

Marea lățime a fluviului îi ferise de atacul uriașelor alge marine care bordau țămurile. De fapt nimic nu marcase trecerea lor din fluviu în estuar sau din estuar în mare; învolburarea îngustă și maronie de apă proaspătă se întindea departe în apele sărate din împrejurimi.

Treptat maroniul se topi în verdele și albastrul adâncurilor și vântul întetît îi purtă într-o altă direcție, paralel cu țărmul. Puternica pădure apărea acum doar cât o frunzuliță.

Unul dintre pescari, îmboldit de tovarășii săi, veni umil către Gren și Yattmur care rămăseseră întinși sub frunze. Făcu o plecăciune spre ei și spuse:

— O mari păstori, ascultați-ne vorba când vorbim dacă ne lăsați să vorbim.

Gren îi răspunse de-a dreptul.

— N-o să vă facem niciun rău, durduliilor. Suntem și noi în aceeași situație. Puteți înțelege acest lucru? Vrem să vă ajutăm și o vom face dacă lumea devine din nou uscată. Încercați însă să vă adunați gândurile și să vorbiți cu înțeles. Ce vreți de fapt?

Omul făcu o plecăciune adâncă. În spatele lui tovarășii îi imitară plecăciunea cu un aer umil.

— Măreț păstor. Te-am văzut de cum ai venit. Noi, băieții isteți ai arborelui-burtică. Ți-am văzut puterea. Așa că știm că în curând o să-ți placă să ne omori de cum vei ieși de sub frunzele unde ai făcut un sandviș cu doamna ta. Noi băieții isteți nu suntem proști ca să murim bucuroși pentru tine. Cu tristețe îți spunem că nu suntem proști să murim nemâncați. Așa că noi, nenorociții triști și isteți, oamenii-burtică, nu mai avem mâncare și ne rugăm de tine să ne hrănești pentru că nu mai avem mămica-burtică-hrănitoare...

Gren i-o reteză neliniștit.

— Nici noi n-avem mâncare, spuse el. Suntem și noi oameni ca și voi și trebuie să ne purtăm singuri de grijă.

— Vai nouă! nu trebuie să îndrăznim să avem vreo speranță că veți împărți hrana cu noi pentru că hrana voastră e sfântă și vreți să ne vedeți murind de foame. Ești foarte isteț că ascunzi de noi hrana din săltăreții pe care știm că-i aveți cu voi. Noi suntem bucuroși, măreț păstor, că ne lași să flămânzim dacă moartea noastră vă aduce un zâmbet, sau un cântec vesel sau un alt joc sandviș. Deoarece noi suntem umili nu vrem mâncare ca să murim cu...

— Cred că, într-adevăr, am să ucid creaturile astea, spuse Gren ridicându-se furios în capul oaselor. Morelo, ce facem cu ei? Tu ne-ai băgat în beleaua asta, ajută-ne să ieșim din ea.

— Fă-i să-și arunce plasa peste bord și să prindă pește, foșni morela.

— Grozav! exultă Gren. Țâșni în picioare, trăgând-o pe Yattmur după el și începu să-și strige ordinele pescarilor.

Ploconitori, incompetent și lamentabil, reușiră în cele din urmă să-și aranjeze plasa și s-o arunce peste bord. Marea, în jurul lor, fierbea de viață. Nu după multă vreme, ceva mare smuci de plasă și începu să urce pe ea hotărât.

Barca se înclină într-o parte. Cu un strigăt de groază pescarii căzură pe spate în timp ce o pereche de gheare uriașe se

abăteau peste copastie. Gren se afla însă în spatele lor. Fără să mai stea pe gânduri își scoase cuțitul și izbi.

Capul unui homar, mai mare chiar decât capul său, îi apăruse în față. Un ochi sări alături, apoi celălalt, când izbi a doua oară.

Fără să scoată un sunet, monstrul marin își slăbi prinderea și căzu la loc în adâncuri, lăsând o grămadă de pescari înspăimântați. Aproape la fel de înspăimântat, pentru că simțea teama morelei în mintea sa, Gren se îndreptă spre ei și începu să-i lovească strigând:

— Sculați-vă burți-fleșcăite ce sunteți. Vreți să zaceți acolo și să muriți? N-aveți grijă că nu vă las eu. Sculați-vă și ridicați plasa aia până nu ne trezim din nou cu un monstru peste noi. Hai odată, mișcați-vă și trageți plasa! Sus, brute smiorcăitoare!

— O, mare păstor, poți să ne arunci în ciudata lume udă și nu ne vom plânge. N-o să ne plângem! Ai să vezi că te vom slăvi chiar și atunci când o să hrănești animalele lumii ude cu noi pentru că suntem prea umili să ne plângem, așa că fii mulțumit...

— Mulțumit! Vă jupoi de vii dacă nu ridicați plasa aia imediat. Mișcați-vă! Țipă el din nou și ei se ridicară șovăitori. Pletele le fluturau în briza ușoară.

Plasa fu ridicată plină de creaturile care se agățaseră și se prinseseră în ochiurile ei.

— Minunat! exclamă Yattmur și-l prinse pe Gren de braț. Mi-e atât de foame, dragule! Acum trebuie să trăim! Presimt că în curând vom ajunge la capătul acestei Ape Lungi.

Dar barca continua să plutească în derivă. Adormiră încă o dată, apoi din nou, iar vremea devenea din ce în ce mai rece; apoi puntea ambarcațiunii pe care dormeau nu se mai legănă.

Gren deschise ochii. O fâșie de nisip și tufișuri îi întâmpină privirea. El și Yattmur erau singuri în barcă.

— Morelo, strigă el, sărind în picioare, tu care nu dormi niciodată, de ce nu m-ai trezit să-mi spui că apa s-a terminat. Și că burțile-fleșcăite au fugit...

Privi în jur la oceanul care-i adusese aici. Yattmur se ridică și ea în tăcere, își acoperi sânii cu brațele și privi mirată la un vârful uriaș ce se ridica semeț din tufișurile din apropiere.

Morela șopti ceva fantomatic în mintea lui Gren:

— „Pescarii n-o să ajungă prea departe, lasă-i să descopere pericolele în locul nostru. Te-am lăsat pe tine și pe Yattmur să dormiți cât vreți ca să fiți odihniți. Aveți nevoie de toată energia voastră. Aici, prieteni, s-ar putea să fie locul unde vom întemeia noul nostru regat!”.

Gren făcu un semn a lehamite. Nicio traversatoare nu se vedea pe cer și pentru el asta era un semn rău. Tot ce putea fi

văzut, în afara insulei interzise și a vastității oceanului, era o sămânță-zburătoare plutind sub plafonul norilor înalți.

— Presupun că ar fi mai bine să mergem pe țărm, spuse Gren.

— Eu, mai degrabă, aş rămâne în barcă, spuse Yattmur privind cu teamă marele pisc de granit. Dar când o prinse de mână trecu peste marginea bărcii fără ifose.

Gren auzea cum îi clănțâne dinții în gură.

Se opriă pe țărmul inospitalier, testându-l de pericole. Sămânța-zburătoare încă mai plutea deasupra, pe cer. Fără să-și întrerupă zborul pulsant, își schimbă vizibil direcția. Oricât de sus s-ar fi avântat, aripile ei vegetale s-ar fi auzit trosnind întocmai unei ambarcațiuni prea rigide.

Cei doi oameni auziseră zgomotul și își ridicară privirile. Sămânța-zburătoare zărise pământul. Încet, încet, începu să se rotească și să coboare.

— Vine după noi? întrebă Yattmur.

Aveau două posibilități. Fie se puteau ascunde sub barcă, fie să alerge spre marginea junglei care se profila pe colinele din apropierea țărmului. Barca reprezenta un adăpost fragil pentru o sămânță uriașă, dacă ar fi dorit să-i atace, așa că se strecurară amândoi în frunzișul pădurii.

Acum sămânța-zburătoare plonja rapid. Aripile nu se mai repliau. Întinse la maximum scârțâiau și vibrau în curentul de aer provocat de viteza în creștere.

Oricât de formidabilă ar fi părut, sămânța-zburătoare nu rămânea decât o imitație grosolană a păsărilor adevărate care umpluseră odinioară cerurile Pământului. Ultima dintre păsările adevărate pierise cu mulți eoni în urmă, când soarele, pe măsură ce intra în ultima fază a existenței sale, începuse să pompeze din ce în ce mai multă energie. În lupta pentru supremație în lumea vegetală, semințele-zburătoare imitaseră forma dispărutei clase aviare cu multă ineficiență. Zgomotul vibrațiilor aripilor ei acoperea totul în jur.

— Ne-a văzut, oare, Gren? întrebă Yattmur iscodind printre frunzele din jurul ei. Era frig în umbra piscului semeț.

Drept răspuns Gren îi strânse mâna puternic și continuă să cerceteze cu ochi mijiți. Era speriat, dar și furios și nu avea curajul să vorbească. Morela nu-i oferise nicio siguranță, de vreme ce se retrăsese și aștepta desfășurarea evenimentelor.

Devenise acum evident faptul că mașina zburătoare nu se va putea redresa la timp pentru a evita impactul. Pe măsură ce venea în picaj, umbra ei se întindea neagră peste tufișuri, frunzele foșneau ca și cum s-ar fi pregătit să se prăbușească lângă arborii din apropiere, apoi se așternu liniștea. Zgomotul

impactului nu ajunse la oameni, deși zburătoarea trebuie că se izbise de sol la mai puțin de o sută de pași de ei.

— Umbre vii! exclamă Gren. A înghițit-o ceva?

Mințile lor se frământau febril, încercând să-și închipuie ceva atât de mare încât să înghită o sămânță-zburătoare.

Capitolul șaptesprezece

Așteptau. Nimic însă nu întrerupea tăcerea.

— A dispărut ca o fantomă! spuse Gren. Hai să vedem ce i s-a întâmplat.

Yattmur se agăță de el încercând să-l oprească.

— Țsta e un loc necunoscut, plin de primejdii necunoscute, spuse ea. Hai să nu căutăm noi necazurile. Sunt și așa destule care ne pândesc. Nu știm nimic despre locul în care ne aflăm. Mai întâi va trebui să aflăm dacă putem trăi aici.

— Mai bine aș căuta eu necazurile, decât să le las să mă găsească ele pe mine, spuse Gren. Dar poate că și tu ai dreptate, Yattmur. Oasele îmi spun că nu ne aflăm într-un loc bun. Ce s-o fi întâmplat cu acei prostuți oameni-burtică?

Reveniră pe plajă și o porniră de-a lungul ei, atenți la pericole sau la vreun semn lăsat de sărmanii lor tovarăși de drum între întinsul oceanului și abruptul pisc al muntelui.

Semnele pe care le căutau nu întârziară să apară.

— Au fost pe aici, spuse Gren dând ocol unui ieșind.

Urme de pași, șterse pe jumătate, marcau locul pe unde oamenii-burtică debarcaseră pe țărm. Multe urme erau imprecise și indicau ba o direcție ba alta; erau și urme de palme, marcând locul unde creaturile săriseră din barcă și căzuseră. Urmele trădau limpede modul stângaci și nesigur în care înaintaseră oamenii-burtică. La scurtă distanță, urmele duceau într-o fâșie îngustă de arbori cu frunze tari și mohorâte ce se întindeau între țărm și piscul muntelui. În timp ce urmau semnele printre arbori mohorâți, un zgomot surd îi determină să se oprească. Din apropiere se auzeau gemete.

Scoțându-și cuțitul și îndreptându-se spre un tufiș pricăjit, Gren spuse:

— Orice-ai fi, ieși afară înainte de a te scoate eu în pumni.

— E un om-burtică! exclamă Yattmur. Nu fi aspru cu el dacă e rănit. Ochii i se adaptaseră la strălucirea nisipului și pe măsură ce vorbea alergă spre tufișuri și ingenunche pe solul nisipos printre ierburile ascuțite.

Unul dintre pescari zăcea acolo jos și trei dintre tovarășii lui erau îngrămădiți peste el. Când Yattmur își făcu apariția, începu să tremure violent și se rostogoli într-o parte.

— N-am să-ți fac niciun rău, spuse Yattmur. Vă căutam pentru că nu știam unde ați dispărut.

— E prea târziu, inimile noastre sunt sfâșiate pentru că n-ați venit mai devreme, suspină omul și lacrimile îi șiroiau peste obraji. Sângele se închegase pe o zgârietură lungă de pe unul din umeri. Părul se mătuise acolo, dar Yattmur își dădu seama că rana este doar superficială.

— Bine că v-am găsit, continuă ea. Nu e nimic grav cu voi. Acum vă puteți întoarce la barcă.

La auzul acestor îndemnuri, omul-burtică izbucni în noi văicăreli la care, foarte curând, se adăugă și corul tovarășilor lui, totul exprimat în dialectul acela al lor specific și confuz.

— O măreți păstori, vederea voastră ne sporește tristețea și oricât ne-am bucura că vă revedem știm totuși că ne veți ucide pe noi oamenii-burtică, neajutorați și blânzi cum suntem.

„Cum suntem, cum suntem, cum suntem; și chiar dacă dragostea noastră vă iubește, voi nu ne puteți iubi pentru că noi suntem praf mizerabil și voi sunteți ucigași cruzi ce sunt cruzi cu mizeria.”

„Ne veți ucide, deși suntem pe moarte! O cât vă admirăm vitejia, eroilor înțelepți și fără coadă.”

— Încetați cu bolboroseala asta mizerabilă, porunci Gren. Nu suntem ucigași și nu avem de gând să vă facem vreun rău.

— Cât de înțelept ești stăpâne să pretinzi că tăindu-ne cozile noastre iubite nu ne-ai făcut niciun rău! O, noi am crezut că sunteți morți și făcuți sandviș în barcă când lumea de apă a devenit tare așa că ne-am târât afară de bună credință, ne-am târât în patru labe pentru că sforăiai foarte tare. Acum ne-ai prins din nou și deoarece nu mai sforăi, știm că o să ne ucizi.

Gren pălmui obrazul celei mai apropiate creaturi care începu să se vaiete și să se zvârcolească, cuprins parcă de agonia morții.

— Liniște, proști bolborositori ce sunteți. N-o să vă facem niciun rău dacă o să ne ascultați. Ridicați-vă și spuneți-mi unde sunt ceilalți.

Vorbele lui sporiră și mai mult văicărelile.

— Vedeți că noi patru suntem pe moarte, moartea ce vine la tot ce e verde sau roz, așa că ne-ai spus să ne ridicăm pentru că în această poziție ne omori mai bine, ne lovești când sufletele noastre au plecat și noi fiind omorâți de tine nu putem plânge cu gurile noastre neprihănite. O să cădem la pământ sub lovitură, ce idee ucigașă, mare păstor!

Pe măsură ce se văicăreau încercau orbește să prindă gleznele lui Gren și Yattmur și să le sărute picioarele determinându-i pe cei doi să țină pentru a le evita îmbrățișările.

— N-au mai nimic creaturile astea stupide, spuse Yattmur care încerca să-i examineze în timpul acestei orgii de

lamentații. Sunt zgâriați și au vânătaii, nimic mai mult.

— Îi vindec eu imediat, spuse Gren a cărui gleznă tocmai fusese prinsă; lovi în figura bondoacă. Împins de scârbă, apucă un om-burtică mai la-ndemână și îl ridică în picioare.

— Ce minunat de puternic ești stăpâne, mormăi el, încercând în același timp să se elibereze și să-l sărute. Mușchii și cruzimea ta sunt prea mari pentru niște tipi mititei și pe moarte ca noi al căror sânge a și început să se strice în ei, voi...!

— Dacă nu încetați vă fac eu să vă înghițiți dinții, le promise Gren.

Ajutat de Yattmur îi ridică în picioare și pe ceilalți trei plângăcioși și așa cum remarcase și ea constată că, în afară de foarte multă autocompătimire, nu aveau mai nimic. Odată potoliți, îi întrebă din nou unde dispăruseră ceilalți șaisprezece de-ai lor.

— O minunatulă fără coadă, ai salvat acest număr mic de patru ca să poți ucide numărul mai mare de șaisprezece. La ce jertfă ai renunțat! Bucuroși îți vom spune despre fericirea ce o simțim spunându-ți în ce parte a luat-o adorabilul și nefericitul număr de șaisprezece astfel încât noi să fim cruțați și să trăim ca să ne bucurăm de smuciturile și înghiontelile și crudele lovituri peste nasurile fețelor noastre gingașe. Numărul de șaisprezece ne-a lăsat aici să murim în pace și ei au fugit pe acolo pentru ca voi să-i prindeți și să vă distrați ucigându-i.

Arătară deprimați de-a lungul țărmlui.

— Rămâneți aici și tăceți din gură, porunci Gren. Ne vom întoarce după voi, când îi vom găsi și pe ceilalți. Nu vă îndepărtați că s-ar putea să vă mănânce ceva.

— Vă vom aștepta în teamă, chiar dacă știm că vom muri primii.

— Aveți grijă să nu faceți altfel.

Gren și Yattmur o porniră de-a lungul țărmlui. Liniștea revenise; chiar și oceanul nu producea decât un murmur ușor acolo unde se întâlnea cu uscatul; și din nou resimțiră acea mare neliniște, ca și cum milioane de ochi nevăzuți îi pândeau.

Pe măsură ce înaintau, supravegheau atenți împrejurimile. Creaturi ale junglei, nu întâlneau până atunci ceva mai straniu decât marea; dar uscatul acela depășea orice închipuire. Nu numai că acei arbori cu frunzele lor rigide mult mai adaptate la climatul rece erau dintr-o varietate necunoscută. Nici că în spatele arborilor se ridica abrupt piscul stâncos, atât de abrupt, de cenușiu și amenințător întrucât micșora totul în jur și părea că aruncă un val de tristețe peste întregul peisaj.

În plus, față de aceste ciudățenii vizuale, se mai găsea ceva, ceva căruia nu-i putea găsi un nume, dar care părea la fel de

sâcâitor ca și ciondăneala cu oamenii-burtică. Murmurul abia auzit al ploii contribuia și el la această neliniște.

Aruncând o privire nervoasă peste umăr, Yattmur căută din nou spre piscul uriaș. Norii fugăriți de vânt de-a lungul și de-a latul cerului lăsau impresia că acest pisc uriaș de piatră se rostogolește peste ei.

Yattmur se aruncă la pământ cu fața în jos și închise ochii.

— Piscul uriaș se prăbușește peste noi! strigă ea trăgându-l și pe Gren alături.

Privi și iluzia îl prinse și pe el; într-adevăr acel turn uriaș și înalt venea peste ei. Amândoi își presau corpurile moi de roca tare, căutând refugiu și adăpost, își ascundeau fețele în nisipul pietros și umed. Erau creaturi ale junglei, ale lumii seră, și atâtea lucruri aici le erau atât de străine încât nu le puteau răspunde decât cu teamă.

Instinctiv Gren își aminti de ciuperca care-i drapa ceafa și gâtul.

— Morelo, salvează-ne. Noi am avut încredere în tine și tu ne-ai dus în acest loc înspăimântător. Acum trebuie să ne duci departe de aici și repede înainte ca piscul să cadă peste noi.

— „Dacă mori tu mor și eu”, își transmise morela armonicele sunetelor în capul lui. Apoi adăugă mult mai încurajator. „Puteți să vă ridicați amândoi. Norii se mișcă, nu piscul”.

Trecură câteva momente, un interval de așteptare umplut cu tânguirea oceanului, până ce Gren îndrăzni să testeze adevărul acelei observații. Văzând că nicio piatră nu se rostogolește la vale peste corpul său gol, își ridică privirea. Simțindu-l cum se mișcă lângă ea, Yattmur începu să scâncească.

Și totuși stânca părea că se prăbușește. Se îmbărbătă singur și privi mult mai atent.

Piscul părea că se prăbușește din înălțimi peste el, dar până la urmă se convinse că nu se mișcase deloc. Îndrăzni apoi să-și coboare privirea și s-o înghiontească pe Yattmur.

— Piscul nu ne-a făcut niciun rău. Putem pleca.

Ea ridică o față desfigurată cu obrajii pătați cu roșu acolo unde fuseseră presați de pietricelele nisipului; unele chiar mai atârnavă de pielea obrazului tumefiat.

— Este un pisc magic. Cade mereu, dar nu ajunge jos niciodată, spuse ea în cele din urmă, după ce privi stânca cu multă atenție. Nu-mi place. Are ochi cu care ne pândește.

Se ridică și își continuă drumul, dar priveau nervoși, din când în când, în sus. Norii erau adunați de vânt și umbrele lor se profilau mișcătoare pe apele oceanului din față.

— În curând vom ajunge la locul de unde am plecat, spuse Gren privind înapoi și descoperind că barca lor era acum

ascunsă în spatele piscului.

— „Corect”, foşni morela. „Suntem pe o insulă mică, Gren”.

— Atunci nu putem trăi aici, morelo?

— „Nici eu nu cred.”

— Cum putem pleca?

— „Cum am venit: în barcă. Câteva din frunzele astea uriaşe ne vor servi drept pânze.”

— Urâm barca, morelo, şi lumea de apă.

— „Atunci preferi moartea? Cum putem trăi aici Gren? Un turn uriaş de piatră înconjurat de o bandă îngustă de nisip”.

Gren se adânci în nişte gânduri confuze, fără să-i pomenească nimic lui Yattmur din conversaţia sa tăcută. Cel mai înţelept lucru, concluzionă el, era să amâne orice decizie până ce descoperea şi restul oamenilor-burtică.

Treptat îşi dădu seama că Yattmur priveşte din ce în ce mai des peste umăr spre turnul înalt de piatră. Ieşindu-şi din fire izbucni nervos:

— Ce se-ntâmplă cu tine? Uită-te pe unde mergi că altfel îţi rupi gâtul.

Ea îi cuprinse mâna în palme şi-i şopti:

— Ssst! Te poate auzi. Teribilul turn de piatră are un milion de ochi cu care ne pândeşte tot timpul.

Gren încercă să-şi întoarcă şi el capul, dar ea îl prinse de obraz şi îl împinse în spatele unui promontoriu stâncos.

— Să nu-l lăsăm să-şi dea seama că ştim, şopti ea. Priveşte la el de aici.

Cu gura uscată, Gren îşi plimbă privirea peste uriaşa suprafaţă cenuşie. Norii acoperiseră soarele şi stânca apărea acum într-o lumină mult mai misterioasă. Curând remarcă faptul că este privit; remarcă cât de apropiate erau găurile şi cât de mult semănau cu orbitele ochilor, şi cât de ciudat păreau că privesc în jos la ei.

— Vezi! spuse Yattmur. Ce lucruri teribile s-or ascunde pe aici? Locul este bântuit, Gren! Ce viaţă am văzut noi de când am venit? Nimic nu mişcă în arbori, nimic nu se târăşte pe plajă, nimic nu se urcă pe suprafaţa acestei stânci. Numai sămânţa-pasăre pe care ceva a înghiţit-o. Doar noi suntem în viaţă; oare pentru câtă vreme?

În timp ce şuşoteau, ceva se mişcă pe turnul de piatră. Ochii goi acum nu mai puteau fi confundaţi cu altceva, se roteau; un număr important dintre ei se îndreptară la unison într-o nouă direcţie, ca şi cum ar fi privit la ceva dincolo de orizont.

Provocaţi de intensitatea acelei priviri de piatră, îşi întoarseră şi ei privirea. De unde se ascundeau, doar o porţiune din mare era vizibilă printre nişte spărturi de rocă ce acopereau plaja. Era destul însă pentru a observa în depărtare, în apele

cenușii, o mișcare ce marca locul unde o chestie înota din greu spre insulă.

— O, umbre! Creatura aia se îndreaptă spre noi! Să fugim înapoi la barcă? întrebă Yattmur.

— Mai bine să rămânem întinși aici. N-o să ne vadă printre stâncile astea.

— Atunci turnul magic cu ochii lui o cheamă aici ca să ne mănânce pe noi!

— Prostii, spuse Gren, răspunzând astfel și temerilor sale ascunse.

Priveau hipnotizați la creatura mării. Stropii de apă îi împiedicau să-i distingă forma. Numai două înotătoare uriașe, ce loveau apa ca niște zbat-uri nebune, puteau fi văzute clar din când în când. Uneori credeau că pot zări și un corp îndreptat înspre țărm, dar vizibilitatea se înrăutățise foarte mult.

Îngusta suprafață de mare se încreți. O perdea de ploaie izbucni din cerul acoperit de nori, blocând vederea către creatura mării și înmuind totul cu picături reci și mușcătoare.

Supunându-se unui simțământ ancestral, Gren și Yattmur o rupseră la fugă spre arbori și se lipiră de unul dintre trunchiuri. Ploaia își dublase forța. Pentru o vreme n-au mai putut vedea mai departe de manșeta zdrențuită a mării.

De dincolo de ploaie se auzea un acord singuratic, o notă avertizoare, ca și cum lumea întreagă se pregătea să dispară. Creatura mării semnaliza pentru ghidare. Aproape instantaneu primi răspunsul. Insula, sau poate însuși turnul de piatră, glăsuia drept răspuns o notă stridentă și cavernicolă ce se răspândea de la baza lui. Nu era un sunet prea tare, dar umplea totul în jur, revărsându-se peste uscat și apă ca și ploaia, ca și cum fiecare decibel era o picătură ce trebuia să cadă singură. Șocată de acest sunet, Yattmur se agăță de Gren și începu să plângă.

Peste suspinele ei, peste răpăiala ploii ce cădea în mare, peste reverberația vocii din turn, o altă voce izbucni într-o sălbatică manifestare de teamă pentru a dispărea apoi imediat. Era o voce compozită, amestecând elemente de rugămintă și reproș, pe care Gren o recunoscuse imediat.

— Oamenii-burtică care lipseau, exclamă el. Trebuie să fie prin apropiere.

Privea în zadar în jurul său pentru că ploaia îi intra mereu în ochi. Uriașele frunze rigide se aplecau și reveneau la loc sub greutatea variabilă a apei de ploaie ce se abătea dinspre pisc. Nimic în afara pădurii nu se putea vedea, o pădure aplecată și supusă de potopul ce se revărsa de sus. Gren nu se mișcă din loc; oamenii-burtică aveau să aștepte până ce ploaia înceta.

Rămase deci locului cu un braț trecut protector în jurul lui Yattmur.

În timp ce priveau spre mare, cenușiul din fața lor fu spart de o rafală de valuri.

— Umbre vii, creatura vine la noi, oftă Yattmur.

Urișa creatură marină ajunsese în apele mai puțin adânci și acum se ridica din mare. Văzură ploaia scurgându-se în valuri pe un corp uriaș și turtit. O gură îngustă și adâncă ca un mormânt se deschise cu un trosnet și în aceeași clipă Yattmur se smulse din brațele lui Gren și o zbughi de-a lungul țărmului, în direcția din care veniseră, țipând, îngrozită.

— Yattmur! Mușchii săi se pregătiseră s-o urmeze, dar puterea voinței morelei se abătu pe neașteptate peste el. Gren rămase blocat, imobil, într-o poziție de început de sprint. Împins de impuls se prăbuși alături în nisipul șiroind de apă.

— „Rămâi pe loc”, foșni morela. „De vreme evident ce creatura nu ne caută pe noi, trebuie să rămânem să vedem ce face. N-o să-ți faci niciun rău, dacă o să rămâi liniștit.”

— Dar Yattmur...

— Lasă copilul prostuț să plece. O s-o găsim mai târziu.

Prin violența ploii răzbătea un geamăt prelung și neregulat. Urișa creatură ajunsese deja pe plajă. Se târî cu greu pe nisipul alunecos până la câțiva pași de locul unde stătea Gren. Ploaia o învăluia în falduri cenușii și împreună cu respirația sa chinuită și mișcările dureroase, lua aspectul unui simbol grotesc al durerii evocate de un coșmar.

Capul îi era ascuns de copaci. Numai corpul i se putea vedea cum înaintează sacadat, propulsat de stângacele înotătoare. Curând și acesta se făcu nevăzut printre copaci. Coada licări și ea pentru o clipă și fu înghițită de junglă.

— „Du-te să vezi unde s-a dus”, porunci morela.

— Nu, se împotrivi Gren. Se ridică în genunchi. Corpul i se colorase în cafeniu acolo unde apa și nisipul se amestecaseră.

— „Fă cum îți spun”, foșni din nou morela. Întotdeauna în spatele acțiunilor sale se ghicea scopul de bază: să se înmulțească cât mai mult posibil. Deși la început, în virtutea inteligenței sale, acest uman îi păruse că satisface condiția unei gazde folositoare, nu se ridicase totuși la înălțimea așteptărilor; o brută fără puterea minții. Așa cum tocmai văzuseră una ieșind din mare. Morela îl propulsă înainte fără menajamente.

Ajuns la marginea pâcului de arbori, dădu de urmele creaturii mării. În înaintarea ei pe plaja nisipoasă, săpase un șanț adânc cât înălțimea unui om.

Gren se aruncă la pământ în patru labe, sângele îi zvâcnea în tâmple. Creatura putea fi foarte aproape pentru că un miros

distinct de saramură putrezită plutea în aer. Scrută de după o buturugă, de-a lungul urmei.

Acolo pâlcul de copaci, ce înconjura țărmul, era întrerupt pe neașteptate, dar continua câțiva pași mai încolo. În spărtură nisipul ajungea până la baza stâncii, iar în stâncă se deschidea o peșteră uriașă. Prin ploaia deasă, urma lăsată de monstru ducea drept în peșteră. Deși suficient de mare pentru a cuprinde creatura și deși fundul ei era perfect vizibil, peștera rămăsese complet goală ca o gură de piatră surprinsă într-un căscat perpetuu.

Surprins și uitând de teamă, Gren ieși după buturugă să observe mai bine și brusc văzu câțiva din cei șaisprezece oameni-burtică.

Se ghemuiseră cu toții sub ultimul arbore de pe marginea cărării de nisip, rezemați de stâncă și foarte aproape de peșteră. În mod evident căutaseră adăpost sub o ieșitură din stâncă care acum trimitea peste ei un val continuu de apă de ploaie. Părul lor lung li se lipise de corp și păreau într-adevăr, foarte uzi și îngroziți. Când apăru Gren, sloboziră un vaiet de panică și se apucară de organele genitale ca un semn de apărare.

— Veniți înapoi, le strigă Gren, privind în jur preocupat să descopere cum dispăruse monstrul mării.

În ploaia care le șiroia pe figură, oamenii-burtică erau complet demoralizați și Gren își reaminti strigătul lor prostesc de groază atunci când zăriseră monstrul. Acum păreau dispuși să fugă de el; se mișcau în cercuri din ce în ce mai strânse și slobozeau sunete fără înțeles. Stupiditatea lor îi umflă sângele în vene. Apucă de jos o piatră zdravănă.

— Veniți înapoi la mine burți bolborositoare ce sunteți, strigă el. Repede, înainte de a vă găsi monstrul!

— O, teroare! O, stăpâne! Toți urăsc sărmanii și drăguții de oameni-burtică! strigară ei îngrămădindu-se unul în altul și întorcându-i spatele durdului.

Înfuriat, Gren azvârli piatra. Ea îl lovi pe unul dintre oamenii-burtică peste șold; o aruncătură bună, dar cu efect îndoielnic. Cel lovit sări urlând pe cărarea de nisip, se întoarse pe călcâie și începu să alerge cât mai departe de Gren spre peșteră. Preluându-i țipetele, ceilalți se buluciră după el, ținându-se cu toții de șold.

— Veniți înapoi! strigă Gren alergând după ei chiar pe centrul urmei lăsate de monstrul marin. Nu intrați în peșteră.

Dar ei n-aveau pic de minte. Urlând ca blestemații, se năpustiră în peșteră și țipetele lor se răsfrângeau acut de pereții ei. Gren îi urmă.

Putoarea monstrului marin plutea greu în aer.

— „Ieși afară de aici cât poți mai repede”, avertiză morela și-i trimise un junghi prin tot corpul.

De pe toți pereții peșterii, de pe podea și tavan, ieșeau colți de stâncă îndreptați spre interior și care se terminau cu câte o orbită de ochi similare cu cele de pe suprafața exterioară a turnului. Iar aceste orbite priveau și, pe măsură ce oamenii-burtică pătrundeau înăuntru, se roteau spre ei, una câte una, din ce în ce mai multe.

Văzând că sunt încolțiți, oamenii-burtică începură să se arunce în nisip la picioarele lui Gren și să dezlanțuie o bolboroseală de rugăminți.

— O puternice și măreț stăpân, ucigaș cu piele rezistentă. O rege al hăituielii și vânătorii, ai văzut cum am fugit la tine de cum te-am văzut! Cât de bucuroși suntem să onorăm bietele noastre priviri de oameni-burtică cu imaginea ta. Am fugit drept la tine, dar sărmana noastră alergare s-a încurcat și nu știm cum picioarele noastre ne-au dus pe o cale greșită în loc să ne ducă spre calea bună și fericită deoarece ploaia ne-a amețit.

Mult mai multe ochiuri se deschiseseră acum în peșteră și-și îndreptaseră privirea de piatră spre grupul lor. Gren apucă unul dintre oamenii-burtică de păr și îl ridică în picioare; ceilalți rămaseră însă liniștiți, bucuroși probabil că momentan ei fuseseră cruțați.

— Ascultați la mine, spuse Gren printre dinți. (Ajunsese să-i urască cu o aversiune sălbatică pentru că-l determinau să-și exteriorizeze cele mai rușinoase instincte). Așa cum v-am mai spus nu vreau răul niciunuia dintre voi. Dar trebuie să ieșiți de aici imediat. Pericole mari ne pândesc aici. Înapoi pe plajă, rapid, toată lumea.

— O să ne lovești cu pietre...

— Nu vă mai gândiți la ce-o să vă fac. Faceți ce v-am spus. Mișcați-vă! În timp ce vorbea îi împingea spre ieșirea peșterii.

Apoi izbucni ceea ce Gren numise după aceea Mirajul.

Un număr anume de ochi se deschiseră în interiorul peșterii.

Timpul se opri în loc; lumea se înverzi. Oamenii-burtică de la gura peșterii, surprinși într-un picior sau alte poziții, se înverziră și încremeniră în aceste poziții absurde. Ploaia din spatele lor devenise verde. Totul era verde și imobil.

Contractarea. Să te micșorezi. Să te chircești și să te contracti. Să devii o picătură de ploaie ce cade la nesfârșit din plămânii cerurilor.

Sau să fii un grăunte de nisip ce face o tumbă eternă prin clepsidrele timpului infinit. Să fii un proton ce gonește neobosit prin versiunea de buzunar a spațiului său nelimitat. Și, în sfârșit, să atingi imensitatea infinită a inexistenței...

infinita bogăție a inexistenței... și astfel să devii zeu... să fii începutul și sfârșitul propriei creații...

...să aduni milioane de lumi să comunice de-a lungul legăturilor verzi ale fiecărei secunde... să zbori prin stocuri necreate de masă verde care așteaptă în imense antecamere ale existenței ora sau eonul său de întrebuintare.

Pentru că, zbura, nu-i așa? Și aceste note fericite din jur (existau oare?) erau ființele pe care el sau altcineva, dintr-un alt plan al memoriei, îi numise odată oamenii-burtică. Iar dacă era zbor, atunci avea loc în acest imposibil univers verde al plăcerii, în alt element decât aerul și într-un flux în afara timpului. Iar ei zburau în lumină, emiteau lumină.

Și nu erau singuri.

Totul era cu ei. Viața înlocuise timpul, devenise însuși timpul; moartea dispăruse pentru că aici era vorba doar despre fertilitate. Dar două lucruri din toate rămăseseră familiare...

În această vagă existență – vai, cât de greu era să-ți amintești în vis alt vis – această existență legată de o plajă de nisip și o ploaie gri, gri? – nimic nu putea fi ca verdele, pentru că verdele n-avea asemănare în această existență. Deci existase o pasăre uriașă ce se prăbușise și o bestie gigantică ce se ridicase din mare... și ele dăduseră peste... miraj, și erau aici în această plăcere primitivă. Elementul din jurul lor era plin de promisiunea că exista loc pentru orice să crească și să se dezvolte, să se dezvolte la nesfârșit dacă dorea, oamenii-burtică, păsări, monștri.

Își dădea seama că ceilalți fuseseră cuprinși de miraj într-un fel diferit. Dar asta nu avea nicio importanță pentru că exista extazul existenței, al existenței pure în acest zbor (dans), cântec fără efort, fără timp sau măsură sau grijă.

Înconjurat doar de împlinirea verdelui și binelui.

...Ca și cum cădea cumva în spatele celorlalți! Primul impuls se stingea. Exista grijă chiar și aici, și dimensiunile aveau sens chiar și aici. Sau nu era în spatele lor! Nu trebuiau să privească înapoi fericiți, făcând semne, pasărea, bestia, oamenii-burtică. Spori, semințe, ființe cu sevă fericite n-or să se mai învârtă și nu vor mai umple distanța crescândă dintre el și însoțitorii lui. El nu-i va mai urma plângând, pierzând totul... Vai, pierzând tot acest loc brusc strălucitor și iubit și inimaginabil alcătuit.

Nu va mai fi conștient de frică, de ultima încercare zadarnică de a recâștiga paradisul, de verdele care dispare, de ameteala care-l poartă și ochii, un milion de ochi care spun toți „Nu” și-l scuipă înapoi acolo unde aparține...

Se afla din nou în peșteră întins pe nisipul bătătorit într-o poziție de zbor grotesc. Era singur. În jurul lui un milion de

ochi de piatră se închideau în dispreț și o muzică verde se stinge în creierul său. Se simțea cu atât mai sigur cu cât turnul de piatră își reținea treptat prezența din peșteră.

Încă ploua. Știa că incomensurabila eternitate a timpului care lipsise durase numai cât o clipire. Timpul... orice ar fi fost, probabil era doar un fenomen subiectiv, un mecanism în venele omului, dar de care vegetalele erau străine.

Gren se ridică surprins și el de aceste gânduri.

— Morelo! șopti el.

— Sunt aici...

Urmă o lungă tăcere.

În cele din urmă, fără nicio avertizare, morela continuă:

— „...Tu ai o minte, Gren, foșni ea. De aceea nu te-a acceptat turnul. Oamenii-burtică erau aproape fără minte ca și creatura mării sau pasărea; ei au fost acceptați. Ceea ce pentru noi a fost un miraj, pentru ei a fost o realitate. Ei au fost acceptați.”

Altă tăcere.

— Acceptați unde? întrebă Gren. Ar fi fost atât de minunat...

Morela nu-i răspunse direct.

— Trăim de multă vreme într-o epocă a vegetalelor, spuse ea. Și-au întins verdele peste întregul pământ, au prins rădăcini și au proliferat fără noimă. Au luat multe forme și au exploatat multe medii astfel încât orice nișă ecologică posibilă a fost umplută de mult.

Pământul este acum cu mult mai suprapopulat decât fusese vreodată în erele anterioare. Plantele sunt pretutindeni... Ingenioase, zănatice, numai semințe și înmulțire, o încâlceală totală care sporește problema presantă a unui fir de iarbă ce caută o nișă goală în care să crească.

Când îndepărtatul nostru predecesor, omul, stăpânul acestei planete, era confruntat cu problema aglomerației vegetale în grădina sa avea la dispoziție două metode; transplantul sau plivitul. Acum, într-un anume sens, natura a inventat propriul său grădinar. Stâncile s-au șlefuit într-un fel de transmițătoare. Probabil există stații asemănătoare acestora pretutindeni pe coastă... stații unde ființele lipsite aproape complet de minte pot fi acceptate pentru transfer mai departe... stații prin intermediul cărora plantele pot fi transplantate...

— Transplantate unde? întrebă Gren? Unde este acest loc?

Ceva ca un suspin pluti pentru o clipă prin culoarele minții sale.

— Nu-ți dai seama că fac presupuneri, Gren? De când mi-am unit destinul cu tine am devenit în parte umană. Cine cunoaște lumile disponibile pentru diferite forme de viață? Soarele înseamnă ceva pentru tine și altceva pentru o floare.

Pentru voi marea e groaznică, pentru acea creatură uriașă pe care am văzut-o... Nu există cuvinte nici gânduri care să descrie unde se duc. Cum ar putea exista când sunt atât de evident produsele... proceselor irațional-active.

Gren se ridică nehotărât în picioare.

— Aș vrea să fiu bolnav, spuse el.

Se îndreptă apoi spre ieșire.

— Pentru a concepe alte dimensiuni, alte moduri de a fi, continuă morela...

— Pentru numele sufletului, încetează, strigă Gren. Ce mă interesează pe mine că există locuri, stări. Nu pot... Nu pot atinge. Nu pot și gata. Totul a fost un miraj bestial, așa că lasă-mă în pace. Aș vrea să fiu bolnav.

Ploaia se mai domolise puțin și îi plescăia ușor pe spinare în drum spre pădure. Capul îi vâjâia, urechile îi erau pline de apă, stomacul greu.

Trebuiau să facă pânze din frunzele uriașe și să pornească departe de aici, el și Yattmur și cei patru oameni-burtică supraviețuitori. Trebuiau să plece. Și cum se și răcorise, trebuiau să-și facă din aceleași frunze acoperământ. Lumea asta nu era paradisul, dar între anumite limite putea fi stăpânită.

Încă-și mai vărsa afară conținutul stomacului când o auzi pe Yattmur că-l strigă.

Ridică privirea zâmbind ostenit. Se întorcea la el de-a lungul plajei biciuite de ploaie.

Capitolul optsprezece

Stăteau mână-n mână și el încerca confuz să-i povestească experiența pe care o trăise în peșteră.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse ea blând.

El își clătină vinovat capul, gândindu-se ce stranie și minunată experiență trăise. Era obosit și îl înspăimânta gândul că trebuiau să navigheze din nou pentru că, evident, nu puteau rămâne pe această insulă.

— Atunci mișcă-te, spuse morela în capul său. Ești la fel de încet ca și oamenii-burtică.

Încă ținând-o pe Yattmur de mână se întoarse și începu să coboare alene spre plajă. Sufla un vânt rece care ducea ploaia spre mare. Cei patru oameni-burtică stăteau ghemuiți unul într-altul acolo unde le spusese Gren să aștepte. Când Gren și Yattmur își făcură apariția, se aruncară la pământ în semn de supunere totală.

— Încetați cu astea, le spuse el pe un ton sever. Avem de lucru și voi aveți partea voastră.

Lovindu-i peste pulpele durdulii îi conduse de la spate spre barcă.

Peste oceanul strălucitor și liniștit ca o sticlă sufla briza. Barca cu cei șase pasageri ai săi semăna foarte bine cu un bușean în derivă, pentru eventualele traversatoare ce pluteau sus, foarte sus. Ajunseseră destul de departe de insula piscului înalt.

Pânzele din frunze mari cusute atârnavă de un catarg improvizat, dar vânturi potrivnice le furaseră de mult orice utilitate. Drept rezultat barca plutea acum fără control și era purtată spre est de un puternic curent termal.

În funcție de firea lor, oamenii priveau cu apatie sau neliniște cum sunt purtați departe în larg. Mâncaseră de câteva ori și dormiseră de și mai multe ori de când porniseră de la insula piscului înalt.

Multe erau de văzut de fiecare parte pentru cine voia să privească. Spre locul de unde porniseră se întindea linia coastei ce se prezenta, de la acea distanță, ca o pădure neîntreruptă. Rămânea neschimbată ori de câte ori o priveau, iar acolo unde dealurile își făceau apariția în interiorul uscatului, așa cum observaseră foarte des în ultima vreme, erau și ele îmbrăcate de pădure.

Uneori între coastă și barcă se interpuneau mici insule. Pe ele creștea o varietate de foioase nemaîntâlnită pe uscat; unele erau încoronate cu arbori altele erau acoperite cu inflorescențe stranii, altele rămâneau doar stânci golașe și sterpe. Uneori părea că barca va fi izbită de bancurile de nisip ce frânjuiau aceste insule, dar, așa cum se întâmplase de fiecare dată, scăpau în ultima clipă.

Pe partea dreaptă se întindea oceanul infinit acum punctat de figuri diavolești de a căror natură nici Gren nici Yattmur încă nu se dumeriseră.

Situația aceasta lipsită de speranțe, ca și misterul ei, îi apăsa pe oameni, deși se obișnuiseră de mult cu un loc subordonat în lume. Acum, pentru a le spori și mai mult necazurile, își făcu apariția ceața. Se încolăci în jurul bărcii și ascunse orice urme de pe țărm.

— Este cea mai grozavă ceață pe care am văzut-o vreodată, spuse Yattmur în timp ce stătea lângă bărbatul ei și se zgâia peste bord.

— Și cât de rece, adăugă Gren. Ai observat ce i s-a întâmplat soarelui?

În ceața care se aduna încontinuu mai puteau vedea doar împrejurul bărcii și un soare roșu și uriaș ce atârna jos, deasupra apei, în direcția din care veneau. Iar din soare coborau deasupra valurilor un ghem de raze.

Yattmur se strânse și mai mult lângă Gren.

— Soarele era de obicei sus, deasupra noastră, spuse ea. Acum lumea de apă amenință să-l înghită.

— Morelo, ce se-ntâmplă când dispare soarele? întrebă Gren.

— „Când soarele dispare este întuneric”, foșni morela și adăugă cu ironie blândă: „așa cum puteai să-ți dai seama și singur. Am intrat în zona apusului etern și curentul ne poartă tot mai departe în el”.

Deși îi vorbise potolit, teama de necunoscut îl înfioră. O strânse și mai tare pe Yattmur și continuă să privească prin aerul îmbibat de umezeală la soarele posomorât și uriaș. În timp ce priveau, una din formele fantomatice, pe care le observaseră mai înainte, se interpuse între ei și soare. În aceeași clipă ceața se îndesi și soarele fu pierdut complet din vedere.

— Ahh! Ohh! Un strigăt de deznădejde se ridică din piepturile oamenilor-burtică, la dispariția soarelui. Stăteau ghemuiți unul în altul sub punte, pe o grămadă de frunze uscate. Acum se ridicaseră și, orbecăind, se prinseseră de mâinile lui Gren și ale lui Yattmur.

— O puternice stăpân și făcătoare de sandviș! strigară ei. Călătoria pe lumea asta puternică de apă este prea rea, prea rea, pentru că am mers încolo și am pierdut lumea. Lumea a pierit pentru că am mers rău și trebuie să mergem bine imediat înapoi.

Părul lor lung strălucea de umezeală iar ochii li se rostogoleau frenetic în orbite. Se bălăbăneau încolo și-ncoace și își strigau nenorocirea.

— Niște creaturi au mâncat soarele, o măreț păstor!

— Încetați cu văicăreala asta prostească, interveni Yattmur. Suntem și noi la fel de speriați ca și voi.

— Nu, noi nu suntem, exclamă furios Gren și le îndepărtă mâinile umede de pe corp. Nimeni nu poate fi atât de speriat cum sunt ei, pentru că ei sunt speriați tot timpul. Înapoi brute văicăritoare ce sunteți. Soarele va apărea din nou când se va risipi ceața.

— Oh! bravule și crudele păstor, strigă una dintre creaturi. Tu ai ascuns soarele ca să ne sperii pe noi pentru că nu ne mai iubești, deși noi suntem fericiți să ne bucurăm de loviturile tale și mulțumiți de vorbele urâte...

Gren îl lovi pe cel care vorbise, bucuros să-și descarce nervii acumulați. Biata creatură se retrase scâncind. Tovarășii săi se aruncară peste el, acoperindu-l, pentru a nu se mai bucura de puternicele lovituri cu care stăpânul îl onorase. Furios, Gren îi împinse la o parte.

În timp ce Yattmur îi venea în ajutor, o izbitură îi clătină pe toți. Puntea trosni ascuțit și toți șase se rostogoliră icnind. Spărturi colțuroase dintr-un material transparent căzură peste ei.

Curioasă, Yattmur culese una dintre spărturi și o privi mai de aproape. Dar în timp ce-l privea, ciobul se schimba, se micșora lăsându-i în palmă doar o urmă subțire de apă. Surprinsă, privi împrejur. Deasupra bărcii se ridica un perete din același material sticlos.

— Vai! exclamă ea încet, înțelegând că se loviseră de una din acele forme fantomatice pe care le remarcaseră că plutesc pe mare. Un munte de ceață a căzut pe noi.

Gren sărise și el în picioare și potolea protestele răgușite ale oamenilor-burtică. O spărtură era vizibilă în prova bărcii și prin ea intra doar un firicel de apă. Se urcă pe punte și privi împrejur.

Curentul cald îi purtase până într-un munte uriaș de sticlă ce părea că plutește pe mare. Muntele fusese ros la nivelul apei formând acolo un fel de povârniș. Pe această pantă fuseseră ei împinși și ea ținea partea ruptă a provei deasupra apei.

— N-o să ne scufundăm, o liniști Gren, pentru că sub noi este un prag. Dar barca a devenit acum inutilă și fără acest prag ne-am fi scufundat.

Într-adevăr, barca se umplea treptat cu apă, așa cum o dovedeau din plin vaietele oamenilor-burtică.

— Ce putem face? întrebă Yattmur. Poate că ar fi trebuit să rămânem pe insula piscului înalt.

Șovăitor, Gren privi în jurul său. O bucată mare din ceea ce semăna cu un dinte ascuțit atârna deasupra punții, ca și când ar fi avut intenția să le despice barca în două. Picături de sevă rece se scurgeau de pe el, stropindu-i. Nimeriseră drept în gura acestui monstru de sticlă.

Aproape, dar abia vizibile, măruntaiele monstrului le umpleau privirile cu o rețea de linii și planuri albastre și verzi – unele de o frumusețe mortală – strălucind oranj la un soare încă ascuns.

— Această bestie de gheață se pregătește să ne înghită, urlau oamenii-burtică alergând de colo-colo pe punte. Vai, vai, urlau oamenii-burtică, momentul morții se apropie fierbinte de noi prin răceala de gheață a acestei fălci ciudate.

— Gheață! exclamă Yattmur. Da! Ce ciudat că tocmai acești pescari proști ne-au spus ce este. Gren, materialul ăsta se cheamă gheață. În ținuturile mlăștinoase de lângă Apa Lungă, unde trăiesc „burticile”, cresc niște flori numite ghețișoare. Din când în când aceste plante, ce înfloresc la umbră, fac această gheață rece și își țin semințele în ea. Când eram un copil-fetiță, veneam în aceste mlaștini să caut și să sug picături de gheață.

— Acum această picătură mai mare de gheață, ne suge pe noi, remarcă Gren în timp ce din bolta de deasupra apa rece îi picura pe față. Ce ne facem, morelo?

— „Aici nu suntem în siguranță, trebuie s-o căutăm în altă parte”, foșni morela. „Dacă barca va aluneca înapoi de pe acest prag de gheață, toți se vor îneca, în afară de tine, pentru că barca se va scufunda iar tu ești singurul care știi să înoți. Trebuie să părăsiți barca imediat și să-i luați și pe pescarii-burtică cu voi”.

— Am înțeles! Yattmur scumpo, urcă pe gheață, iar eu am să-i mân pe acești patru prostănaci după tine.

Cei patru prostănaci nu se dovediră prea bucuroși să părăsească barca, deși acum se umpluse aproape jumătate cu apă. Când Gren striga la ei, săreau în lături, se împrăștiau când se apropia, se fereau când încerca să-i prindă, văicărindu-se și scâncind când, în fine, nu mai avură încotro.

— Cruță-ne, cruță-ne, o, păstorule! Ce-am greșit noi oare niște sărmene boțuri de gunoi mizerabil de vrei să ne arunci la

bestia de gheață? Ajutor, ajutor. Ah, poate că te-ai dezgustat de dragostea noastră de ne tratezi în felul ăsta.

Gren se îndreptă spre cel mai apropiat și cel mai păros. Acesta se feri și, în timp ce se văicărea din toate puterile, pieptul i se ridica și cobora ritmic.

— Nu pe mine, mare spirit bestial! Ucide-i pe ceilalți trei care nu te iubesc, dar nu pe mine care te iubesc.

Gren se luă după el. Omul-burtică se răsturnă cât era de lung pe fundul bărcii și în timp ce capul îi intra în apă cuvintele i se transformau în bolboroseli. Imediat Gren fu deasupra lui. Se zbătura acolo în apa de gheață până ce Gren reuși să-l apuce bine de piele și de părul de pe ceafă, să-l ridice din apă și să-l împingă cu multă greutate peste marginea bărcii. Icnind îi făcu vânt și îl trimise văicărindu-se în băltoaca de la picioarele lui Yattmur.

Impresionați cum se cuvine de această desfășurare de forțe, ceilalți trei își părăsiră refugiul și intrară de bunăvoie între fălcile monstrului de gheață. Dinții le clănțăneau în gură de teamă și de frig. Gren îi urmă îndeaproape. Pentru o vreme rămaseră toți șase privind în grota care, cel puțin pentru patru dintre ei, însemna un gâtlej uriaș. Un zgomot cristalin în spatele lor îi determină să se întoarcă.

Unul dintre țințurii de gheață care atârnav deasupra bărcii crăpase și cădea. Izbi cu putere în lemnul punții, întocmai unui pumnal uriaș, apoi se sfărâmă în bucățele și alunecă în toate părțile. Ca și cum ar fi fost doar un semnal, un zgomot mult mai puternic veni de sub barcă. Întregul prag pe care stătea ambarcațiunea cedase. Pentru o clipă defilă prin fața lor marginea subțire și zdrențuită a unei limbi de gheață. Înainte de a se prăbuși în apă, barca fu purtată câțeva vreme de limba subțire. Apoi o văzură cum se umple rapid cu apă și dispare.

Un timp reușiră să-și vadă mai bine împrejurimile. Ceața se ridicase puțin și din nou soarele arunca o fărâma de foc rece pe spinarea oceanului.

Gren și Yattmur arătau foarte mâhniți. Odată barca pierdută, rămâneau țințuiți de ghețar. Cei patru oameni-burtică îi urmară în liniște atunci când se angajară pe ultima cale posibilă și intrară în tunelul cilindric de gheață.

Mărșăluind prin băltoaca rece, erau înconjurați de ieșinduri de gheață. Orice sunet s-ar fi izbit de ele se transforma instantaneu într-o frenezie de ecouri. Iar cu fiecare pas zgomotul devenea mai mare și tunelul mai îngust.

— O, spirite, urăsc locul ăsta. Mai bine am fi pierit cu barca. Oare cât de departe mai putem merge? Întrebă Yattmur atunci când Gren se opri pentru o clipă.

— Nu prea departe, răspunse el acru. Am ajuns într-o înfundătură. Suntem prinși aici.

Atârnând aproape până la podea, câțiva țăturii le barau drumul, aproape la fel de eficient ca un grilaj. Dincolo de grilaj se ridica un zid neted de gheață.

— Mereu probleme, mereu necazuri, mereu dificultăți cu care să te lupți, bombăni Gren. Omul a fost un accident pe lumea asta sau ar fi trebuit s-o facă mai potrivită pentru el.

— „Ți-am spus deja că specia ta a fost un accident”, foșni morela.

— Iar noi am fost fericiți până ai apărut tu, răspunse Gren tăios.

— „Erați niște vegetale până atunci.”

Înfuriat de insultă, Gren se apucă de unul dintre țăturii de gheață și-l zgâlțâi. Acesta se rupse de undeva de deasupra capului. Ținându-l ca pe o suliță, îl azvârli în zidul de gheață din fața sa.

În timp ce întregul zid se năruia în urma loviturii, țăndări ascuțite țâșniră în tunel. Gheața cădea, se izbea, aluneca pe lângă încheieturi; ca și cum s-ar fi dezintegrat o adevărată draperie. Oamenii se ghemuiau și-și protejau capul cu mâinile. Părea că întregul ghețar se hotărâse să se prăbușească peste ei.

Când vânzoleala încetă, își ridicară capetele pentru a descoperi, prin gaura ce se formase în fața lor, o nouă lume care-i aștepta.

Ghețarul, prins într-un mic golfuleț de pe țărmul din dreapta curentului, se oprise lângă o insuliță și începuse să se transforme din nou în apă.

Deși insula nu arăta deloc ospitalieră, oamenii sorbeau cu nesaț puțină verdeață, florile agățate ici și colo, și păstăile semințelor fluturând în briza de deasupra piscurilor de rocă. Acolo puteau simți din nou pământul sub picioare.

Chiar și oamenii-burtică prinseseră puțin curaj. Slobozind țipete scurte de bucurie îi urmară pe cei doi stăpâni ai lor pe după un ieșind de gheață, nerăbdători să ajungă lângă florile acelea. Fără prea mare protest, săriră într-un mic golfuleț cu apă albastră și puțin adâncă, pentru a se putea apoi agăța de rocile ce ieșeau din țărmul stâncos și astfel să se cațere la loc sigur.

Cu siguranță, insula nu era un paradis. Roci sfărâmate și bolovani o acopereau aproape în întregime. Dar dimensiunile ei îi confereau un mare avantaj; era prea mică să poată suporta marea varietate de vegetale periculoase ce înfloreau pe continent. Cu amenințările mărunte, Gren și Yattmur puteau să se descurce. Spre dezamăgirea oamenilor-burtică, niciun arbore burtică de care să se poată atașa nu creștea pe aici. Spre

dezamăgirea morelei nimic din specia sa nu creștea pe aici. Pentru că dorise să preia controlul și asupra lui Yattmur și a oamenilor-burtică, iar volumul său era încă prea mic spre a-i permite acest lucru, contase aici pe aliați. Spre dezamăgirea lui Gren și Yattmur niciun om cu care să-și sporească forțele nu trăia pe aici.

Ca o compensație, un izvor cu apă limpede izbucnea dintre roci, șerpuiind printre bolovanii de piatră ce acopereau cea mai mare parte a insulei. Înainte de a-l vedea, îl auziseră susurând. Micul râuleț cobora către o fâșie de plajă și de aici în mare. Dintr-un singur avânt alergară de-a lungul plajei de nisip către el și începură să bea fără să se mai odihnească, chinuți de setea cumplită.

Ca și copiii, uitaseră de griji. După ce băură pe săturate și râgâiră suficient, se aruncară în apă să se spele. Răcoarea ei nu-i îndemnă să stea prea mult. Apoi se apucară să-și facă un adăpost.

Un timp trăiră pe insulă fericiți. În acest imperiu al apusului etern aerul era mereu rece. Își pregătiseră deci învelișuri mai bune pentru corp din frunze și mușchi târători pe care-i legaseră strâns în jurul coapselor. Înghițit când și când de ceață și pâlă, soarele strălucea din nou jos deasupra oceanului. Uneori trebuiau să doarmă, alteori stăteau întinși pe stâncile încălzite de soare mâncând alene fructe în timp ce ascultau trosnetul ghețarilor ce pluteau prin apropiere.

Cei patru oameni-burtică își construiseră singuri un adăpost grosolan mai departe de Gren și Yattmur. Dar în timpul unui somn, acoperișul se prăbușise peste ei. După aceea dormiseră afară înghesuindu-se sub frunze și atât de aproape de stăpânul lor cât acesta a hotărât să le permită.

Era bine să simți din nou fericirea. Când Yattmur și Gren făceau dragoste, oamenii-burtică țopăiau în jurul lor și se îmbrățișau excitați, laudând agilitatea istețului lor stăpân apucător și a doamnei sale sandviș.

Păstăi uriașe se legănav deasupra capetelor lor. Printre picioare alergau vegetale asemănătoare șopârlelor, prin aer pluteau fluturi vegetali de forma unor inimioare cu aripi mari. Viața continua fără ciclul răsăriturilor și apusurilor; domnea pacea și liniștea.

Oamenii s-ar fi adaptat fericiți acestui decor dacă n-ar fi fost morela.

— „Nu putem rămâne aici, Gren”, spuse ea o dată, când Gren și Yattmur tocmai se trezeau dintr-un somn reconfortant. „V-ați odihnit destul și sunteți bine refăcuți. Acum trebuie să plecăm din nou, să găsim mai mulți oameni și să ne întemeiem propriul nostru imperiu”.

— Vorbești prostii, morelo. Am pierdut barca. Vom rămâne pentru totdeauna pe această insulă. Oricât de frig ar fi, am văzut și locuri mai rele. Lasă-ne să trăim aici fericiți.

Lipăiau amândoi goi în ochiurile de apă formate printre blocurile pătrate de piatră din centrul insulei. Viața curgea dulce și alene. Yattmur se lovi peste piciorușele ei drăguțe și începu să cânte unul din cântecele păstorilor. Lui îi era silă să mai asculte de vocea lugubră din capul său. Tot mai mult ajunsese să reprezinte ceva ce nu-i plăcea deloc.

Conversația lor tăcută fu întreruptă de scâncetul lui Yattmur.

Ceva ca o mână cu șase degete buhăite o prinsese de gleznă. Gren îi sări în ajutor și o eliberă fără dificultate. Creatura i se zbătea în mână, în timp ce o examinau.

— Am fost o proastă că am făcut zgomot, spuse Yattmur. Este încă una din creaturile pe care oamenii-burtică le numesc labă-târătoare. Ele nu înoată în mare, ci numai în apa de pe uscat. Dacă oamenii-burtică o prind, o despică în două și o mănâncă. Sunt dulci, dar cam tari.

Degetele creaturii erau verzi și umflate, aveau o textură zbârcită și erau extrem de reci. Se îndoie ușor când Gren o strânsese în mână. În cele din urmă Gren o aruncă pe mal și creatura se făcu imediat nevăzută în iarbă.

— Labele-târătoare nu înoată în mare, se îngroapă în pământ. Le-am luat eu seama, spuse Yattmur. Gren nu-i răspunse.

— Te frământă ceva? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse el neutru, nevoind să-i mărturisească dorința morelei. Se lăsă anevoie la pământ, aproape ca un bătrân. Deși puțin neliniștită, își reprimă presimțirea și se întoarse la locul de baie. Era conștientă că Gren se îndepărtase de ea, devenise mult mai închis și își dădea seama că de toate astea se făcea vinovată morela.

Gren se trezi din următorul lui somn și găsi morela foarte neliniștită în mintea sa.

— „Te bălăcești în trândăvie. Trebuie să *facem ceva*”.

— Suntem fericiți aici, răspunse Gren ursuz. În plus, așa cum ți-am mai spus nu mai avem barcă cu care să ajungem la pământul mare.

— „Bărcile nu reprezintă singurul mijloc de a străbate marea”, spuse ciuperca.

— Oh, morelo, încetează odată cu deșteptăciunea asta până nu ne omori și pe noi! Lasă-ne în pace. Noi suntem fericiți aici.

— „Fericiți, desigur! Dacă ați putea v-ați crește rădăcini și frunze, Gren; tu nu știi pentru ce e dată viața. Te asigur eu că te

vor aștepta mari plăceri și puterea dacă mă lași să te zoresc spre ele”.

— Lasă-mă-n pace, strigă Gren din nou. Brusc se îndoi.

Sări în picioare ca și cum s-ar fi pregătit să fugă de morelă. Aceasta însă îl prinse strâns, imobilizându-l. Adunându-și toată puterea, Gren se concentrează să trimită valuri de ură către morelă – inutil însă, pentru că vocea ei continua să se audă în capul său.

— „De vreme ce-ți este imposibil să-mi fii partener, trebuie să suferi și să-mi fii sclav. Spiritul curiozității e mort în tine; dacă n-ai răspuns sfaturilor mele, vei răspunde ordinelor.

— Nu știu despre ce vorbești. Își strigase vorbele și o trezise pe Yattmur. Ea se ridicase în picioare și-l privea uluită.

— „Nu știi foarte multe”, spuse morela. „Deși eu pot percepe lucrurile doar prin simțurile tale, mi-am dat osteneala să le analizez și să găsesc ce se află în spatele lor. Tu nu poți face nimic cu observațiile astea în timp ce eu pot. Mie îmi aparține calea spre putere. Uită-te în jurul tău! Privește la pietrele pe care te cațeri nepăsător”.

— Lasă-mă-n pace, strigă Gren din nou. Brusc se îndoi de durere. Yattmur veni alergând la el și îi prinse capul încercând să-i aline durerea. Îi privi ochii. Oamenii-burtică veniră și ei tăcuți și se opriră în spatele ei.

— Este ciuperca magică, nu-i așa? întrebă ea.

Gren aprobă în tăcere. Fantome de foc se fugăreau prin centrul săi nervoși arzându-i tot corpul cu un sunet dureros; în timp ce sunetul continua, abia dacă putea să se miște. După un timp totul trecu. Epuizat, spuse:

— Trebuie s-o ajutăm pe morelă. Vrea ca noi să examinăm stâncile alea mult mai atent.

Tremurând din toate încheieturile, se ridică să facă ceea ce i se comandase. Yattmur se ridică și ea mângâindu-i afectuos brațul.

— După ce vom termina de examinat, o să prindem pești în bazin și o să-i mâncăm cu fructe, spuse ea cu eternul talent al femeilor de a alina suferințele.

Gren îi aruncă o privire plină de recunoștință.

Stâncile acelea mari din mijlocul insulei făceau de mult parte din peisajul familiar lor. Prin crăpăturile pline de pământ și pietriș creștea iarba și rogozul; straturile groase de pământ le acopereau în parte. De fapt, aici prospera grupul de flori ce-și întindeau păstăile cu semințe deasupra stâncilor și pe care oamenii le văzuseră încă din ghețar; Yattmur le botezase la întâmplare Umblătoare fără să-și dea seama, decât mult mai târziu, că le găsise un nume cât se poate de potrivit.

Rădăcinile Umblătoarelor se întindeau peste stânci ca niște șerpi pietrificați.

— Ce necaz și cu rădăcinile astea, mormăi supărată Yattmur. Cresc pretutindeni!

— Și unde mai pui că rădăcinile unei plante cresc atât în pământ cât și în alte rădăcini, răspunse preocupat Gren. Se așezase pe vine lângă o încrengătură de două rădăcini mergând fiecare către o altă plantă. După ce se uneau, se curbau după o stâncă și coborau în pământ printr-un rost neregulat dintre două blocuri de piatră.

— Poți să cobori și tu acolo, spuse morela. N-o să ți se întâmple nimic. Scormonește între cele două blocuri și vezi ce se poate vedea.

O frântură din sunetul acela dureros îi străbătu din nou nervii și îl determină să scurme între cele două blocuri de piatră, așa cum i se spusese, agil ca o șopârlă, în ciuda împotrivirii. Pipăind cu grijă descoperi că stătea pe alte stânci mai jos și acestea pe altele și mai jos. Nu erau legate între ele așa că prin răsucirea corpului, putea să se strecoare în jos printre suprafețele lor reci.

Yattmur coborî după el și îi împrăstie peste umeri o ploaie fină de praf și nisip.

După ce se strecură în jos preț de cinci blocuri, Gren ajunse la o bază solidă. Yattmur ajunse și ea alături de el. Acum puteau să se miște orizontal, pe jumătate aplecați, printre pereții de piatră. Atrăși de o micșorare a întunericului, ajunseră într-un spațiu mai larg, suficient să poată să-și întindă brațele.

— Am în nări miros de rece și întuneric și mi-e frică, spuse Yattmur. De ce ne-a făcut morela ta să venim aici jos? Ce ți-a spus despre locul ăsta?

— Este supărată, spuse Gren, dar nu-i dezvălui faptul că morela nu se mai sfătuia cu el.

Treptat începură să vadă mult mai clar. Solul de deasupra coborâse într-o parte iar sursa de lumină se dovedi a fi soarele strălucind la orizont printre stâlpii de piatră. Trimisese o rază subțire să scormonească pe acolo. Ea scotea la iveală bucăți de metal contorsionat printre blocurile de piatră și o deschidere în față. Deschizătura rămăsese intactă în mijlocul aceluia morman de piatră și metal. Singurele ființe vii acolo, în afara lor, erau rădăcinile de umblătoare ondulând pe sol ca niște șerpi pietrificați.

Ascultând de morelă Gren scurmă în prundișul de la picioare. Aici era mai mult metal și mai multă piatră sfărâmată legată de el. Bâjbâind și smucind, reuși să desprindă câteva bucăți sparte dintr-o canalizare, apoi o bandă lungă de metal cât el de mare. Un capăt era ferfenițit, dar pe restul benzii, o

serie de semne separate erau astfel aranjate încât să formeze un model.

OVERINGHEE

— „Asta e o scriere”, foşni morela, „un semn al omului din vremuri imemorabile pe când avea putere în această lume. Acum suntem pe urmele lui. Aici trebuie să fi existat odinioară construcţiile lui. Gren, strecoară-te prin deschizătura din faţă şi vezi ce mai poţi găsi”.

— E întuneric! nu pot merge acolo.

— „Du-te când îţi spun”.

Cioburi de sticlă străluceau stins în deschizătură. Când Gren întinse mâna în faţă să se sprijine, lemnul putrezit se împrăştie în jurul său. Fire de tencuială i se scurgeau în cap, pe măsură ce se căţăra spre deschizătură. Dincolo era o groapă. Gren îşi dădu drumul să alunece în încăpere pe o pantă de moloz, dar, pe când cobora, se tăie rău într-un ciob de sticlă.

De afară, Yattmur slobozi un ţipăt de alarmă. El îi răspunse calm pentru a o linişti, dar inima sta să-i spargă pieptul.

Neliniştit, privi în praful întunecat care-l înconjura. Nimic nu se mişca. Liniştea secolelor, groasă şi înţepenită, zăcea aici, trăia aici, mult mai sinistră decât gălăgia, mult mai teribilă decât spaima.

O clipă rămase îngheţat, dar morela îl înghionti din nou.

Jumătate din plafon se prăbuşise. Grinzile de metal formau un talmeş-balmeş în întreaga încăpere. Pentru ochii săi neantrenaţi, totul părea indefinit. Mirosul de loc vechi îl şocă.

— „În colţ. Lucrul acela pătrat. Du-te acolo”, porunci morela călăuzindu-i privirea.

Fără tragere de inimă Gren îşi făcu loc spre acel colţ. Pe drum ceva i se strecură sub picior; văzu şase degete butucănoase şi recunoscă o labă târătoare ca cea care o apucase pe Yattmur de gleznă. O cutie pătrată, de trei ori mai mare decât el, se desena în faţă. Suprafaţa frontală a cutiei era marcată de trei protuberanţe semicirculare din metal. O putea atinge numai pe cea mai de jos care, îi spusese morela, se numea mâner. Se apropie de obiect supus.

Deschise palma, apoi lovi.

— „Trage, trage, trage!”, foşni morela.

Înfuriat, Gren trase până ce întreaga cutie începu să zornăie, dar ceea ce morela numise sertar nu se deschidea. Continuă să tragă până ce cutia înaltă se înclină. Ceva se desprinsese de pe vârful ei. De sus, de deasupra capului său, o chestie lunguiaţă cădea spre pământ. În timp ce se ferea, chestia căzu în spatele lui şi ridică un nor de praf.

— Gren! ce s-a întâmplat? Ce ai de făcut acolo jos? Vino afară odată!

— Bine, bine, vin imediat! Morelo, n-o să reușim niciodată să deschidem această cutie afurisită.

— „Ce era obiectul care a căzut? Examinează-l și lasă-mă și pe mine să-l văd. Poate este o armă. Dacă am găsi ceva care să ne poată ajuta...”

Obiectul care căzuse era subțire, lunguiet și ascuțit la vârf ca o sămânță de crematoriu turtită. Părea să fie alcătuit dintr-un material cu o suprafață netedă și rece. Morela pronunțase cuvântul container. Când văzu că Gren poate să-l ridice destul de ușor, fremătă de bucurie.

— „Trebuie să ducem containerul ăsta afară”, spuse ea. „Poți să-l strecuri printre blocurile de piatră. O să-l examinăm la lumina zilei și o să vedem ce conține”.

— Dar cum ne-ar putea ajuta lucrul ăsta? Ne poate duce el până la pământul mare?

— „Nu mă așteptam să găsesc o barcă aici jos. Nu ești deloc curios? ăsta e un semn al puterii. Hai mișcă! Ești la fel de prost ca și un om-burtică”.

Usturat de această insultă grozavă, Gren se cățără prin moloz spre Yattmur. Ea îi dădu mâna să-l ajute, dar nu vru în niciun fel să atingă caseta galbenă pe care o căra cu el. Pentru o vreme șușotiră amândoi și își presară reciproc organele genitale să mai prindă puteri; apoi se luptară din nou cu blocurile de piatră, spre lumina zilei, împingând și târând containerul după ei.

— Phuuu! ce dulce e lumina zilei! izbucni Gren ridicându-se dintre ultimele blocuri de piatră. În timp ce ieșeau în aerul cețos, zgâriați și loviți, veniră într-un suflet la ei oamenii-burtică. Limbile le atârnavă afară din gură a ușurare. Începură imediat să danseze în jurul stăpânului lor și să profereze un vacarm de văicăreli și reproșuri despre absența lor.

— Ucide-ne te rugăm, stăpâne iscusit și crud, înainte de a sări din nou printre buzele pământului! Lovește-ne cu moartea cea mai haină înainte de a ne lăsa singuri să luptăm în lupte neștiute!

— Aveți burțile prea mari ca să vă fi putut strecura cu noi prin crăpăturile alea, explică Gren în timp ce-și examina mâinile rănite. Dacă tot sunteți atât de bucuroși să ne revedeți, de ce nu ne aduceți ceva de mâncare?

După ce își spălară și își oblojiră rănilor, își aduseră aminte de container. Așezați pe vine în jurul lui îl răsturnară cu atenție de mai multe ori. Strania lui simetrie îi alarma. Evident și oamenii-burtică simțeau la fel.

— Această formă rea și ciudată la atins este o formă rea și ciudată de atins, se văicări unul dintre ei în timp ce se bălăbănea în sus și-n jos. Te rog, atinge-o încă o dată și arunc-

o în lumea de apă împrôșcătoare. Se agăță de însoțitorii săi și cu toții priveră în jos, spre container, excitați prostește.

— Sunt sfaturi bune, șopti Yattmur. La îndemnul morelei, Gren se așeză și luă containerul între picioare. În timp ce examina ciudata cutie, simțea cum ciuperca îi înhață impresiile imediat ce acestea îi ajungeau la creier; fiori reci îi străbăteau șira spinării.

Pe fața de sus a containerului se găsea unul din acele modele pe care morela le numea scriere. Acesta de aici era **HECKLER** sau HECKLER^[3] și depindea de felul cum te uitai la el. Urmau apoi mai multe șiruri de modele similare, dar mai mici.

Încercă să tragă și să împingă în container. Nu se deschise. Curând oamenii-burtică își pierdură interesul și plecară să hoinărească. Chiar și Gren ar fi lăsat chestia deoparte dacă nu ar fi fost morela cu îndemnurile și presiunile ei. În timp ce aluneca cu unul dintre degete de-a lungul laturii lungi, un capac se deschise brusc.

Stăteau pe vine în praf și respirau cu teamă. Se priveră mai întâi chiorâș apoi își coborâră privirea spre obiectul din container.

Obiectul era din același material mătăsos și galben ca și containerul. Plin de respect Gren îl scoase și îl așeză pe pământ. Dar, odată scos din cutie, activase probabil un contact, pentru că obiectul, care avusese forme plate potrivite cu locul său de odihnă, își scoase brusc aripi galbene. Stătea în mijlocul lor amenințător, ciudat, greu de înțeles. Oamenii-burtică se furișaseră înapoi să privească și ei.

— E ca o pasăre, exclamă Gren. A fost oare făcută, într-adevăr, de oameni ca noi sau a crescut?

— Este atât de netedă, atât de... Cuvintele n-o ajutau și Yattmur întinse mâna s-o mângâie. O vom numi Frumusețea.

Mileniile și nesfârșitele anotimpuri uzaseră containerul, dar chestia cu aripi rămăsese ca nouă. În timp ce mâna fetei aluneca pe spatele ei, un căpăcel se deschise tăcând, relevându-le interiorul. Cei patru oameni-burtică o zbughiră în cel mai apropiat tufiș. Interiorul păsării galbene, alcătuit din materiale ciudate, era minunat de privit. Se aflau acolo mici mosorele, un rând de umflături, o plăcuță cu desene, un labirint de mațe încurcate. Plini de curiozitate oamenii își întinseră mâinile să atingă. Plini de uimire își lăsară degetele să se bucure de apăsarea moale pe contactoare, patru degete alăturate și unul opozabil care propulsaseră strămoșii lor atât de departe.

Umflăturile puteau fi împinse...

Cu un murmur ușor. Frumusețea se ridică de la sol, pluti prin fața ochilor lor, se ridică deasupra capetelor. Oamenii țipară uimiți și căzură pe spate strivind containerul. Dar Frumuseții nu i se întâmplă nimic. Superbă în zborul ei viguros, se rotea deasupra lor strălucind puternic în soare.

Când câștigă suficientă înălțime, începu să vorbească.

— Salvați democrația în lume! țipă ea. Avea vocea puternică, pătrunzătoare.

— Oh, vorbește! strigă Yattmur privind extaziată la bătaile aripilor.

Alergaseră și oamenii-burtică să se alăture și ei bucuriei lor. Se aruncau pe spate temători când Frumusețea zbura deasupra lor, priveau uimiți la ea când se rotea deasupra capetelor.

— Cine a pus la cale dezastruoasa grevă de la docul 31? întrebă retoric Frumusețea. Aceiași oameni care vor să vă pună un inel în nas astăzi. Gândiți și singuri prieteni și votați SRH – votați pentru libertate!

— Ce spune morelo? întrebă Gren.

— „Vorbește de oameni cu inele în nas”, răspunse morela care se simțea la fel de dezorientată ca și Gren. „Probabil că așa purtau oamenii când erau civilizați. Încearcă să înveți din ce spune”.

Frumusețea se rotea deasupra unui umblător înalt, bâzâind ușor; din când în când lansa noi lozinci. Oamenii, presimțind că își câștigaseră un aliat, erau peste măsură de încântați și pentru multă vreme rămaseră cu capul pe spate privind și ascultând. Oamenii-burtică se băteau pe burtă fericiți, încântați și ei de acest măscărici.

— Hai să ne întoarcem și să dezgropăm altă jucărie, sugeră Yattmur.

După o clipă de tăcere Gren îi răspunse:

— Morela spune nu. Ea vrea să coborâm când nu vrem noi, iar când vrem noi nu vrea ea. Nu înțeleg nimic.

— „Atunci ești un prost”, mormăi morela. „Această Frumusețe ce ne dă roată nu ne va scoate de aici. Vreau să gândesc. Trebuie să ne ajutăm singuri și pentru asta trebuie, mai ales, să observăm aceste plante umblătoare. Taci și nu mă deranja”.

Nu comunică cu Gren multă vreme. Erau din nou liberi să se îmbăieze în lac, să-și spele mizeria de pe corp și din păr adunată sub pământ. Oamenii-burtică, tolăniți prin apropiere, uitaseră văicărelile, hipnotizați de pasărea galbenă ce se rotea neobosită deasupra lor. După baie se zvântară la marginea insulei, dincolo de stâncile prăvălite. Frumusețea îi urmase acolo, zburând în cercuri largi și țipând din când în când: SRH și două zile de lucru pe săptămână!

Capitolul nouăsprezece

Ținând seama de ceea ce-i spusese morela, Gren dădea acum mai multă atenție plantelor umblătoare. În ciuda puternicelor rădăcini interconectate, florile lor păreau destul de umile și, cum se îndreptau mereu spre soare, atrăgeau o mulțime de fluturi-inimioare. Sub cinci petale deschise și simple creștea o păstaie disproporționat de mare, un butoiuș cu șase fațete. Pe fiecare fațetă creșteau un fel de umflături asemănătoare anemonelor de mare.

Toate acestea Gren le observase fără prea mare interes. Dar ceea ce se întâmpla cu florile în timpul fertilizării depășea orice închipuire. Yattmur tocmai trecea pe lângă una când o albină, bâzâind pe deasupra ei, ateriză pe floare și se cățăără peste pistil. Planta răspunse la polenizare violent. Cu un zgomot ciudat și strident floarea împreună cu păstaia țâșniră spre cer propulsate de un arc ce se desfășura din păstaie.

Uimită, Yattmur se ascunse în cel mai apropiat tufiș, urmată îndeaproape de Gren. Continuau să privească. Observară că arcul se desfășura mult mai încet și, încălzit de soare, se îndrepta, se usca și lua forma unui umblător înalt. Butoiașul cu cele șase fațete ale sale se legăna acum în soare deasupra capetelor lor.

Imperiul vegetalelor nu oferea oamenilor surprize. Îi interesa prea puțin ceea ce nu-i amenința direct. Mai văzuseră astfel de umblătoare legănându-se în aer.

— Statisticile arată că sunteți mai buni decât șefii voștri, spuse Frumusețea rotindu-se din nou deasupra lor. Ce s-a întâmplat cu sindicatul manipulatorilor de mărfuri de la Bombay Interplanetary! Ridicați-vă pentru drepturile voastre cât timp le mai aveți.

La numai câteva tufe mai încolo, un alt umblător își luă zborul; coada i se îndreptă și deveni treptat rigidă.

— Hai să ne întoarcem, spuse Gren și să facem o baie.

În timp ce vorbea, morela îl prinse. Gren se încovoie, zvârcolindu-se, apoi căzu peste un tufiș convulsionat de durere.

— Gren, Gren ce se-ntâmplă? țipă Yattmur alergând spre el și prinzându-l de umeri.

— Eu-eu-eu... Nu putea să închege niciun cuvânt; o spumă albăstrie i se prelingea printre buze. Membrele îi deveniseră

rigide. Morela îl pedepsise, paralizându-i sistemul nervos.

— „Am fost prea blândă cu tine, Gren. Ești o vegetală. De data asta doar te-am prevenit. Pe viitor am să-ți poruncesc mai mult iar tu va trebui să te supui mai mult. Deși nu mă aștept la tine să gândești, cel puțin poți observa și mă poți lăsa pe mine să gândesc. Eram pe cale să descoperim ceva important despre aceste plante și tu vrei să le părăsești prosteste. Vrei să putrezești toată viața pe stânca asta? Ori stai întins și privești, ori te vizitez din nou cu crampe dintr-astea!”

Chinuit de dureri, Gren se rostogoli și își afundă fața în iarbă și praf. Yattmur îl ridică strigându-i numele, plângându-i durerile.

— Este ciuperca magică! întrebă ea privind cu dezgust la crusta strălucitoare ce-i înconjurase ceafa. Ochii îi erau plini cu lacrimi. Gren, dragostea mea, hai de aici. A căzut altă ceață. Trebuie să ne întoarcem înapoi la ceilalți.

El își clătină capul. Din nou propriul său corp îi aparținea, cel puțin pentru prezent, și crampele încetaseră lăsându-i membrele moi ca o gelatină.

— Morela vrea să rămân aici, spuse el cu voce stinsă. Ochii îi pluteau în lacrimi. Tu te poți întoarce la ceilalți.

Yattmur se ridică abătută. Își frământa mâinile de furie și neputință.

— Am să mă întorc repede, spuse ea. Oamenii-burtică trebuie că ne caută. Sunt atât de prostuți încât aproape nu pot mânca singuri dacă nu sunt îndemnați. În timp ce cobora costișa murmură cu voce tare: O spirite ale soarelui, pedepsiți această ciupercă magică pentru cruzime și viclenie, înainte de a-mi omorî iubitul.

Din nefericire spiritele soarelui se arătau destul de neputincioase. Un vânt rece sufla dinspre mare aducând cu el ceața ce slăbise lumina lui. Prin apropiere naviga un ghețar. Trosniturile și plesniturile lui continuară să se audă chiar și după ce dispăru ca o fantomă în ceață.

Pe jumătate ascuns de tufiș, Gren stătea întins și privea. Frumusețea plutea pe deasupra, abia vizibilă prin ceața din ce în ce mai deasă, și din când în când își striga lozincile.

Al treilea umblător se propulsă trosnind. Constată că se îndreaptă mai încet decât partenerii săi, poate pentru că soarele era ascuns. Țărnul cel mare nu se mai zărea. Un fluture apăru și dispăru imediat în ceață; el rămase singur pe o movilă necunoscută învăluit într-un univers obscur și umed.

În depărtare ghețarul gema și ecoul lui împrăștia suprafața mării. El era singur, izolat de ai săi din cauza ciupercii blestamate. Odată îl înflăcărase cu speranțe și visuri mărețe,

acum îi producea doar un simțământ de lehamite. Oricum nu știa nicio cale să scape de ea.

— „Iată că țâșnește alta!”, spuse morela întrerupându-i gândurile. A patra umblătoare se lansase de pe stâncile din împrejurimi. Păstaia apăru deasupra lor atârând ca un cap decapitat ce se profila pe zidul murdar al ceții. Pala unei brize o izbi de vecinele sale. Protuberanțele ca niște anemone se atinseră și cele două păstăi rămaseră prinse una de alta, legănându-se alene pe picioarele lor lungi.

— „Aha!” exclamă morela. „Continuă să privești omule și nu-ți face griji. Aceste inflorescențe nu sunt plante separate. Șase dintre cele ce au o structură comună de rădăcini se adună să formeze o plantă. Ele au crescut din tuberculul cu șase excrescențe pe care le-am văzut – labele târătoare. Privește și ai să vezi că celelalte flori ale acestui grup vor fi polenizate în scurt timp.”

Ceva din excitarea ei trecea treptat și asupra lui Gren, încălzindu-l. Rămăsese lungit pe stâncile reci privind și așteptând, pentru că nu putea face altfel. Timpul trecea greu. Yattmur se înapoie și aruncă peste el o rogojină pe care o împletiseră oamenii-burtică și se lungi alături fără să scoată niciun cuvânt.

În fine, a cincea floare de umblătoare fu polenizată și țâșni rapid în sus. În timp ce coada se întindea și se usca, se aplecă spre una dintre vecine, o atinse, se legă de ea, apoi împreună se aplecară spre cealaltă pereche. Astfel legate formau acum o singură păstaie cu patru smocuri ce se legăna deasupra capetelor oamenilor.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Yattmur.

— Așteaptă, șopti Gren. Abia terminase de vorbit când a șasea și ultima păstaie fertilizată se ridică spre surorile ei. Tremurând, atârna în ceață în așteptarea brizei. Când briza sosi cele șase păstăi se uniră într-un singur corp solid cu un pocnet înfundat. În vâlul ceții părea o creatură suspendată.

— Acum poți veni? întrebă Yattmur.

Gren tremura.

— „Spune-i fetei să-ți aducă niște mâncare”, foșni morela, „pentru că nu poți încă pleca de aici”.

— Și o să rămâi aici pentru totdeauna? întrebă neliniștită când Gren îi transmise mesajul.

El își clătină capul. Nu știa cât. Neliniștită, Yattmur dispăru în ceață. Se întoarse târziu, dar umblătorul trecuse deja la faza următoare a dezvoltării sale.

Ceața se împrăștiase puțin. Razele orizontale ale soarelui izbeau corpul umblătorului, poleindu-l în bronz. Ca și cum ar fi fost încurajat de această căldură suplimentară, umblătorul își

mișcă una dintre cele șase codițe. Una câte una acestea deveniră libere. După ce și ultimul picior fu eliberat, umblătorul se roti puțin și începu... incredibil, pâstaia pe catalige începuse să coboare încet, dar sigur spre țarm.

— „Urmărește-o”, foșni morela.

Ridicându-se în picioare, Gren începu să se miște după urmele chestiei, potrivindu-și pasul cu al ei. Yattmur îl însoțea liniștită. Deasupra, mașina galbenă îi urmărea și ea.

Se întâmplase ca umblătorul să folosească drumul pe care-l foloseau și ei când doreau să ajungă pe țarm. Când oamenii-burtică îl văzură venind, alergară, văitându-se, în tufișuri, pentru a se pune la adăpost. Imperturbabil, umblătorul o ținea de-a dreptul, își croi cu delicatețe drum prin tabăra lor și se îndreptă spre plaja de nisip.

Nu se opri nici aici. Pășii în mare până ce numai o parte din corpul său durduliu, compus din șase părți, rămase deasupra apei. În timp ce se îndrepta spre coastă fu înghițit treptat de ceață. Frumusețea zbură după el, își strigă lozincile, apoi se întoarse tăcută.

— „Vezi”, exclamă morela atât de zgomotos în capul lui Gren încât acesta își prinse capul în mâini. „Ea este calea noastră de scăpare, Gren! Acești umblători cresc aici unde există spațiu pentru dezvoltarea lor deplină, apoi se duc pe continent pentru a se însămânța singure. Iar dacă aceste vegetale migratoare pot ajunge pe țarm, atunci ne putem duce și noi cu ele!

Umblătorul părea că-și îndoaie puțin, genunchii. Încet, ca și cum acele lungi picioroange ar fi suferit de reumatism, le îndrepta și le mișca unul câte unul cu lungi pauze vegetale între mișcări.

Gren avusese mari neazuri să aducă pe poziție oamenii-burtică. Pentru ei insulița era ceva de care să te agăți cu orice preț, să înduri lovituri mai degrabă decât să o schimbi pentru cine știe ce imaginată binecuvântare viitoare.

— Nu putem rămâne aici, în curând mâncarea se va termina, le spusese Gren în timp ce ei se tot codeau.

— Vai, omule păstor, bucuroși ne vom supune cu un daaaa. Dacă mâncarea dispare toată aici, atunci noi plecăm cu tine pe un umblător-pășitor peste lumea de apă. Acum noi mâncăm hrana drăguță cu mulți dinți și nu plecăm până nu se termină toată.

— Atunci va fi prea târziu. Trebuie să plecăm acum când pleacă umblătorii.

Protestele noi fură urmate de și mai multe plesnituri peste pulpele goale.

— Am mai văzut noi până acum umblătorul-pășitorul să ne ia cu el când începe să umble-pășească? Unde au fost ei atunci de nu i-am văzut niciodată? Teribilule om păstor și doamna sandviș, voi oamenii fără coadă ați găsit nevoia să mergeți cu ei. Noi n-am găsit nevoia. Nu ne-a trecut prin minte să vedem vreodată umblător-pășitor umblând-pășind.

Gren nu se mărginise, prea multă vreme, la argumente verbale; când apelă la un băț oamenii-burtică fură repede convinși să accepte adevărul raționamentelor sale și să se comporte în consecință. Sforăind și bolborosind fuseseră conduși spre un grup de șase flori de umblător al căror pistil abia se deschisese. Creșteau împreună la marginea promontoriului ce domina marea.

Sub îndrumarea morelei, Gren și Yattmur mai petrecuseră o vreme adunând mâncare; o înveliseră în frunze și o legaseră cu rugi de păstăile umblătoare. Totul era pregătit pentru călătorie.

Cei patru oameni-burtică fuseseră forțați să se cațere pe patru păstăi și îndemnați să se țină bine. Gren trecuse pe la fiecare în parte și presase cu mâna în centrul fiecărei flori. Una după alta, păstăile țâșniră zgomotos în sus, însoțite de câte un pasager agățat cu disperare de ele.

Numai cu a patra păstaie totul se întâmplase pe dos. Această a patra floare era îndreptată spre marginea promontoriului. Când se destinsese arcul vegetal, datorită greutateii suplimentare, o propulsase mai degrabă lateral decât în sus. Păstaia se curbase peste mare iar omul-burtică începu să țipe și să se bălăbănească în aer.

— O mumi, o tumi, ajutați-vă fiul vostru drăgălaș și durduliu, striga el, dar niciun ajutor nu venea. Nu se mai putea ține. Trăgând după el câteva pachete cu provizii, căzuse în mare încă protestând umil. Curentul îl purtase rapid departe și îi mai văzuseră doar capul cum dispăre în apele repezi.

Eliberată de povară, păstaia umblătoare se redresă, se izbi de celelalte trei deja ridicate și se uni cu ele într-un tot solid.

— Rândul nostru! spuse Gren întorcându-se spre Yattmur.

Yattmur încă mai privea marea. El o prinse de braț și o împinse spre cele două flori neîmproșcate. Fără să se arate ofensată se eliberă din strânsoare.

— Trebuie să te bat ca pe oamenii-burtică? întrebă el vesel.

Ea nu zâmbi. El avea bățul în mână.

Văzând-o că nu-i arde de glumă, strânse și mai tare ciomagul. Supusă, urcă în vârful uriașei păstăi verde a umblătorului.

Se agățaseră de mugurii florii și se țineau cu mâna de pistil. În clipa următoare amândoi spiralau în aer. Frumusețea se rotea deasupra lor și îi solicita să nu-și neglijeze drepturile

legale. Yattmur era groaznic de speriată. Căzuse cu fața printre staminele cu polen și, deși aproape că nu mai putea respira din cauza parfumului plantei, era incapabilă să se miște. O cuprinse amețeala.

O mână timidă îi atinse umărul.

— Dacă ai o foame de frică nu mănca din nesuferita floare de umblător, ci gustă pește bun fără picioare mergătoare pe care noi, băieți isteți, l-am prins în bazin!

Își ridică privirea spre omul-burtică; gura i se mișca nervos. Avea ochi mari și blânzi iar praful de polen îi colorase părul într-un blond caraghios. Era complet lipsit de bun simț. Cu o mână se scărpină în fund iar cu cealaltă îi oferea peștele.

Yattmur izbucni în lacrimi.

Descurajat, omul-burtică se aplecă și așeză o mână păroasă peste umerii ei.

— Nu face prea multe lacrimi de apă pentru pește că peștele nu-ți face niciun rău, spuse el.

— Nu de asta, îngăimă ea suspinând. Doar că v-am adus atâtea necazuri, sărmanii de voi...

— O, noi sărmanii oamenii-burtică toți pierduți, începu el și tovarășii lui i se alăturară într-un cor de regrete. Așa e ne-ați adus multe necazuri crunte.

Gren era atent la felul în care cele șase păstăi se uneau într-o singură carcasă. Apoi privi neliniștit în jos să vadă primele semne când umblătorul avea să-și detașeze picioarele din sistemul de rădăcini. Corul lamentațiilor îi distrăgea însă atenția.

Ciomagul său se abătu greu peste umerii durdulii. Omul-burtică care o consolase pe Yattmur se îndreptă de spate ținând. Tovarășii săi se retraseră și ei.

— Lăsați-o în pace! strigă el sălbatic ridicându-se într-un genunchi. Tu, omul-burtică cu părul murdar, dacă o mai atingi o dată, te arunc jos pe stânci.

Yattmur îl privi furioasă, dar nu spuse nimic.

Nimeni nu mai vorbi până când, în fine, umblătorul începu să freacă.

Gren simți amestecul de excitare și triumf al morelei, la primul pas al creaturii. Unul câte unul, își detașă cele șase picioare. Se opri să-și câștige echilibrul. Se mișcă din nou. Se opri. Apoi se mișcă din nou, de data aceasta mai sigură pe ea. Încet, încet, se îndepărtă de povârniș, peste insulă, în jos, spre țărmul ce cobora în pantă domoală, pe acolo pe unde plecaseră și celelalte umblătoare, pe acolo pe unde curentul oceanului nu era atât de puternic. Frumusețea îi urmărea zburând pe deasupra lor.

Fără să ezite, intră în mare. Curând picioarele se scufundară aproape în întregime și marea îi înconjură din toate părțile.

— Minunat! exclamă Gren. În sfârșit liberi de această insulă nesuferită.

— Nu ne-a făcut niciun rău. N-aveam dușmani acolo, replică Yattmur. Spuneai că vrei să rămâi acolo.

— Nu putem rămâne acolo pentru totdeauna. Arogant, îi expuse aceleași argumente folosite și în cazul oamenilor-burtică.

— Ciuperca ta magică e prea de tot. Se gândește numai și numai cum să se folosească de noi – de oamenii-burtică, de tine, de mine, de umblători. Dar umblătorii nu cresc pentru ea. Nu sunt pe insulă pentru ea. Ei au fost pe insulă înainte de a veni noi. Ei cresc pentru ei, Gren. Acum nu se duc pe țărm pentru noi, ci pentru ei. Noi am încălecat pe unul și ne credem isteți. Cât de isteți suntem? Acești sărmani pescari-burtică își zic singuri isteți, dar noi vedem cât de proști sunt. Dar dacă și noi suntem la fel de proști?

N-o mai auzise vorbind astfel. O privea neștiind cum să-i răspundă până când iritarea îi veni în ajutor.

— Mă urăști Yattmur, altfel n-ai vorbi așa. Ți-am făcut vreun rău? Nu te-am protejat și nu te-am iubit? Noi știm că oamenii burtică sunt proști și că noi suntem diferiți de ei, așa că nu putem fi proști. Ai spus lucrurile astea ca să mă necăjești.

Yattmur nu-i luă în seamă explicațiile fără noimă și, ca și cum n-ar fi auzit nimic, spuse sumbru:

— Călărim pe acest umblător, dar nu știm unde se duce; încurcăm dorințele lui cu ale noastre.

— Se duce pe continent, izbucni Gren nervos.

— Oare? De ce nu te uiți în jurul tău?

Ea îi arătă cu brațul și el privi.

Continental era vizibil. Umblătorul pornise spre el, intrase într-un curent de apă și acum se deplasa odată cu el, paralel cu țărmul. Pentru o vreme Gren privi supărat până nu mai avu niciun dubiu de ce se întâmplase.

— Ești mulțumită! șuieră el.

Yattmur nu-i răspunse. Se aplecă doar și își vârî mâna în apă. Și-o retrase imediat. Un curent cald îi dusese pe insulă. Acesta în care intrase umblătorul acum era unul rece și se îndrepta spre sursă. Ceva din acea răceală își făcu loc până în inima ei.

PARTEA A TREIA

Capitolul douăzeci

Pe apa rece pluteau ghețari. Umblătorul își menținea hotărât cursul. O dată se scufundă parțial și cei cinci pasageri fură înmuiiați zdravăn, dar chiar și atunci nu-și slăbi ritmul.

Nu mai erau singuri. Alți umblători i se alăturaseră de pe celelalte insulițe presărate de-a lungul coastei, toți îndreptându-se în aceeași direcție. Era vremea migrării lor și căutau locuri de înșămânțare. Unii erau izbiți și distruși de ghețari, dar ceilalți continuau drumul.

Din timp în timp oamenii erau vizitați, în locul pe care și-l amenajaseră, de labe-târătoare asemănătoare celor întâlnite pe insulă. Învinețite de frig mâinile butucănoase se ridicau singure din apă, băjbâind după un loc mai cald, zbughind-o pe ascuns dintr-un ungher în altul. Una urcase pe umărul lui Gren, dar el o aruncă dezgustat departe în mare.

Oamenii-burtică se plângeau mai puțin de acești vizitatori ce urcau pe ei. Gren le raționalizase hrana imediat ce își dăduse seama că nu vor ajunge la țărm atât de repede pe cât se așteptase, iar ei deveniseră apatici. Nici de frig nu le mai păsa. Soarele părea că intrase în mare și un vânt înghețat sufla aproape continuu. O dată se abătuse din cerul negru un potop de grindină care era cât pe aci să-i scufunde.

Pentru cei mai puțin imaginativi dintre ei, se părea că porniseră într-o călătorie în nicăieri. Vălătucii de ceață ce se revărsau frecvent peste ei le întăreau această impresie. Când ceața se ridica, vedeau în fața lor, la orizont, o dâră de întunerice amenințătoare, ce nu dispărea niciodată. Veni însă și vremea când umblătorul se abătu de la cursul său.

Ghemuiți împreună în mijlocul păștii, Gren și Yattmur fură treziți din somn de sporovăiala celor trei oameni-burtică.

— Umezeala de apă a lumii de apă ne părăsește pe noi oamenii-burtică înghețați și se retrage de pe picioarele lungi! Noi cântăm mari strigăte de bucurie pentru că nu vom muri și vom fi uscați. Nimic nu e atât de grozav ca un flăcău-burtică încălzit și lumea caldă și uscată vine spre noi.

Iritat, Gren deschise ochii să vadă care era motivul agitației.

Într-adevăr, picioarele umblătorului erau din nou vizibile. Se abătuse de la curentul rece și se îndrepta spre țărm, fără să-și încetinească ritmul. Țărmul, acoperit cu o pădure deasă, era acum în apropiere.

— Yattmur! suntem salvați! În sfârșit ne îndreptăm spre țarm! Era prima oară când îi vorbea, după o lungă perioadă de timp.

Se ridică și ea împreună cu oamenii-burtică. Toți cinci, pentru prima oară de acord, se îmbrățișau ușurați. Frumusețea zbura pe deasupra strigând: „Amintiți-vă ce s-a întâmplat cu liga Rezistenței în '45! Cereți-vă drepturile. Nu ascultați ce spun ceilalți, totul e minciună și propagandă. Nu vă lăsați prinși între birocrăția din Delhi și intrigile comuniste. Interziceți Partidul Maimuțelor cât mai e vreme!”

— Curând vom fi niște flăcăi grozavi și uscați, strigau oamenii-burtică.

— O să facem un foc mare când vom ajunge acolo, spuse Gren.

Yattmur se bucura să-l vadă mai vesel, dar un val brusc de neîncredere o îndemnă să-l întrebe:

— Cum o să coborâm de aici?

Furia îi izbucni în ochi în timp ce o privea cu asprime pentru că-i întrerupsese bucuria. Nu-i răspunse imediat, probabil se consulta cu morela asupra răspunsului.

— Umblătorul caută un loc unde să se însămânțeze, spuse el. Când va găsi acest loc se va lăsa la pământ. Atunci vom putea să-l părăsim. Nu trebuie să-ți faci griji. Eu sunt cel care conduce.

Nu-i putea înțelege duritatea tonului.

— Dar nu *tu* conduci, Gren. Această ființă merge unde vrea și noi nu putem face nimic. Din cauza asta sunt neliniștită.

— Ești neliniștită pentru că ești proastă, ripostă el.

Deși se simțea jignită, se hotărî să nu dea amploare lucrurilor.

— Poate că o să fim mai puțin îngrijorați, când vom ajunge la țarm și atunci poate că vei fi mai puțin rău cu mine.

Țărmlul însă nu le oferea o invitație prea îmbietoare. În timp ce priveau spre el plini de speranțe, o pereche de păsări mari și negre se ridicară din pădure. Întinzându-și aripile, se înălțară planând, apoi se îndreptară în picaj spre umblător.

— Culcați-vă, strigă Gren scoțându-și cuțitul.

„Boicotați produsele cimpanzeilor!” striga Frumusețea. „Nu acceptați muncitori maimuțe în fabricile dumneavoastră. Sprijiniți schema Anti-Tripartită a lui Imbroglia!”

Umblătorul mășăluia acum prin ape mai puțin adânci. Aripile negre ale păsărilor băteau foarte jos și aduceau o adiere pătrunzătoare de hoit deasupra umblătorului. În clipa următoare Frumusețea era smulsă din rotirea ei liniștită și cărată spre țarm de gheare puternice. În timp ce era purtată, strigătele ei deveneau mai patetice. „Luptați astăzi pentru a

salva mâinele. Apărați democrația în lume.” Apoi păsările coborâra printre ramuri și nu se mai auzi nimic.

Cu apa și roindu-i de jur împrejur, umblătorul păsea acum pe țarm. Patru sau cinci alți umblători făceau sau se pregăteau să facă același lucru. Mișcarea lor, aparent omenească, contrasta puternic cu dezolarea împrejurimilor. Imaginea unei vieți colcăitoare, ce impregna lumea pe care Gren și Yattmur o cunoscuseră înainte, lipsea cu desăvârșire în aceste regiuni. Din acea lume de seră nu mai rămăsese decât o umbră. Cu soarele agățat de linia orizontului ca un ochi înroșit și strivit de o lespede de piatră, amurgul domnea pretutindeni. Pe cer se aduna întunericul.

Viața din mare dispăruse. Nicio algă marină nu mai tinea țărnișurile, niciun pește nu mai sălta în bazinele formate de stânci. Această atmosferă dezolantă era întărită de înfiorătorul calm al mării, pentru că umblătorii, ghidați de instinct, aleseseră ca perioadă a migrației un anotimp fără furtuni.

Aceeași liniște deplină domnea și pe uscat. Creștea și aici pădurea, dar o pădure buimăcită de umbre și frig, o pădure pe jumătate vie, cufundată în vinețeala și cenușiul înserării perpetue.

În timp ce înaintau printre trunchiurile pipernicite, oamenii priveau în jos la mana care pătase frunzișul. Numai într-un loc o pată galbenă strălucea puternic. O voce se auzi strigând: „Votați SRH astăzi, calea democrației!” Mașina orator zăcea ca o jucărie stricată, acolo unde o lăsaseră păsările, cu una din aripi vizibil încurcată printre vârfurile copacului; rămase acolo strigând mult după ce se îndepărtară de ea.

— Când o să ne oprim? șopti Yattmur.

Gren nu-i răspunse și nici ea nu se aștepta s-o facă. Fața sa era rece și imobilă; nici măcar nu privea spre ea. Își înfipse unghiile în palme să-și stăpânească furia, știind că vina nu era a ei.

Alegându-și drumul cu grijă, umblătorul se deplasa peste pădure; frunzele arborilor le pieptănau picioarele și uneori le zgâriau corpurile. Tot timpul umblătorii mărșăluiau cu soarele în spate, ținându-l aproape ascuns într-o sălbăticie de frunziș vinețiu. Tot timpul mărșăluiau spre întunericul care marca sfârșitul lumii de lumină. O dată, un stol negru de vegetale zburătoare se ridică de pe vârfurile arborilor, huruind spre soare; dar umblătorul nu-și încetini înaintarea.

În ciuda bucuriei și înțelegerii sporite, oamenii trebuiră să se resemneze, până la urmă și să mănânce din rații. Totodată trebuiră să cedeze și să doarmă din nou, înghesuindu-se cât mai aproape de centrul culcușului. Gren continua să tacă.

Dormiră și când se treziră la realitatea asociată acum cu frigul, peisajul din jurul lor se schimbase, dar nu în bine.

Umblătorul lor traversa o vale puțin adâncă. Întunericul căzuse peste ei, deși câte o rază de soare mai lumina vreun corp vegetal pe care se întâmpla să mai cadă. Pădurea încă acoperea solul, o pădure distorsionată care, asemenea unui proaspăt orbit, își întinde înaintea brațele și degetele băjbânde cu teama cuibărită pretutindeni pe figură. Ici și colo spânzura câte o frunză, altfel ramurile erau goale, contorsionate în forme grotești ca și marele și singuraticul arbore care, de-a lungul timpului, se transformase într-o întreagă junglă, luptându-se să crească acolo unde nu intenționase niciodată mai înainte s-o facă.

Cei trei oameni-burtică tremurau alarmați. Ei nu priveau în jos, ci înainte.

— O, burticilor și codițelor, iată că vine locul înghițitor al nopții pentru totdeauna. De ce n-am murit noi fericiți cu mult, mult în urmă, când eram toți împreună și asudam împreună și era minunat cu mult în urmă.

— Tăceți burți nenorocite, strigă Gren și puse mâna pe ciomag. Distorsionată de vale, vocea lui părea cavernoasă și confuză.

— O, mare păstor fără coadă, ar fi trebuit să fii bun și să ne ucizi cu o moarte crudă mult în urmă, când puteam asuda, în vremea când ne creșteau cozi vesele și lungi. Aici vine sfârșitul negru al lumii să-și închidă fălcile peste cei fără cozi. Vai de lumina soarelui, o, bieții de noi!

Nu le putea opri văicărelile. În față domnea întunericul ce se ridica precum straturile de ardezie.

Accentuând această întunecime tărcată, le apăruse în față un mic deal. Se înălța hotărât, purtând pe umerii năruți greutatea nopții. În partea superioară, acolo unde îl lumina soarele, avea o tentă aurie; ultima rețuță de culoare a lumii. Mai jos se întindea întunericul. Deja acum îi urcau primele coline. Umblătorul urca spre lumină, strecurându-se printr-un mic defileu. Alți cinci umblători puteau fi văzuți prin apropiere și alți patru aproape pierduți în obscuritate.

Umblătorul lor urca din greu. Deși ajunsese în zona luminată, continua să urce fără întrerupere.

Și pădurea străbătuse valea umbrelor. Își croise drum prin dezolare, pentru a-și înfînge ultimul val de verdeață pe ultima buclă de pământ. Aici, pe o colină îndepărtată a unui etern apus de soare, își adunase toate forțele pentru a crește în exuberanța de odinioară.

— Poate că umblătorul se va opri aici, spuse Yattmur. Ce crezi Gren?

— Nu știu, de ce ar trebui să știu?
— *Trebuie* să se oprească aici. Cum ar putea să meargă mai departe?
— Nu știu, ți-am spus. Nu știu.
— Dar morela ta?
— Nici ea nu știe. Lasă-mă în pace. Așteaptă și ai să vezi ce s-o întâmpla.

Chiar și oamenii burtică se liniștiseră și priveau în jurul lor la peisajul misterios, cu un amestec de teamă și speranță.

Fără să lase impresia că ar fi intenționat să se oprească, umblătorul urca dealul scârțâind. Picioarele lui înalte continuau să găsească calea sigură prin frunziș și să-i convingă, odată în plus, că dacă avea vreodată intenția să se oprească, atunci n-avea s-o facă aici pe acest bastion de lumină și căldură. Se găseau acum pe partea abruptă a dealului și el încă mășăluia, o vegetală insensibilă pe care brusc simțiră că o urăsc.

— Eu unul am să sar, strigă Gren, ridicându-se. Yattmur sesiză sălbăticia din ochii lui și se întrebă dacă el sau morela vorbea. Își încolăci brațul pe după pulpele lui și îi strigă că asta înseamnă moarte sigură. Încremenise cu bățul pe jumătate ridicat s-o lovească, în timp ce umblătorul, fără să se oprească, începu să coboare panta neluminată a dealului.

Pentru o clipă soarele mai străluci o dată peste ei. Li se mai îngăduia, în aerul acela liniștit, o ultimă privire spre o lume aurie, spre o mare de frunziș negru. Un alt umblător apăruse în stânga lor. Apoi umărul dealului rămase în urmă și ei se cufundară în lumea nopții. Toți într-un glas izbucniră într-un țipăt; un țipăt care se reverberă prin vastitățile nevăzute din împrejurimi și muri înghițit de ele.

Pentru Yattmur era posibilă numai o singură interpretare a evenimentelor. Ieșiseră din lume în moarte.

Fără să rostească un cuvânt își îngropă fața în părul moale al celui mai apropiat om-burtică până ce tresăltările ritmice ale umblătorului o convinseseră că nu pierduse complet legătura cu celelalte lucruri și ființe.

— Lumea asta e fixată cu o jumătate îndreptată întotdeauna spre soare... repetă Gren pe nerăsuflăte ceea ce-i spunea morela, iar acum ne deplasăm pe partea nopții, dincolo de terminator... în întunericul perpetuu...

Dinții îi clănțăneau în gură. Se agăță de el și deschise ochii să-i cerceteze figura.

În întunericul în care plutea, părea o figură fantomatică ce nu inspira încredere. Gren îi trecu brațul peste umeri și se ghemui lângă ea. Obrajii li se atinseră. Poziția asta îi oferea căldură și suficient curaj spre a iscodi tremurătoare în jur.

Își închipuise, în teroarea ei, un loc cu adevărat gol, imaginându-și că, probabil, căzuseră într-un fel de scoică a unei mări cosmice care scălda miticele țărături ale cerului. Realitatea se dovedea mult mai impresionantă, dar și mai dezgustătoare.

Direct deasupra lor, zăbovea memoria luminii soarelui, iluminând valea în care erau târâți. Lumina era sporită de o umbră care creștea și se lățea peste cer și era proiectată de pe umerii negri de căpcăun peste care trecuseră și pe care coborau acum.

Coborârea era însoțită de zgomote înăbușite. Zgâindu-se în jos, Yattmur văzu că traversau o fâșie acoperită cu viermi zvârcolitori. Viermii se agățaseră de picioaroangele umblătorului care acum pășea cu grijă să nu fie dezechilibrat. Strălucind galben în obscuritate, viermii fierbeau, se zvârcoleau și se avântau furioși. Unii erau suficient de înalți să ajungă acolo unde se ghemuiseră oamenii, astfel încât, atunci când licăreau prin fața ei, Yattmur remarcă faptul că au pe cap niște receptori sub forma unor cupe. Nu știa însă dacă acești receptori erau guri, ochi sau organe cu care să prindă bruma de căldură din mediul înconjurător. Dar gemetele ei de groază îl treziră pe Gren din transa în care intrase; aproape bucuros că se apucă să rezolve o teroare pe care o putea înțelege – să zdrobească capetele gelatinoase și galbene când licăreau din întuneric.

Umblătorul din stânga lor avea probleme. Deși nu-l puteau vedea decât foarte slab, remarcă totuși că trecea printr-o zonă în care viermii creșteau mai înalți. Se profila pe o bandă mai luminoasă de teren de pe coama dealului și fusese oprit complet de o pădure de degete fără oase care fierbea în jurul său. Se răsturnă și căzu fără zgomot. Lunga sa călătorie era pecetluită de viermi.

Neafectat de catastrofa celuiilalt, umblătorul pe care călătoreau oamenii își continuă coborârea.

Trecuse deja de zona cea mai aglomerată. Viermii cădeau și nu-l mai puteau urmări. Rămâneau în urmă, deveneau mai scurți, mai împrăștiați, apoi doar grămezi separate pe care umblătorul le putea ocoli.

Relaxându-se puțin, Gren găsi prilejul să ia seama mai bine la ceea ce îl înconjură. Yattmur își ascunse fața în umărul său. Greața îi răscolea stomacul și nu mai voia să privească.

Capitolul douăzeci și unu

Sub pașii umblătorului se întindea un strat gros de roci și pietriș. Acest detritus fusese acumulat acolo de un vechi râu ce secase de mult, dar acum marca fundul văii pentru că, după ce-l trecură, începură să urce pe un sol lipsit complet de orice vegetație.

— Hai să murim! bolborosi unul dintre oamenii-burtică. E prea îngrozitor să fii viu în țara morții. Fă asta mare păstor, oferă-ne darul de a ne înjunghia cu drăguța și cruda ta sabie ascuțită. Lasă-i pe oamenii-burtică să aibă o scurtă și repede înjunghiere pentru a părăsi această lungă țară a morții! O, o, o, frigul ne arde nesfârșitul frig, frig!

Își strigau nenorocirea în cor.

Gren îi lăsa să se văicărească. În cele din urmă, obosit de zgomotul lor, ce se reverbera atât de straniu de-a lungul văii, ridică bățul să-i lovească. Yattmur îl opri.

— N-au oare dreptul să se plângă? întrebă ea. Eu mai degrabă aş plânge alături de ei, pentru că în curând noi vom fi cei ce vor trebui să moară. Am ajuns dincolo de lume, Gren. Numai moartea poate trăi aici.

— Noi s-ar putea să nu fim liberi, dar umblătorii sunt. Iar ei nu merg la moarte. Te-ai transformat într-un om-burtică, femeie.

Pentru o vreme Yattmur rămase tăcută, apoi spuse:

— Am nevoie de înțelegere nu de reproșuri. Boala se ridică, ca moartea, din stomacul meu.

Vorbea fără să știe că boala din stomacul său nu aducea moartea, ci viața.

Gren nu-i răspunse. Pe terenul în pantă umblătorul înainta drept. Legănată de vaietul oamenilor-burtică, Yattmur adormi. Și din nou o trezi frigul. Vaietul încetase. Adormiseră cu toții. Când se trezi a doua oară îl auzi pe Gren plângând, dar oboseala fu mai puternică și cedă din nou viselor obositoare.

Când se ridică din nou era trează de-a binelea încă de la început. Însălmântătorul amurg fusese spart de o masă roșie, fără formă, aparent suspendată în aer. Prinsă între teamă și speranță îl înghionti pe Gren.

— Privește, Gren, șopti ea și îi arată ciudățenia. Ceva arde acolo! O să ne vină și nouă rândul?

Umblătorul își încetinise ritmul ca și cum și-ar fi presimțit destinația.

În semiîntuneric, priveliștea din față se dovedea deconcertantă. Priviră multă vreme, înainte de a înțelege că în fața lor se ridica o culme. Pe măsură ce umblătorul se apropia de această culme, vedeau mai bine ceea ce până atunci fusese ascuns. În spatele ei, la o oarecare depărtare, se profila un munte cu trei piscuri și muntele acela strălucea atât de intens.

Odată ajunși pe culme, umblătorul se ridică semeț peste marginea ei și muntele le apăru în întregime.

Nicio priveliște nu putea fi mai minunată.

Pretutindeni în jur domnea, supremă, noaptea, sau o soră mai deschisă a ei. Nimic nu se mișca; numai briza rece strecurându-se tiptil prin văile nevăzute de jos, ca un străin furișându-se la miezul nopții într-un oraș ruinat. Dacă nu erau dincolo de lume, așa cum credea Yattmur, erau oricum dincolo de lumea vegetației. O deșertăciune profundă ascunzând întunericul profund de sub ei și sporind cea mai ușoară șoaptă într-un țipăt asurzitor.

Iar din acest pustiu se ridica muntele, înalt și sublim. Poalele i se pierdeau în întuneric, dar vârfurile se înălțau suficient de sus pentru a curta soarele ce le făcea să fumege într-o căldură roză și să arunce o reflexie de lumină în vidul și obscuritatea înconjurătoare.

Gren o prinse pe Yattmur de braț și priviră în tăcere. Ca și ei, alți umblători străbătuseră întunericul. Trei puteau fi văzuți cum urcă din greu pantele din față. Chiar și figurile lor îndepărtate și lugubre diminuau cumva singurătatea.

Yattmur trezi oamenii-burtică, dornică să-i lase și pe ei să admire priveliștea. În timp ce priveau, cele trei creaturi durdulii se țineau de mână.

— O, ce vedere bună are ochii! exclamă ei.

— Foarte bună, întâri Yattmur.

— O, foarte bună, doamnă sandviș. Această mare bucată de zi coaptă face ca un deal să crească pentru noi ca un munte în acest loc de noapte și moarte. E o felie drăgălașă de soare pentru noi să trăim în ea ca într-un adăpost fericit.

— Poate că așa e, fu ea de acord; deși imediat întrezări dificultăți dincolo de simpla lor înțelegere.

Urcau. Lumina creștea tot mai mult. În cele din urmă ieșiră din umbră. Soarele binecuvântat strălucea din nou peste ei.

Îi sorbiră lumina până la orbire și văile întunecate de sub ei le dansau prin față ca niște puncte verzi și portocalii. Turtit la forma unui fruct, îmbujorat din pricina atmosferei, soarele clocotea spre ei de pe buzele zdrențuite ale lumii, răspândindu-și razele peste o panoramă de umbre. Fărămițat într-o rețea

neregulată de reflexii de cele câteva vârfuri ce-și făceau apariția din întuneric, straturile inferioare formau o rețea de lumini minunat de privit.

Neimpresionat de această priveliște, umblătorul continua să urce imperturbabil, scârțâind din picioroange la fiecare pas. Pe sub el se strecură o labă-târătoare, îndreptându-se spre valea întunecată, ignorându-le urcușul. În fine, umblătorul ajuns într-o poziție de mijloc, între două dintre cele trei vârfuri, se opri.

— Pe spirite, exclamă Gren. Nu cred c-o să ne ducă mai departe.

Oamenii-burtică izbucniră într-o țopăială de bucurie, dar Yattmur luă seama în jur nesigură.

— Cum o să coborâm, dacă umblătorul nu se lasă în jos, așa cum pretinde morela? întrebă ea.

— O să coborâm pe picioroangele ei, răspunse Gren după ce se gândi puțin și umblătorul nu dădu semne că vrea să pornească din nou.

— Să te vedem mai întâi pe tine cum cobori. Cu frigul și chirceala asta îndelungată, picioarele mele sunt tari ca niște lemne.

Privind-o neîncrezător, Gren se ridică să analizeze situația. De vreme ce nu aveau frânghie, nu puteau cobori. Pelița netedă și lunecoasă a păstăii făcea imposibilă coborârea pe picioroangele umblătorului. Gren renunță la alte planuri și rămase să privească în întuneric.

— Morela ne sfătuiește să așteptăm, spuse el după o vreme. Îi prinse umerii lui Yattmur cu brațul, rușinat de propria neputință.

Așteptau acolo sus. Acolo mâncară încă o porție din hrana lor care începuse să încolțească. Acolo se străduiră să adoarmă și când se treziră nu se schimbase mai nimic, cu excepția faptului că acum mai mulți umblători rămăseseră nemișcați pe pantă în jos și că nori negri acoperiseră tot cerul.

Oamenii zăceau acolo neajutorați, dar natura continua inflexibilă să lucreze pentru ei; o mașină uriașă în care și ei erau una dintre cele mai neînsemnate rotițe.

Norii apăreau rostogolindu-se din spatele muntelui, mari, negri, amenințători. Se alungau printre piscuri și se colorau într-un alb murdar acolo unde soarele îi lumina. În cele din urmă acoperiră soarele. Întregul munte fu înghițit de întuneric. Începură să cadă fulgi leneși și uzi de zăpadă, ca niște săruturi bolnave.

Cinci oameni se înghesuiră unul într-altul, oferind zloatei spatele. Sub ei umblătorul începu să tremure.

Curând acest tremurat se transformă într-o adevărată balansare. Picioarele se afundară puțin în solul înmuiat, apoi,

în timp ce oamenii erau bine udați, începură să se încovoiaie. Treptat picioarele umblătorului se curbaseră ca niște arcuri. În pâcla din jurul muntelui vedeau cum și alți umblători, lipsiți de greutatea suplimentară, își curbau picioarele mai încet. Acum picioroangele se curbau din ce în ce mai repede și corpul cobora cu viteză.

Brusc, uzate de nenumărații kilometri ai călătoriei și subminate de umezeală, îmbinările picioarelor atinseră punctul de cedare și se rupseră. Picioroangele umblătorului se răsturnară alături, iar corpul îi căzu pe solul clisos. La atingerea solului, cele șase butoiașe ce alcătuiau păstaia, explodară împrăștiind în jur semințele lor zimțate.

Ruina aceea îmbibată cu apă în mijlocul ninsorii era în același timp sfârșitul, dar și începutul călătoriei plantei migratoare. Forțată, ca toate plantele, să rezolve problema teribilă a suprapopulării, într-o lume de seră, o făcuse, aventurându-se în acea lume friguroasă, dincolo de zona lemnului, unde jungla nu putea crește.

Pe această pantă și pe altele câteva similare din zona amurgului, umblătorii își jucau una din scenele nesfârșitului ciclu al vieții lor. Multe din semințele împrăștiate acum vor germina aici unde au spațiu suficient și puțină căldură și vor crește în micuțe și îndrăznețe labe-târătoare, și multe din aceste labe-târătoare, triumfând peste mii de obstacole, își vor croi drum spre imperiul adevăratei călduri și lumini. Acolo vor prinde rădăcini și vor înflori și vor continua la nesfârșit modul vegetal de a fi.

Când se spărsese păstaia, oamenii fuseseră și ei aruncați în noroi. Se ridicaseră cu greu; membrele le trosneau dureros. Atât de deasă devenise ninsoarea încât abia dacă se mai vedeau; corpurile lor se transformaseră în stâlpi albi, iluzorii.

Yattmur era preocupată să-i adune pe oamenii-burtică înainte de a se pierde. Observă o figură licărind în obscuritate și alergă să o prindă. O față mârâitoare, cu dinți galbeni și ochi strălucitori se întoarse spre ea. Yattmur se retrase pregătită de atac, dar creatura dispăruse într-o clipă.

Era prima dovadă că nu erau singuri pe munte.

— Yattmur! o strigă Gren. Oamenii-burtică sunt aici. Tu unde ești?

Veni alergând spre ei. De spaimă uitase de înțepeneală.

— Mai e cineva pe aici, spuse ea. O creatură albă, sălbatică, cu dinți și urechi mari!

Cei trei oameni burtică sloboziră un țipăt către spiritele morții și întunericului, iar Gren și Yattmur se apucară să cerceteze împrejurimile.

— În încurcătura asta murdară nu se poate vedea nimic, spuse Gren curățându-și zăpada de pe față.

Stăteau unul lângă altul cu pumnalele pregătite. Ninsoarea încetase brusc și se transformase într-o ploaie rece. Printre picături văzură un șir de vreo zece creaturi săltând peste marginea unei prăpăstii, spre partea întunecată a văii. Trăgeau după ei un fel de sanie încărcată cu saci. Dintr-unul din saci ieșea afară coada seminței unui umblător.

O rază de soare își făcu loc printre dealurile triste. Dar așa cum se temuseră, creaturile albe se grăbiră spre trecătoare și dispărură rapid din vedere.

Gren și Yattmur se priveră mirați.

— Erau oameni? întrebă Gren.

Ea ridică din umeri. Nu știa. Nu știa nici ce mai înseamnă om. Oamenii-burtică, de exemplu, care zăceau în mocirlă și grohăiau, erau oameni? Și Gren, atât de neînțeleș acum încât se părea că morela pusese stăpânire complet pe el, se putea spune că mai era om?

Atât de multe enigme, unele pe care nici măcar nu putea să le alcătuiască din cuvinte, dar să se mai gândească la un răspuns... Încă o dată soarele îi lumină cald pe mâini și picioare. Cerul era brăzdat de nori plumburii și aurii. Deasupra, pe munte, se vedeau peșteri. Puteau merge acolo și face focul. Puteau trăi și dormi în căldură din nou...

Își dădu la o parte părul ud de pe față și începu să urce încet panta. Se simțea obosită și neliniștită, dar își dădea seama că ceilalți aveau s-o urmeze.

Capitolul douăzeci și doi

Viața pe marele versant era suportabilă și uneori chiar mai mult decât atât, pentru că spiritul uman are o înclinare naturală de a transforma munții în mușuroaie de fericire.

În mărețul și înfricoșătorul peisaj în care se găseau, oamenii erau reduși aproape la ceva insignifiant.

Pastorala Pământului și drama climei lui curgeau fără să țină seama de ei. Printre bălți și ploi, noroaie și zăpadă, își trăiau viața lor umilă.

Deși noaptea și ziua de mult nu mai marcau trecerea timpului, existau alte întâmplări care să vorbească despre trecerea lui. Furtuna se întetea în timp ce temperatura scădea; uneori ploaia era ca de gheață, alteori opăritoare și ei trebuiau să fugă, ținând, în adăpostul peșterilor.

Gren devenise mult mai ursuz pe măsură ce morela îi stăpâna mai ferm voința. Conștientă de felul cum propria sa „istețime” îi adusese pe toți în această înfundătură, medita tot mai mult; copleșită de nevoia procreării îi tăiase lui Gren comunicarea cu ceilalți.

Un al treilea eveniment veni să marcheze scurgerea neîncetată a timpului. Pe o furtună, Yattmur dăduse naștere unui băiat.

El deveni curând rațiunea existenței sale. Îl numise Laren și acum era fericită.

Pe coama unui munte îndepărtat, Yattmur își legăna copilul în brațe și-i cânta, deși adormise de mult.

Culmile superioare ale muntelui erau îmbăiate de razele soarelui fixat la apus; restul se pierdea în noapte. Acest adevărat talmeș-balmeș era domeniul întunericului, când și când zdrențuit de făclii rudimentare, acolo unde munții se înălțaseră ca într-o imitație de piatră a dorinței ființelor vii de a ajunge la lumină.

Chiar și întunericul cel mai des nu era absolut. Așa cum nici moartea nu este absolută – elementele chimice ale vieții se recombina mai târziu spre a crea altă viață –, tot astfel întunericul era adesea socotit ca un grad mai mic de lumină, un imperiu unde pândesc creaturi izgonite din regiunile mai populate și mai luminoase.

Printre acești exilați se numărau și penele-de-piele. O pereche tocmai zbura razant peste capul mamei. Fericiti

acrobați, se năpusteau în jos cu aripile strânse sau le întindeau spre a pluti în sus pe un curent de aer mai cald. Copilul se trezi și mama îi arătă creaturile zburătoare.

— Uite-le cum se duc, Laren. Uite-le jos în vale și uite-le acolo! din nou în soare, sus de tot.

Copilul își încreți nasul, răsfățându-se. Zburătorii cu aripi de piele plonjau și reveneau, licărind în lumină, cufundându-se într-o rețea de umbre pentru a se ridica din nou, ca dintr-o mare, până aproape de pânza norilor. Norii purtau o aură de bronz, și ca și munții, făceau parte din peisaj, reflectând lumina peste obscura lume de jos, cernând-o ca pe o aversă până ce dezolantele împrejurimi erau drapate nestatornic cu galben și auriu.

Prin acest amestec de strălucire și crepuscul zburau penele piele, hrănindu-se cu sporii care pluteau numeroși chiar și aici, trimiși de gigantica mașină de propagare ce acoperea suprafața însorită a planetei. Pruncul Laren gânguri încântat și își întinse mâinile. Yattmur, mama, gângurea și ea fericită de fiecare gest al copilului său.

Una din zburătoare urcase foarte sus. Yattmur o privea cu interes sporit. Pana-de-piele se înclină și o porni în picaj. Perechea ei se avântă imediat după ea. Pentru o clipă crezu că are să se redreseze, dar chiar atunci se izbi de munte cu un zgomot puternic.

Yattmur se ridică în picioare. O vedea bine: o grămăjoară imobilă deasupra căreia flutura perechea îndurerată.

Nu era singura care observase zborul fatal. Depart, pe Marele Versant, cobora în fugă spre pasărea căzută, și își chema totodată tovarășii, unul dintre oamenii-burtică. Îi auzea chiar și cuvintele: „Veniți să vedeți cu ochii pasărea cu aripi, căzută!” Auzea foarte clar în aerul curat lipăitul picioarelor, în coborârea lui precipitată. Rămase să privească și, ca mamă grijulie, îl strânse în brațe pe Laren, supărată că incidentul s-ar fi putut să-i fi tulburat liniștea.

Mai cobora cineva după pasărea căzută. Yattmur zări un grup de figuri în depărtare, jos pe deal, urcând rapid din spatele unui pinten de stâncă. Numără opt figuri albe, mătăhăloase, cu nasuri ascuțite și urechi mari, profilate distinct pe obscuritatea vineție a văii. Trăgeau după ei o sanie.

Împreună cu Gren, numiseră aceste ființe Munteni și îi supravegheau îndeaproape pentru că ele se dovediseră iuți și bine înarmate, deși până atunci nu le făcuseră niciun rău.

Pentru o clipă tabloul conținea trei oameni-burtică alergând la vale, opt Munteni urcând și o pasăre supraviețuitoare dând roată pe deasupra, nesigură dacă să rămână să jelească sau să fugă și să scape. Muntenii erau înarmați cu arcuri și săgeți și,

deși erau departe, se vedea clar cum își potrivesc armele. Yattmur deveni brusc neliniștită în privința celor trei prostuți durdulii cu care se obișnuise atât de mult. Strângându-l pe Laren la piept, se ridică și-i strigă.

— Hei, burticilor! veniți înapoi!

În aceeași clipă, primul Muntean fioros își desprinse arcul și trase. Lovită, pana-de-piele spirală în jos. Oamenii-burtică gesticulau și țipau. În cădere, bătând încă ușor din aripi, pasărea lovi unul peste umăr. Bălăbănindu-se, căzu alături, iar pasărea rămase zbatându-se amețită deasupra lui.

Grupul oamenilor-burtică și al Muntenilor se întâlni.

Yattmur se întoarse pe călcâie și o rupse la fugă. Dădu buzna în peștera afumată unde trăia împreună cu Gren și copilul.

— Gren! te rog vino! Oamenii-burtică vor fi uciși. Sunt acolo afară, și teribilii aceia albi cu urechi mari îi atacă. Ce ne facem?

Gren zăcea rezemat de o coloană de piatră și ținea mâinile împreunate pe stomac. Când intrase Yattmur, o fixase cu o privire absentă, apoi își coborâse din nou privirea. Trăsăturile îi erau marcate de o paloare ce contrasta cu podoaba maronie ce scânteia în jurul cefei și gâtului, încadrându-i fața cu faldurile ei groase.

— Nu vrei să faci nimic? întrebă ea. Ce se-ntâmplă cu tine de câteva zile?

— Oamenii-burtică nu ne sunt de folos, spuse Gren, dar se ridică în picioare. Ea îi întinse mâna, pe care el o apucă apatic, și îl trase până la gura peșterii.

— M-am atașat de bietele creaturi, spuse ea aproape pentru sine.

Priviră spre panta abruptă unde se mișcau figuri profilate pe fondul de umbre cețoase.

Cei trei oameni-burtică se întorceau la deal cărând cu ei una dintre păsările pană-de-piele. Alături de ei pășeau Muntenii trăgând sania pe care zăcea cealaltă pasăre. Cele două grupuri urcau prietenește sporovăind prin o mulțime de gesturi.

— Ei ce zici de asta? exclamă Yattmur.

Era o procesiune ciudată. Din profil Muntenii aveau nasul foarte turtit și se mișcau de o manieră foarte neregulată; când și când se lăsau în față să pășească puțin înclinat pe patru labe. Vorbele lor ajungeau la Yattmur în scurte grupuri de sunete răstite, dar se găseau mult prea departe pentru a putea distinge ce se spunea, dacă ceea ce spuneau era de înțeles.

— Ce părere ai, Gren? întrebă ea.

El nu spuse nimic, ci doar se mulțumi să privească mica adunătură care, acum devenise clar, se îndrepta spre peștera

atribuită oamenilor-burtică. Când trecură dincolo de tufișurile de umblători, îi văzu că arată în direcția sa și rîd. Dar el nu le făcu niciun semn.

Yattmur îl privea, cuprinsă subit de milă pentru schimbarea survenită în ultima vreme.

— Vorbești atât de puțin și arăți atât de bolnav, dragul meu. Am ajuns împreună atât de departe, uniți numai de dragostea noastră, dar acum simt ca și cum ai fi plecat de la mine. Din inima mea curge numai dragoste pentru tine, de pe buzele mele numai înțelegere. Dar dragostea și înțelegerea sunt lucruri pierdute pentru tine acum, o Gren, Gren al meu!

Încearcă să-i prindă talia cu mâna liberă, dar îl simți că se ferește. Apoi vorbi, iar vorbele parcă ar fi fost învelite în gheață una câte una.

— Ajută-mă Yattmur. Fii răbdătoare, sunt bolnav.

— O să te faci bine Gren. Dar ce ne facem cu acești munteni sălbatici? Pot fi ei prietenoși?

— Te duci să vezi? spuse el cu aceeași voce tristă. Se desprinsese de brațul ei, intră în peșteră și se întinse pe jos, reluându-și vechea poziție cu mâinile strânse peste stomac. Yattmur rămăsese la gura peșterii, nehotărâtă. Oamenii-burtică și muntenii dispăruseră în cealaltă peșteră. Rămăsese neajutorată acolo în timp ce norii se adunau deasupra. În cele din urmă începu să plouă și ploaia se transformă în ninsoare. Laren începu să plângă și îi dădu să sugă.

Încet, încet, eclipsând ploaia, gândurile o năpădiră. Vagi imagini atârnav în aer în jurul ei. În ciuda lipsei lor de logică, constituiau felul ei de a gândi. Zilele fără griji, petrecute în mijlocul păstorilor, semănau cu o floare roșie, mititică, dar care, în același timp, printr-o ușoară schimbare a conturului, putea fi chiar ea, pentru că zilele fără griji fuseseră ale ei; nu se vedea ca pe ceva aparte, iar când încercă să facă acest lucru, se văzu în depărtare, într-o mulțime de trupuri sau ca parte a unui dans sau ca o fată căreia îi venise rândul să aducă apă de la Apa Lungă.

Acum zilele florii roșii erau pe sfârșite, dar un mugur își deschisese petalele la pieptul său. Mulțimea trupurilor dispăruse și odată cu ele pierise și simbolul galben al șalului. Minunatul șal! Soarele perpetuu deasupra ca o baie fierbinte, membrele neprihănite, o fericire pe care n-o cunoscuse – toate formau straturile de șaluri galbene pe care și le imaginase. Distinct, se văzu trecând prin ele spre a urma hoinarul al cărui singur merit era acela de a fi necunoscut.

Necunoscutul era o frunză mare, veștedă, în care ceva stătea la pândă. Ea urmase frunza, figura sa delicată devenise cumva mai țepoasă, în timp ce șalul și petalele roșii zburau vesele

duse de vântul timpului. Apoi frunza se transformă în carne și se amestecă cu ea, iar ea deveni o figură mare forfotind aglomerată, un ținut al fericirii tuturor. În floarea roșie nu mai exista muzica frunzei cănoase.

Totul se stinge. Muntele apăru mărșăluind. Muntele se opunea florii. Muntele se rostogolea fără-ncetare într-o prăpastie fără fund, pentru că baza rămăsese în cețurile negre, iar vârful în norul negru. Ceața neagră și norul negru se răspândiseră pretutindeni în reveria sa, mâini lungi și scurte ale răului; printr-o altă schimbare ușoară de decor, prăpastia devenise nu doar viața ei de acum, ci întreaga sa viață. În minte nu există paradoxuri, numai momente; în momentul prăpastiei, florile strălucitoare și șalul și carnea parcă nici nu existaseră.

Tunetul răsună peste muntele adevărat, trezind-o pe Yattmur din reverie, spărgându-i imaginile.

Se uită în spate, în peșteră, la Gren. Stătea nemișcat. Nu se uita la ea. Reveria îi adusese înțelegerea de care avea nevoie și își spuse în gând: „Ciuperca magică ne-a adus această nenorocire. Laren și cu mine suntem victimele ei la fel de mult ca și bietul Gren. Din cauză că e prada ei, este bolnav. Este pe capul său și în capul lui. Trebuie să gădesc o cale să lupt cu ea”.

Dar înțelegerea nu era totuna cu consolarea. Luă copilul de la sân și se ridică.

— Mă duc până la peștera oamenilor-burtică, spuse ea fără să se aștepte să primească vreun răspuns.

Dar Gren îi răspunse.

— Nu poți să-l iei pe Laren prin ploaia asta torențială. Lasă-mi-l mie, iar eu am să am grijă de el.

Se îndreptă spre el. Deși lumina era slabă, observă ciuperca din jurul gâtului și din părul său; arăta mai închisă la culoare ca de obicei. Cu siguranță se umflase și acoperea acum fruntea într-un fel pe care nu-l mai văzuse. O repulsie bruscă îi îngheță mișcarea de a-i da copilul.

Gren o privi pe sub corpul morelei cu o căutătură străină, amestecul acela fatal de stupiditate și viclenie ce te ademenește la marginea răului. Instinctiv își retrase copilul.

— Dă-mi-l. N-o să i se întâmple nimic, spuse Gren. Un tânăr are multe de învățat.

Deși, în general, mișcărilor sale deveniseră foarte încete, sări în picioare foarte sprinten. Ea se retrase furioasă, mârâi și își scoase cuțitul, speriată până în măduva oaselor. Își arată dinții ca un animal.

— Stai la o parte.

Laren slobozi un țipăt de iritare.

— Dă-mi copilul, spuse Gren din nou.

— Nu ești tu. Mi-e frică de tine, Gren. Așază-te la loc. Stai la o parte! Stai la o parte!

El însă înainta într-un fel curios, sacadat, ca și cum sistemul său nervos ar fi răspuns la doi centri de control rivali. Ea își ridică cuțitul, dar el nu dădu nici cea mai mică atenție gestului. Privirea sa era oarbă, ca acoperită de o pâclă.

În ultima clipă Yattmur cedă. Își aruncă cuțitul, se întoarse, și o rupse la fugă ținându-și copilul strâns în brațe.

Tunetul căzu rostogolindu-se pe un deal în spatele ei. Fulgerul luminează o porțiune dintr-o uriașă rețea de traversatoare ce se întindea din împrejurimi până în nori. Yattmur alerga spre peștera oamenilor-burtică și nu îndrăznea să privească înapoi.

Numai când ajunse acolo își dădu seama cât de nesigură era de felul în care aveau s-o primească. Dar acum era prea târziu să mai ezite. În timp ce ea apărea din ploaie în gura peșterii, oamenii-burtică și muntenii săriră s-o întâmpine.

Capitolul douăzeci și trei

Gren căzu în patru labe printre pietrele de la gura peșterii. Impresiile pe care le avea asupra lumii de afară fuseseră înlocuite de un haos total. Imaginile se ridicau ca un fum, răsucindu-se în mintea sa interioară. Vedea cum crește în jurul lui un perete de celule mititele, lipicioase ca un fagure. Deși avea o mie de mâini ele nu dădeau jos zidul; stăteau deoparte îmbibate de un sirop care-i încheia mișcările. Acum zidul celulelor se profila peste capul său, închizându-l. Rămăsese numai o mică deschizătură. Privind prin ea vedea figurine subțiri la kilometri distanță. Una era Yattmur, căzută în genunchi, gesticulând și plângând pentru că el nu se putea duce la ea. Alte figuri, își dădu seama, oamenii-burtică. În alta o recunosc pe Lily-yo, conducătoarea vechiului grup. Iar în alta – creatura aceea încovoiată – se recunosc ca fiind el însuși, aruncat afară din propria citadelă.

Mirajul se încetează și dispăru.

Nefericit, căzu pe spate, pe zid, iar celulele zidului începură să se deschidă ca niște pânțece din care se scurgeau lucruri otrăvitoare.

Lucrurile otrăvitoare deveniră guri, guri maronii lucioase ce secretau silabe. Ele se loveau de el cu vocea morelei. Deveniseră atât de groase, și îl înconjurau din toate părțile, încât, pentru o vreme, percepu numai șocul lor, nu înțelesul. Gemu și tremură o vreme până înțelese că morela vorbea nu cu răutate, ci cu regret; atunci încercă să-și controleze tremuratul și să asculte la ce i se spunea.

— „Nu existau creaturi ca tine în tufișurile din Nomansland unde trăiesc ai mei”, pronunță morela. „Soarta noastră era să trăim pe vegetalele simple de acolo. Ele nu aveau creier, noi eram creierele lor. Cu tine a fost altceva. În extraordinarul compost ancestral acumulat în mintea ta am răscolit prea mult. Am văzut atâtea lucruri uimitoare în tine încât am uitat ce trebuia să fac. M-ai capturat, Gren, la fel de sigur cum te-am capturat eu. Dar a venit vremea când trebuie să-mi amintesc de propria-mi natură. M-am atașat de viața ta pentru a o hrăni pe a mea; asta e funcția mea, singura mea cale. Acum am atins un punct de criză pentru că sunt *coaptă*”.

— Nu te-nțeleg, spuse Gren trist.

— „Mă găsesc în fața unei dileme. În curând trebuie să mă divid și să formez spori; acesta este sistemul prin care mă reproduc și n-am niciun control asupra lui. Aș putea-o face aici, sperând că progeniturile mele vor supraviețui cumva pe acest munte negru, prin ploaie și gheață și zăpadă. Sau... Aș putea să mă transfer pe o gazdă proaspătă”.

— Nu pe copilul meu.

— „De ce nu pe copilul tău? Laren este singura mea șansă. Este tânăr și proaspăt; îmi va fi mult mai ușor să-l controlez decât pe tine. Adevărat, este încă slab, dar tu și Yattmur o să aveți grijă de el până când se va face mare”.

— Ba nu, dacă asta ar însemna să am grijă de tine.

Înainte de a termina de vorbit, primi un șoc ce se împrăstie mai întâi în creier, apoi îl răsturnă în dureri peste peretele peșterii.

— „Tu și Yattmur n-o să vă părăsiți copilul în nicio împrejurare. Știi asta și eu am văzut-o în gândul tău. Știi, de asemenea, că dacă se ivește vreun prilej vei părăsi aceste coline mizerabile și pustii pentru ținuturile fertile ale luminii. Și asta se potrivește cu planul meu. Timpul mă presează, omule. Trebuie să mă mut potrivit nevoilor mele.

Cunoscându-ți fiecare fibră, mi-e milă de durerea ta, dar ea nu înseamnă nimic pentru mine, dacă vine în contradicție cu propria mea natură. Trebuie să am o gazdă abilă, și de preferat stupidă, care să mă ducă rapid înapoi în lumea însorită, să pot să mă înmulțesc acolo. De aceea l-am ales pe Laren. Este cea mai bună alegere pentru progenitura mea, nu crezi?”

— Simt că mor, mormăi Gren.

— „Încă nu”, foșni morela.

Yattmur stătea în fundul peșterii oamenilor-burtică, pe jumătate adormită. Aerul fetid al locului, hărmălaia vocilor, răpăitul ploii de afară îi omorâseră simțurile. Ea dormita, iar Laren dormea de-a binelea pe o grămadă de frunze uscate alături de ea. Mâncaseră cu toții pană-de-piele fierbinte, pe jumătate friptă, pe jumătate arsă. Chiar și copilul acceptase câteva fărâmituri.

Când apăruse tulburată la intrarea în peșteră, oamenii-burtică o primiseră cu strigăte de „Vino, drăgălașă doamnă sandviș din umezeala curgătoare unde cad norii. Vino să te ghemui cu noi și să te încălzești fără apă.

— Cine sunt ceilalți cu voi? Privea neliniștită la cei opt munteni care rânjeau și începuseră să țopăie în sus și-n jos la vederea ei.

Văzuți de aproape, erau formidabili: un cap mai mare decât al oamenilor și umeri lați acoperiți cu un păr lung ca o manta. Fuseseră îngrămădiți în spatele oamenilor-burtică, dar acum o

înconjuraseră pe Yattmur, arătându-și dinții și strigându-se între ei într-o ciudată scrânteală a limbii.

— Tu hămăiești că tu trăiești aici? Pe Marele Versant cu ham, ham trăiești? Cu Oamenii-burtică, cu oamenii-burtică trăiești? Tu și ei împreună, hei, hei, aproape-dormind; alergând trăind iubind pe Marele Mare Versant?

Unul dintre cei mai robuști munteni o chestionase pe Yattmur cu această salvă rapidă de întrebări, sărind și rânjind înaintea sa în timp ce vorbea. Vocea sa era atât de grosolană și guturală, frazele atât de bolborosite și răstite încât nu înțelegea mai nimic din ce spunea.

— Ham-ham, da trăiești pe Marele Versant Negru?

— Da, trăiesc pe acest munte, spuse ea așezându-se pe jos. Voi unde trăiți? Ce fel de oameni sunteți?

Drept răspuns își căscă ochii căprești la ea până ce o margine roșie cartilaginoasă apărură în jurul lor. Apoi îi închise strâns, își deschise fălcile cavernoase și slobozi un cor de râsete, clar și ascuțit.

— Acești oameni cu blana țepoasă sunt zei, zei drăgălași și țepoși, doamnă sandviș – îi explicară oamenii-burtică, toți trei odată, îmbrâncindu-se cu înverșunare pentru a fi primul care-și descarcă sufletul în fața ei. Acești oameni cu blană țepoasă sunt numiți blană-țepoasă. Ei sunt zeii noștri stăpână, pentru că ei hoinăresc peste Marele Versant pentru a fi zei pentru scumpii oameni-burtică. Ei sunt zei, ei sunt zei mari și crunți, doamnă sandviș. Ei au cozi.

Ultima propoziție fusese rostită într-un strigăt de triumf. Întreaga adunătură începu să dea roată peșterii, țipând și chiuind. Într-adevăr blănițele-țepoase aveau cozi ce le ieșeau din noadă la un unghi nerușinat. Oamenii-burtică încercau să le prindă și să le sărute. În timp ce Yattmur se dădea înapoi, Laren, care privise, pentru o clipă, această vânzoleală, cu ochi larg deschiși, începu să urle cât îl țineau puterile. Figurile dansatoare îl imitau, adăugând propriile lor strigăte și chiote.

— Dansul răului pe Marele Versant, Marele Versant. Colți, cât mai mulți colți, mușcă-sfășie-mestecă, întuneric sau lumină pe Marele Versant. Mănâncă și mușcă și bea când ploaia vine să plouă. Ai, ai, ai, ah...!

Brusc, în timp ce țopăiau, unul dintre cei mai îndrăzneți blană-țepoasă îl smulse pe Laren din brațele lui Yattmur. Ea țipă, dar copilul dispărură răsucit înspăimântător. Creaturile botoase și-l aruncau una alteia, mai întâi pe sus, apoi pe jos, aproape târându-l de sol sau lovindu-l de plafon, râzând sacadat de noul lor joc.

Înfuriată, Yattmur se repezi la cel mai apropiat blană-țepoasă. În timp ce-l trăgea de blana lungă și albă și simțea

cum i se întăresc mușchii, creatura se întorcea spre ea. O mână cenușie, fără păr, fulgeră și două degete se opriră pe nasul său. Împinse. O durere cumplită o izbi între ochi. Se dădu pe spate cu mâinile la ochi, își pierdu echilibrul și se prăbuși pe pământ. Instantaneu blana-țepoasă fu deasupra ei. Dar la fel de iute ceilalți se aruncară pe el.

A fost salvarea ei. Blănille-țepoase începură să se bată între ei, uitând-o cu desăvârșire. Se târî de sub ei spre Laren care stătea acum pe sol, înghețat de surpriză și complet nevătămat. Răsuflând ușurată, îl ridică în brațe. Apoi începu brusc să plângă, iar când se uită îngrozită împrejur, blănille-țepoase uitaseră de ea și de bătaie și pregăteau să frigă din nou aripa-de-piele.

— Oh, nu purta ploaie udă în ochi, drăguță stăpână sandviș, spuseră oamenii-burtică adunându-se în jurul ei, mângâind-o cu stângăcie și încercând să-i aranjeze părul. Era alarmată de această familiaritate față de ea, atunci când Gren nu era de față, dar spuse pe un ton liniștit.

— Erați atât de înspăimântați de Gren și de mine; de ce nu vă temeți și de aceste creaturi îngrozitoare? Nu vedeți cât de periculoși sunt?

— Nu vezi că acești zei cu blană țepoasă au coadă? Numai cozile care cresc pe oameni fac oamenii cu coadă care sunt buni cu noi bieți oameni-burtică.

— Vă vor ucide.

— Ei sunt zeii noștri și o să fim fericiți să fim uciși numai de zei cu coadă. Da, ei au dinți ascuțiți și cozi. Da, și dinții și cozile sunt ascuțite.

— Voi sunteți ca niște copii iar ei sunt periculoși.

— Ai-ee, zeii blană-țepoasă poartă pericol în gura lor ca dinți. Dar dinții nu ne strigă nume grele ca tine și omul creier Gren. Mai bine să avem o moarte veselă, stăpână!

— Cât timp mai au de gând să stea aici? întrebă ea.

— Ei rămân deseori în peșteră pentru că ne iubesc pe noi în peșteră, spuse unul dintre oamenii-burtică atingându-i umărul cu mâna.

— V-au mai vizitat și înainte?

— Ei vin să ne vadă și mai înainte și din nou, mereu, pentru că ei iubesc dragălașii de oameni-burtică. Tu și omul-vânător Gren nu-i iubiți pe dragălașii oameni-burtică așa că noi plângem pe Marele Versant, iar blănille-țepoase ne vor duce în curând să găsim un arbore burtică. Hip, hip, blănille-țepoase ne vor duce!

— Ne părăsiți?

— Noi plecăm de la voi și vă lăsăm pe recele și nesuferitul Mare Versant întunecat unde este atât întuneric, deoarece zeii-

țepoși ne duc la micuțul locșor verde cu arbori-burtică călduți și unde versanții nu pot trăi.

De atâta vreme, Gren fusese incapabil să-și înăbușe ura pentru acești oameni-burtică. Și iată că această nouă și periculoasă rasă cu boturi ascuțite se oferise să-i ducă înapoi de pe munte, la unul din acei arbori cărnoși care sprijineau și înrobeau oamenii-burtică. Instinctiv, Yattmur își dădea seama că nu trebuie să te încrezi în acești munteni cu dinți ascuțiți, dar îi era imposibil să-i facă pe oamenii-burtică să înțeleagă acest lucru. Își dădea seama că în curând ea și copilul ei vor fi lăsați singuri pe munte la discreția lui Gren.

Copleșită de atât de multe nenorociri, începu să plângă.

Oamenii-burtică se adunară în jurul ei, încercând stângaci să o liniștească. Îi suflau în față, îi mângâiau sânii, îi pipăiau corpul, se strâmbau la copil. Ea se simțea mult prea sfârșită pentru a protesta.

— Tu vino cu noi în lumea verde, drăgălașă stăpână sandwich ca să fii din nou departe de Marele Versant cu drăguții de noi, murmurau ei. O să te lăsăm să ai vise drăguțe cu noi.

Încurajați de apatia ei, începură să-i exploreze cele mai intime părți ale corpului. Yattmur nu opuse nicio rezistență și după ce-și satisfăcură pofta elementară, o lăsară singură în colțul ei. Unul dintre ei se întoarse mai târziu cu o bucată de aripă-de-piele arsă și ea o mănca apatic.

În timp ce mesteca, medita. „Gren o să-mi omoare copilul cu ciuperca aia. Așa că, de dragul lui Laren, va trebui să încerc să plec când pleacă și oamenii-burtică”. Odată hotărârea luată, se simți mai fericită și reuși să ațipească.

Fu trezită de plânsul lui Laren. În timp ce-l alăpta, aruncă o privire afară. Același întuneric dintotdeauna. Ploaia se oprise momentan, dar tunetele umpleau văzduhul ca și cum s-ar fi aruncat de pe pământ să adune norii ce încercau să scape. Oamenii-burtică și blănille-țepoase dormeau împreună într-un morman de trupuri ce tresărea ori de câte ori cădea tunetul. Capul îi zvâcnea. Niciodată, gândi, n-am să pot dormi în acest vacarm. O clipă mai târziu, avându-l pe Laren culcușit la piept, ochii i se închiseră din nou.

De data asta fu trezită de blănille-țepoase. Lătrau foarte agitați și se grăbeau afară din peșteră.

Laren dormea liniștit. Lăsându-și copilul pe o grămadă de frunze uscate, Yattmur se ridică să vadă ce se-ntâmplă.

Se retrase însă imediat; risca să fie doborâtă de blănille-țepoase. Pentru a-și proteja capetele de ploaie – care începuse să curgă din nou la fel de torențial – purtau un fel de căști scobite din același soi de tighă uscată pe care Yattmur le folosea să gătească sau să spele în ele.

În tigră fuseseră practicate găuri pentru ochi, urechi și boturi. Dar tigvele erau prea mari, pentru capetele păroase pe care le acopereau și se roteau în toate felurile la fiecare mișcare, lăsând impresia că blănilor-țepoase sunt un fel de păpuși dezarticulate. În plus, faptul că tigvele fuseseră mângălite stângaci cu diferite culori, confereau blănilor-țepoase un aer grotesc din care nu lipsea elementul de teamă.

În timp ce Yattmur ieșea și ea în ploaia torențială, una dintre creaturi cu capul ei bălăngănit sări înapoi și îi bară calea.

— Yagrapper, tu, tu dormi în peștera de dormit stăpână mamă. Mersul prin ploaie rapa-rapa e un lucru rău și nouă ne place. De asta mușcăm și sfâșiem și mușcăm. Brrr, pielea noastră, stai mai bine deoparte, ham, ham, din fața colților noștri.

Se retrase înfiorată; auzea răpăitul ploii pe carcasa rudimentară suprapunându-se peste acel amestec deconcertant de grohăituri, lătrături și cuvinte.

— De ce să nu stau aici afară? întrebă ea. Vă e teamă de mine? Ce se-ntâmplă?

— Cei-ce-înhață-și-încalecă vin și prind pe tine! Grrr, să te, te prindă! O împinse înapoi și se întoarse țopăind să-și ajungă din urmă tovarășii. Celelalte creaturi țopăiau în jurul saniei și se certau în timp ce-și împărțeau arcurile și săgețile. Trioul oamenilor burtică stătea deoparte, strânși unul în altul și priveau de-a lungul versantului.

Cauza acestei agitații generale se dovedi a fi un grup de figuri ce se apropiau încet de peșteră. La început, scrutând prin ploaia torențială, crezu că se apropie doar două ființe; apoi trei – dar pentru nimic în lume nu-și putea da seama ce puteau fi acele ciudățenii. Doar blănilor-țepoase știau.

— Cei-ce-înhață-și-încalecă, cei-ce-înhață-și-încalecă! Ucigași ce-înhață-și-încalecă! păreau ei că strigă din ce în ce mai îndârjiți. Trioul continua să înainteze, prin ploaia torențială și în pofida ciudățeniei lor, n-o speriau prea mult pe Yattmur. În schimb, blănilor-țepoase țopăiau întăritați; unul sau doi încercau să ochească cu arcul prin perdeaua de ploaie.

— Opriți-vă, să nu-i răniți. Lăsați-i să se apropie! strigă Yattmur. Nu ne pot face niciun rău.

— Cei-ce-înhață-și-încalecă! Tu, tu, ham, ham taci stăpână și nu va fi niciun rău, niciun rău! strigau ei ininteligibil din cauza furiei; unul dintre ei se repezi spre ea și o izbi în umăr cu capul lui întărit de cască. Însăpăimântată, se întoarse și fugi, la început la întâmplare, apoi din ce în ce mai hotărâtă.

Nu putea să se-nțeleagă cu blănilor-țepoase, dar Gren și morela, probabil, puteau.

Înfuriată și udă learcă, alergă spre peștera lor. Fără să se gândească, se năpusti direct înăuntru.

Gren stătea rezemat de peretele de la intrare, pe jumătate ascuns. Trecuse deja de el când înțelese acest lucru și se întoarse să privească în jos spre el.

Văzându-l, înmărmuri.

Suprafața morelei era acum neagră, pustulară, și alunecase în jos acoperindu-i toată fața. Numai ochii îi străluceau bolnăvicios în mijlocul acestei suprafețe întunecate, atunci când o fixară.

Ea se prăbuși în genunchi. Era tot ce mai putea să facă în încercarea de a-l evita, într-atât o speriasse vederea acelei uriașe excrescențe canceroase de pe umerii lui.

— Oh, Gren, suspină ea sfârșită.

Se aplecă peste ea și o prinse zdravăn de păr. Deși tremura ca o frunză, copleșită de emoții, durerea fizică îi limpezise mintea.

— Gren, morela asta te omoară, șopti ea.

— Unde e copilul? întrebă el. Vocea-i voalată și o anumită slăbiciune, o nuanță foșnitoare a ei, o alarmă și mai mult. Ce-ai făcut cu copilul, Yattmur?

— Nu mai vorbești cu tine, Gren, spuse ea speriată. Ce s-a întâmplat? Știi că nu te urăsc. Spune-mi ce s-a întâmplat astfel încât să pot înțelege.

— De ce n-ai adus copilul?

— Tu nu mai ești Gren. Ești... Ești un fel de morelă acum, nu-i așa? Vorbești cu vocea ei.

— Yattmur. Am nevoie de copil.

Deși o ținea încă de păr, se zbatu să se ridice și spuse cât mai hotărâtă:

— Pentru ce-l vrei pe Laren?

— Copilul este al meu și am nevoie de el. Unde l-ai lăsat?

— Nu fi prost, Gren, spuse ea și arată spre interiorul peșterii. E întins aici în spatele tău, în fundul peșterii, și doarme dus.

Dar în timp ce el se întorcea să se uite și atenția îi era atrasă în acea direcție, ea se smulse din strângere, se strecură pe sub brațul său și o rupse la fugă afară din peșteră, țipând îngrozită.

Deși ploaia ce începu să-i șiroiască pe față o readuse imediat înapoi la o lume pe care abia o părăsise, întâlnirea de o clipă cu imaginea oribilă a lui Gren părea că durase o veșnicie. De unde ajunsese, culmea ascundea acel straniu trio pe care blănille-țepoase îl numiseră Cei-ce-înhață-și-încalecă, dar grupul de pe colină era perfect vizibil. Parcă formau un joc: oamenii-burtică și blănille-țepoase, nemișcați, privind-o cum se apropie, întrerupți din activitate de strigătele ei.

Alerga bucuroasă, în ciuda iraționalității lor, să fie din nou cu ei. Abia atunci privi înapoi.

Gren o urmărise tot timpul și acum se oprise și el. După ce rămase o vreme indecis, se întoarse și dispăru în peșteră. Blănilor-țepoase băiguiră și lătrară între ei, evident excitați de ceea ce văzuseră. Yattmur profită de situație și arată spre peștera lui Gren.

— Dacă nu ascultați de mine, perechea mea cu fața lui buretoasă și mortală se va întoarce și o să vă mănânce pe toți. Lăsați-i pe ceilalți să se apropie și nu le faceți nimic, dacă nu sar la noi.

— Cei-ce-înhață-și-încalecă, ham, ham, nu sunt buni! izbucniră ei.

— Faceți ce vă spun, altfel fața-buretoasă vă va mânca pe toți!

Cele trei mogâldețe se apropiaseră de ei. Două dintre ele păreau umane, în linii mari, deși lumina confuză ce învăluia totul făcea imposibilă distingerea oricărui amănunt. Însă figura ce o intriga cel mai mult pe Yattmur era cea care venea pe urmă. Deși mergea pe două picioare, diferea considerabil de tovarășii săi, fiind mai înaltă și având un corp enorm. Uneori apărea un al doilea cap sub primul, alteori o coadă sau se părea că umblă cu mâinile împreunate pe creștet. Dar ploaia torențială îl ascundea în parte și crea în jurul lui un halou pâlpâitor de șuvoaie de apă ce deviau privirea.

Parcă pentru a spori și mai mult nerăbdarea lui Yattmur, trioul se opri, și, deși le strigă să se apropie, o ignorară complet. Rămăseseră complet liniștiți pe colina inundată de ploaie și treptat una dintre figurile umane începu să se topească pe contur, deveni translucidă și dispăru!

Atât oamenii-burtică, cât și blănilor-țepoase, evident impresionați de amenințarea lui Yattmur, rămăseseră tăcuți. În momentul dispariției figurii umane însă, sloboziră cu toții un murmur de uimire, deși blănilor-țepoase se arătau mai puțin impresionați.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? ceru Yattmur lămuriri unuia dintre oamenii-burtică.

— Foarte multe lucruri ciudate trec prin urechi, stăpână sandviș. Multe lucruri ciudate! Prin drăguța ploaie udă vin două spirite și o drăguță de creatură, de creatură ce-nhață-și-încalecă și poartă un număr de trei spirite în ploaia udă. De aia zeii cu blana-țepoasă au ținut multe vorbe rele!

Ce băiguia el nu avea niciun înțeles. Brusc, interveni enervată:

— Spuneți-le blănilor-țepoase să se liniștească și să se întoarcă în peșteră. Vreau să mă-ntâlnesc cu noii veniți.

— Acești zei cu blană țepoasă nu fac ce spun cei fără coadă, răspunseră oamenii-burtică în cor, dar Yattmur nu-i mai băgă în seamă.

Începu să înainteze cu brațele și palmele deschise pentru a le arăta că nu are intenții dușmănoase. Deși trăsnetele continuau să cadă pe dealurile din apropiere, ploaia deveni mai întâi bură, apoi se opri. Cele două creaturi din fața ei erau acum mai vizibile, și brusc deveniră din nou trei. Un contur vag prinsese consistență, devenind o ființă umană uscățivă ce privea drept spre Yattmur, cu aceeași privire fixă ca și a celorlalți doi însoțitori ai ei.

Tulburată de această apariție, Yattmur se opri o clipă. Atunci, figura masivă înaintă dintre tovarășii lui și spuse:

— Creaturi ale universului veșnic verde, Sodal Ye, din neamul celor purtați, vine la voi cu adevărul. Am văzut că sunteți în măsură să-l primiți!

Vocea sa avea un timbru bogat și melodios ca și cum înainte de a deveni sunete ar fi trecut prin mai multe coarde puternice. La adăpostul acestor sunete melodioase înaintară și cele două figuri umane. Yattmur putea vedea acum că, într-adevăr, erau umane. De fapt erau două femei dintr-o rasă foarte primitivă, complet goale, cu excepția tatuajelor elaborate care le acopereau corpurile și expresiile de profundă tâmpenie de pe fețele lor.

Simțind că era cazul să intervină cu un răspuns, Yattmur îi salută din cap și spuse:

— Dacă aveți intenții bune, atunci, fiți bineveniți pe muntele nostru.

Creatura masivă slobozi un răcnet inuman de triumf și, totodată, de nemulțumire.

— Nu tu stăpânești acest munte! Acest munte, acest Marele Versant, această îngrămadire de bolovani și stânci te stăpânește pe tine! Pământul nu este al vostru; voi sunteți creaturi ale Pământului.

— Mi-ai răstălmăcit vorbele, răspunse iritată Yattmur. Cine sunteți voi?

— Totul poate fi răstălmăcit! veni răspunsul, dar Yattmur nu mai asculta pentru că răcnetul slobozit de creatura voluminoasă dezlănțuise o activitate febrilă în spatele ei. Se întoarse și văzu blănille-țepoase pregătindu-se de plecare, îmbrâncindu-se unul pe altul până să reușească să îndrepte sania la vale.

— Luați-ne cu voi! Sau lăsați-ne să alergăm în voie pe lângă drăguța voastră mașină de călătorit, țipau oamenii-burtică, agitându-se nebunește în jurul lor, sau chiar tăvălindu-se prin noroi înaintea zeilor lor firoși. Oh, vă rugăm ucideți-ne cu o

moarte drăguță, dar luați-ne cu voi să alergăm și să călătorim departe de acest Mare Versant. Duceți-ne de pe acest Mare Versant cu acești oameni sandviș și acum cu acest mare urlător din neamul celor purtați. Luați-ne, luați-ne cu voi zei cruzi și iubiți. Ai, ai, ai zeilor țepoși!

— Nu, nu, nu, ham, ham, la o parte. Iute plecăm și ne întoarcem curând la voi într-o vreme mai liniștită! strigau blănilor-țepoase, țopăind de colo colo.

Era o agitație continuă. Curând, în ciuda haosului aparent, blănilor-țepoase se puseră în mișcare de-a lungul sau în spatele saniei lor, trăgând sau împingând, după cum era cazul, sărind pe ea sau de pe ea, țipând, sporovăind, aruncându-și în sus căștile pentru a le prinde din nou, grăbindu-se acolo unde terenul era mai puțin accidentat, în drumul spre valea cenușie.

Jelindu-și soarta cu voluptate, părăsiții oameni-burtică se furișară înapoi în peștera lor, ferindu-și cu grijă privirile de noii veniți. În timp ce hărmălaia blănilor-țepoase se stingeă tot mai mult, Yattmur putea distinge plânsul copilului rămas singur în peșteră. Uitând de toate, alergă și-l luă în brațe, îl legănă liniștitor până ce începu să gângurească fericit și numai atunci ieși din nou afară să mai vorbească cu figura aceea voluminoasă.

Creatura începu să peroreze imediat ce Yattmur își făcu apariția.

— Indivizii ăștia cu blana țepoasă și colți ascuțiți au fugit de mine. Niște idioți cu frunze în loc de creier, nimic mai mult, niște animale bicisnice. Deși nu vor să mă asculte acum, va veni vremea când vor dori să mă asculte. Neamul lor se va împrăști ca ploaia dusă de vânturi.

În timp ce creatura continua să vorbească, Yattmur îi lua seama cu atenție și cu uimire sporită. Nu-l putea înțelege prea bine pentru că, în raport cu restul corpului, capul său, ceva enorm ca un bot de pește cu buza inferioară lată și răsfrântă în jos încât aproape că ascundea lipsa bărbiei, era cât se poate de disproportionat. Picioarele, deși strâmbe, erau omenești în aparență; brațele rămăseseră înțepenite în spatele urechilor, iar din piept părea să-i iasă o excrescență păroasă de forma unui cap. Din când în când zărea pentru o clipă o coadă stufoasă atârându-i la spate.

Perechea de femei tatuate stăteau lângă el și priveau în gol, fără să pară că văd, sau gândesc, sau se ocupă cu vreo altă activitate mai complicată decât respirația.

Strania figură voluminoasă se oprise brusc din perorație pentru a privi la pătura groasă de nori ce acoperea soarele.

— Vreau să rămân. Așezați-mă pe un bolovan potrivit, femeilor. În curând cerul se va limpezi și atunci vom vedea ce

avem de văzut.

Ordinul nu-i era adresat lui Yattmur sau oamenilor-burtică ce se adunaseră stingheri la gura peșterii, ci femeilor tatuate. Ei rămaseră doar să privească cum înaintează acest alai ciudat.

O îngrămădire de bolovani zăcea prin apropiere. Ciudatul trio se opri lângă unul destul de mare și cu vârful aplatizat. Figura voluminoasă fu despărțită în două în momentul în care femeile ridicară de partea superioară. Acum jumătatea ca de pește zăcea întinsă pe bolovan, iar cealaltă jumătate rămăsese întinsă alături.

În timp ce oamenii-burtică se văitau în spatele ei și dispărură unul câte unul în peșteră, lui Yattmur înțelegerea îi smulse un geamăt de uimire. Creatura voluminoasă din neamul celor purtați, cum o numiseră blănille-țepoase, era de fapt formată din două creaturi separate! O specie uriașă de pește, foarte asemănătoare cu delfinii pe care-i văzuse în timpul peregrinărilor peste vastitatea oceanului, era cărată de un om bătrân și cocoșat.

— Sunteți doi oameni! exclamă ea uimită.

— Într-adevăr! răspunse chestia ca un delfin de pe bolovan. Sunt cunoscut ca Sodal Ye, cel mai mare dintre toți sodalii din neamul celor purtați. Profet al Munților Noptii, cel ce vă aduce cuvântul adevărat. Ești înzestrată cu inteligență, femeie?

Cele două femei tatuate se adunaseră în jurul bărbatului care-l cărase. Nu reacționau în niciun fel. Din când în când își întindeau brațele spre ei fără să vorbească. Una dintre ele gemea. În ceea ce privește bărbatul, era evident că își făcea serviciul de foarte multă vreme. Deși greutatea îi dispăruse de pe umeri, el rămăsese îndoit ca și cum ar mai fi purtat-o. Stătea nemișcat, ca o statuie a descurajării, cu brațele vestejite îmbrățișând aerul de deasupra, cu spinarea încovoiată și privirea fixată numai în pământ. Din când în când își schimba poziția; altfel era imobil.

— Te-am întrebat dacă ești înzestrată cu inteligență, femeie, spuse cu o voce groasă ființa care-și zicea Sodal Ye. Vorbește dacă poți vorbi.

Yattmur își dezlipi cu greu privirea de pe acel purtător oribil și spuse:

— Ce cauți pe aici? Ai venit să ne ajuți?

— Vorbești ca oamenii!

— Femeile tale, aici de față, nu par să vorbească prea mult.

— Ele nu sunt oameni! Nu pot vorbi, ar trebui să știi asta. N-ai mai întâlnit niciodată Arableri din tribul tatuat? În fine, de ce-i ceri ajutor lui Sodal Ye? Eu sunt profet nu servitor. Ai necazuri?

— Necazuri mari, am un soț care...

Sodal Ye scutură dintr-una din aripioare.

— Încetează. Nu mă plictisi cu poveștile tale acum. Sodal Ye are lucruri mult mai importante de făcut, cum ar fi privitul puternicului Cer, marea în care plutește această sămânță plăpândă numită Pământ. În plus, acest sodal este flămând. Hrănește-mă și am să te ajut dacă pot. Creierul meu este cea mai puternică minune de pe această planetă.

Fără să ia în seamă laudăroșenia creaturii, Yattmur indică spre alaiul pestriț de alături.

— Dar companionii ăștia ai tăi, sunt și ei flămânzi?

— Nu-ți face griji din pricina lor, femeie; ei mănâncă rămășițele pe care le lasă Sodal Ye.

— Am să vă hrănesc pe toți dacă, într-adevăr, încerci să mă ajuti.

Se grăbi spre peșteră, ignorând cuvântarea în care tocmai se lansase sodalul. Deja Yattmur simțea că, spre deosebire de blănille-țepoase, era o creatură cu care se putea înțelege; o ființă îngâmfată, dar inteligentă, care cu siguranță avea și ea punctele ei slabe. Își dădea seama clar că, la nevoie, nu avea decât să-i ucidă cărătorul și sodalul ar fi devenit un neajutorat. Era încurajator să întâlnești pe cineva cu care să negociezi de pe poziții de forță și de aceea devenise plină de înțelegere față de sodal.

Dintotdeauna, ca niște mame, oamenii-burtică fuseseră tandri cu Laren. Așa că îl lăsă pe seama lor, pentru că tocmai se pregăteau bucuroși să-l amuze, și se apucă să strângă mâncare pentru ciudații săi oaspeți. Apa îi mai șiroia din păr, dar hainele începuseră să se usuce pe ea, însă nu-i mai păsa de nimic altceva.

Îngrămădi într-o tigvă rămășițele ospățului de mai înainte: pana-de-piele și alte lucruri comestibile adunate de oamenii-burtică, muguri de umblători, nuci, ciuperci afumate, afine și fructe cărnose de tigvă. Apoi luă și tigva plină cu apa ce picura printr-o crăpătură în acoperișul peșterii.

Sodal Ye stătea tot pe bolovan. Era îmbăiat de o splendidă lumină aurie și nu-și lua privirea din direcția soarelui. Așezând mâncarea alături, Yattmur privi și ea în acea direcție.

Norii se împrăstiaseră. Peste marea întunecoasă și vălurită a peisajului atârna soarele la orizont. Își schimbase înfățișarea. Distorsionat de atmosferă, părea puțin oval, deși nu atmosfera era de vină pentru uriașa aripă alb-roșiatică care înmugurise; o aripă crescută aproape la fel de mare ca și părintele ei.

— Oh! Lumina sfântă a făcut aripi să zboare departe și să ne părăsească! exclamă Yattmur.

— Ești încă în siguranță, femeie, declară Sodal Ye încurajator. Am prevăzut asta. Nu fi îngrijorată. E mult mai util

să-mi aduci mâncarea. Când am să-ți vorbesc despre flăcările care urmează să ardă lumea noastră, o să înțelegi, dar trebuie să mă hrănesc înainte de această predică.

Când sodalul strigă din nou, Yattmur îi aduse tulburată mâncarea.

În aceeași clipă, una dintre cele două femei mizerabile începu să dispară din locul unde stătea. Privind-o fascinată, Yattmur era gata să scape tigva. Pentru foarte scurtă vreme, femeia există numai ca o pată în aerul în care se distingeau clar doar liniile tatuajului, o mângăleală de neînțeles. Apoi pălră și dispărură și ele.

Tabloul dură câțeva vreme. Apoi, încet-încet, apărură tatuajele. Femeia le urmă cu aceleași priviri inexpressive și la fel de jigărită ca mai înainte. Ea făcu o mișcare cu mâinile către cealaltă femeie. Aceasta se întoarse spre sodal și bolborosi două sau trei silabe nearticulate.

— Bine! exclamă sodalul lovind, cu coada lui de pește, de bolovan. Foarte înțelept din partea ta că n-ai otrăvit hrana, maică, așa că am s-o pot mânca.

Femeia care încercase acele bolboroseli apucă tigva cu mâncare și i-o aduse sodalului. Își afundă mâna în ea și începu să-l hrănească împingându-i mâncarea în gura cărnoasă. El înghițea zgomotos și cu plăcere și nu se opri decât o dată ca să bea puțină apă.

— Cine sunteți voi? Ce sunteți? De unde veniți? Cum dispăreți? întrebă Yattmur.

Printre înghițituri Sodal Ye răspunse.

— Câte ceva din astea am să-ți spun sau n-am să-ți spun. Trebuie să știi totuși că numai femeia asta mută, poate „dispărea” cum zici tu. Lasă-mă să mă mănânc și taci din gură.

În sfârșit, termină de mâncat.

Pe fundul tigvei lăsase câteva resturi și din ele cei trei nefericiți își încropiră masa, retrăgându-se modest la o parte. Femeia îl hrăni și pe tovarășul lor cocoșat, ale cărui brațe rămăseseră fixe, ca paralizate, deasupra capului.

— Acum mă simt pregătit să-ți aud povestea, anunță sodalul, și pe cât posibil să încerc să te ajut, știind că aparțin celei mai înțelepte rase de pe această planetă. Neamul meu a stăpânit imensele oceane și majoritatea ținuturilor de uscat. Eu sunt un profet, un sodal al Preaînaltei Științe și am să rămân să te ajut. Consider cazul tău suficient de interesant.

— Ești foarte îngâmfat, remarcă ea.

— Puhhh, ce mai înseamnă îngâmfarea acum, când Pământul e gata să moară? Dar începe-ți odată povestea nătângă, dacă tot te-ai apucat.

Capitolul douăzeci și patru

Yattmur dorea să-i prezinte sodalului problema ei legată de Gren și morelă. Dar pentru că nu avea darul compunerii unei povești din care să reiasă detaliile importante, începu să-i povestească, de fapt, istoria vieții ei, a copilăriei printre păstorii care trăiau la marginea pădurii, lângă Gura Neagră. Apoi relatează sosirea lui Gren cu femeia lui, Poyly, vorbește de morela lui Poyly și de hoinăreala lor până ce soarta, ca o mare înfuriată, îi azvârlise pe țărmurile Marelui Versant. Apoi, în fine, îi povestește de nașterea copilului și de felul cum presimte că este amenințat de morelă.

În tot acest timp, sodalul din neamul celor purtați rămase indiferent pe bolovanul său. Buza inferioară îi atârna destul de mult, dezvelind marginile portocalii ale gingiei. Alături de el, total indiferente, cele două femei tatuate zăceau întinse pe iarbă, flancând purtătorul cocoșat care rămăsese în picioare cu brațele ridicate deasupra capului, ca un monument. Sodalul nu-i supraveghea, privirile lui hoinăreau pe întinsul cerului.

În cele din urmă spuse:

— Ești un caz interesant. Am auzit multe frânturi de viață mărunte, nu prea diferite de ale tale. Potrivindu-le, sintetizându-le cu extraordinara mea inteligență, mi-am format o imagine adevărată a acestei lumi în ultimul ei stadiu de existență.

Furioasă, Yattmur se ridică în picioare.

— Ce te-aș mai îmbrânci de unde ești cocoșat, pește nenorocit, exclamă ea. Asta e tot ce ai de spus, după ce mai înainte te-ai oferit să mă ajuti?

— O, aș putea spune mult mai multe, ființă umană, dar problema ta este atât de simplă încât pentru mine aproape că nu există. Mai m-am întâlnit cu aceste morele în călătoriile mele și, deși sunt și ele creaturi inteligente, au multe puncte vulnerabile pe care cineva cu intelectul meu le poate repede sesiza.

— Atunci, dă-mi te rog un sfat, repede.

— Am numai o singură sugestie: încredințează-i copilul, când ți-l va cere, perechii tale Gren.

— Asta n-o pot face!

— Te înțeleg, dar trebuie. Nu te da înapoi. Vino să-ți explic de ce trebuie.

Nu-i plăcea planul sodalului. Dar în spatele îngâmfwării și pompozității sale se ascundea o tenacitate de piatră. Înșăși prezența sa acolo inspira venerație, chiar felul în care pronunța cuvintele, le conferea un sens incontestabil. Yattmur își îmbrățișă copilul și trebui să fie de acord cu sodalul.

— Nu am curajul să dau ochii cu el în peșteră, se codi ea.

— Atunci trimite creaturile-burtică să-l aducă aici, porunci sodalul. Și grăbește-te, pentru că eu călătoresc în beneficiul Soartei, un stăpân care acum ține foarte multe lucruri în mână ca să-i mai pese de necazurile tale.

O cascadă de tunete se dezlănțui din senin, ca și cum o ființă atotputernică s-ar fi declarat de acord cu vorbele sodalului. Yattmur privi îngrijorată spre soarele ce încă mai purta penajul măreț de foc, apoi se duse să vorbească cu oamenii-burtică.

Erau lungiți în praful și mizeria din peșteră, se țineau în brațe și tremurau. Când intră în peșteră, unul dintre ei luă o mână de pământ și pietriș și o aruncă spre ea.

— Până acum n-ai venit în peștera noastră, sau n-ai venit niciodată sau n-ai vrut să vii aici și acum vrei să vii când este prea târziu, crudă stăpână sandviș. Și peștele cărat de om este compania ta rea, noi nu mai suntem. Bieții oameni-burtică nu vor ca tu să vii aici sau ei îi vor face pe drăguții de blănițepoase să te roadă în peșteră.

Se opri. O încerca un amestec de furie, regret și înțelegere; apoi spuse ferm.

— Necazurile voastre sunt abia la început dacă credeți asta. Știți doar că eu vreau să vă fiu prietenă.

— Tu ne-ai adus toate necazurile! Ieși repede afară!

În timp ce se îndrepta spre cealaltă peșteră, unde zăcea Gren, auzea cum oamenii burtică strigă după ea. Dar nu-și putea da seama dacă tonul lor era de ocară sau îndurare. Lumina se împuținase și umbrele îi ajungeau la genunchi. Copilul se foia în brațele sale.

— Stai cuminte! se răsti ea. N-o să-ți facă nimic.

Gren era lungit în fundul peșterii, acolo unde-l văzuse și ultima oară. Lumina se reflecta pe masca maronie prin care doar ochii i se puteau vedea. Deși remarcase că o privește, nu se mișcase și nici nu vorbise.

— Gren!

Nicio mișcare, niciun cuvânt.

Tremurând de încordare, oscilând între dragoste și ură față de el, rămase acolo nehotărâtă. Când lumina se mai înteti puțin, își acoperi ochii cu mâna ca și cum ar fi vrut să înlătore o asemenea imagine.

— Gren, îți dau copilul dacă-l vrei.

Atunci el se foi.

— Vino afară după el, e prea întuneric aici.

Nu mai spuse nimic și ieși afară. Simțea cum o cuprinde greața în fața dificultăților mizerabile ale vieții. Versanții cenușii din împrejurimi, luminați când și când, îi sporeau amețeala. Cel-ce-înhață-și-încalecă stătea tot pe bolovan; alături se găseau tigvele, acum goale și alaiul său abandonat; mâini ridicate spre cer, ochi în pământ. Yattmur se așeză gâfâind cu spatele rezemată de bolovan și începu să-l legene pe Laren pe genunchi.

După un timp Gren ieși din peșteră.

Pășind încet, șchiopătând de la genunchi, se îndreptă spre ea.

Nu-și dădea seama dacă asudase din cauza căldurii sau a tensiunii. Pentru că-i era teamă să privească la acel terci carnos care-i acoperea fața, Yattmur închise ochii și îi deschise doar atunci când îl simți aproape, aplecat deasupra ei și a copilului. Gângurind fericit Laren îi întinse brațele încrezător.

— Băiatul meu sensibil, spuse Gren cu vocea lui stranie. Îți este hărăzit să devii un copil deosebit, un copil minune, și n-am să te mai părăsesc niciodată.

Tremura atât de tare încât nici măcar nu-și mai putea ține copilul. Gren îngenunchease și era atât de aproape încât simțea cum vine dinspre el un miros acru și rece. Printre genele umezite de lacrimi văzu cum ciuperca de pe fața lui începe să se miște.

Atârna adunată deasupra capului lui Laren, pregătită să sară. Privirea ei era plină de ciuperca presărată cu sporii ei spongioși, de o bucată de bolovan și de una dintre tigvele goale. Probabil că respirația îi era întretăiată de scurte gemete pentru că Laren începu să plângă. Morela se desprinsese de pe fața lui Gren cu o mișcare nesigură de piftie întărită.

— Acum! strigă Sodal Ye cu o voce care o puse imediat în acțiune.

Yattmur înhăță tigva goală și o așeză deasupra capului copilului.

Morela căzu pe fundul tigvei, prinsă în capcana pe care socalul i-o întinse, și în timp ce Gren se prăbușea alături, Yattmur îi văzu pentru prima oară fața în întregime contorsionată de durere ca un nod de frânghie. Lumina creștea și scădea cu repeziciune, ca un puls, auzea cum cineva geme prin apropiere, dar nu-și recunoscuse propriile gemete, înainte de a leșina.

Doi munți se apropiau unul de altul ca niște fălci și o versiune buhăită și țipătoare a lui Laren se pierduse printre ei. Își revenea în simțiri. Se ridică dintr-o săritură și viziunea monstruoasă dispăru.

— Deci n-ai murit, spuse sodalul supărat. Fii drăguță și potolește-ți odrasla pentru că femeile mele nu reușesc.

Multe se schimbaseră de când leșinase, atât de multe încât i se părea că o învăluiseră noaptea o veșnicie. Morela zăcea inertă în tigva în care căzuse; alături zăcea Gren cu fața în sus. Sodal Ye era în vârful bolovanului său. Perechea de femei tatuate îl țineau pe Laren la piepturile lor veștejite fără să fie în stare să-i potolească țipetele.

Yattmur îl luă în brațe și îi duse gura spre sânul său durduliu de unde micuțul începu imediat să pompeze fericit. Faptul că-și simțea copilul la piept îi potoli treptat tremurul.

Se opri deasupra lui Gren. Îi atinse umărul și el își întoarse privirea spre ea.

— Yattmur!

Ochii îi pluteau în lacrimi. Peste umeri, în păr, pe față, puncte albe și roșii marcau locul pe unde pătrunseseră în piele filamentele morelei.

— S-a dus? întrebă el și vocea era din nou a lui.

— Uite-o, spuse ea și aplecă tigva cu mâna liberă astfel încât el s-o poată vedea fără să se ridice.

Multă vreme rămase acolo privind la morela încă vie, neajutorată și nemișcată acum, ce zăcea ca un excrement pe fundul tigvei. Gândul îl purta înapoi – era mai degrabă uluit decât speriat – la câte i se întâmplaseră de când îi căzuse pentru prima oară pe cap, în pădurile Nomanslandului; totul trecuse ca un vis. Cum călătorise și acționase, și mai ales acumulasă în mintea sa cunoștințele care altfel i-ar fi rămas complet necunoscute.

Înțelegea că totul se petrecuse sub influența acestei ciuperci care acum era mai neputincioasă decât o bucată de mâncare arsă pe fundul unui castron. Vedea cu ochii minții cât de bucuros îi primise stimulii pentru că-l ajutase să-și depășească limitele naturale. Numai când nevoile fundamentale ale morelei intraseră în conflict cu ale lui, procesul devenise diabolic, scoțându-l pur și simplu din minți; acționând sub ordinele ei, tăbărâse asupra celor din neamul său.

Acum totul se terminase. Parazitul era înfrânt. Nu avea să-i mai audă vreodată vocea interioară foșnindu-i prin creier.

Ajuns cu gândurile aici îl cuprinse singurătatea, mai degrabă decât triumful. Căută nerăbdător de-a lungul coridoarelor memoriei și gândi: „Mi-a lăsat ceva bun. Pot gândi, pot să-mi comand singur mintea. Pot să-mi aduc aminte ce m-a învățat și știu atât de multe!”

Acum i se părea că, în ciuda dezastrului pe care morela i-l pricinuisă, îi transformase mintea dintr-o baltă stătută într-un

ocean viu, și poate de aceea privea cu milă spre fundul bolului pe care Yattmur îl aplecase pentru el.

— Nu mai plânge Gren, auzi vocea lui Yattmur. Suntem salvați. Suntem cu toții salvați și ție o să-ți treacă.

— Ai dreptate, o să mă fac bine, spuse el cu o voce tremurată. Își încreți fața ciupită într-un zâmbet și îi mângâie brațul. O să fie bine pentru toți.

Atunci se produse reacția. Se rostogoli într-o parte și adormi instantaneu.

Când Gren se trezi, Yattmur era preocupată cu spălatul lui Laren care gângurea de plăcere în apa râului de munte. Erau și femeile tatuate acolo și cărau de zor apă pe care o aruncau peste sodalul așezat, ca și înainte, pe bolovan. Alături, purtătorul înțepenise în gestul său obișnuit de servitute. Oamenii-burtică însă nu-și semnalau în niciun fel prezența.

Se ridică în capul oaselor cu grijă. Își simțea fața umflată, dar mintea îi era clară. Ce era atunci acea trepidație ce o simțea și acum și care îl trezise? Cu coada ochiului sesiză o mișcare și întorcându-se, văzu nu departe câteva pietre rostogolindu-se într-un făgaș. În altă parte, alte pietre se rostogoleau la vale.

— E un cutremur, spuse Sodal Ye cu o voce cavernoasă. Am discutat deja despre el cu perechea ta Yattmur și i-am spus că nu trebuie să se alarmeze. Lumea se va sfârși după un program și potrivit previziunilor mele.

Gren se ridică în picioare și zise:

— Ai o voce puternică, față de pește; cine ești tu?

— Eu te-am eliberat de ciuperca devoratoare, omule, pentru că eu sunt sodal, Profetul Munților Noptii și toți locuitorii munților aud ce am de spus.

Gren se gândea încă la cele auzite, când Yattmur se apropie de el.

— Ai dormit foarte mult de când ai scăpat de morelă. Și noi am dormit, iar acum ne pregătim să plecăm.

— Să plecăm? Unde să ne ducem de aici?

— Am să-ți explic și ție așa cum i-am explicat și lui Yattmur, spuse sodalul clipind, în timp ce una dintre femei arunca o nouă tigvă plină cu apă peste el. Mi-am dedicat viața cutreierării acestor munți, să aduc Cuvântul Pământului. Acum a venit vremea să mă întorc la Golful Abundenței, unde trăiesc cei din neamul meu și să primesc instrucțiuni noi. Golful se află la marginea Ținuturilor Amurgului Etern, iar dacă vă duc până acolo vă va fi ușor să vă reîntoarceți în pădurile veșnice în care trăiți. Eu vă voi călăuzi, iar voi veți avea grijă de mine în timpul călătoriei.

Văzându-l pe Gren că ezită, Yattmur interveni:

— Știi și tu că nu putem rămâne aici pe Marele Versant. Am fost aduși împotriva dorinței noastre. Acum avem șansa să plecăm și trebuie s-o folosim.

— Dacă tu vrei, așa să fie, deși mă simt obosit pentru o călătorie.

Pământul se cutremură din nou. Yattmur remarcă cu umor involuntar:

— Trebuie să părăsim muntele înainte de a ne părăsi el pe noi. Apoi adăugă. Și trebuie să-i convingem pe oamenii-burtică să vină cu noi. Dacă rămân, fie îi omoară muntenii cu blană-țepoasă, fie mor de foame.

— O, asta nu, spuse Gren. Ne-au adus destule necazuri. Lasă creaturile alea mizerabile să rămână aici. Nu-i vreau alături de mine.

— De vreme ce nici ei nu vor să meargă cu noi, chestiunea e lămurită, spuse sodalul fluturându-și coada. Acum hai să mergem pentru că nu vreau să întârzii din cauza voastră.

Trăiau atât de apropiați de natură încât aproape nu posedau nimic. Pregătirea pentru drum însemnase doar verificarea armelor, câte ceva de ale gurii adunate într-o legăturică și o ultimă privire aruncată peșterii ce adăpostise nașterea lui Laren. Căzându-i privirea pe tigva din apropiere și pe conținutul ei, Gren întrebă:

— Ce facem cu morela?

— Las-o să putrezească aici, spuse Yattmur.

— O să luăm morela cu noi. O s-o care femeile mele, spuse sodalul.

Femeile lui erau deja ocupate. Tatuajele lor se întretăiau printre încreșturile pielii pentru că tocmai ridicau sodalul de pe piatră și îl așezau pe spinarea purtătorului. Între ele schimbau doar mârâieli, deși una dintre ele era capabilă să dea răspunsuri monosilabiceacompaniate de gesturi, atunci când sodalul i se adresa, utilizând un limbaj pe care Gren nu-l putea înțelege. Privi fascinat până ce Sodal Ye fu așezat și prins ferm de mijloc de către omul cocoșat.

— Cât timp e pedepsit nenorocitul ăsta să te care? întrebă el.

— Destinul rasei sale – un destin măreț – este să-i servească pe cei din neamul meu. A fost pregătit pentru asta. Nu cunoaște și nici nu dorește să cunoască altă soartă.

Începuseră să coboare, conduși de cele două femei. Yattmur își întoarse privirea. Cei trei oameni-burtică îi priveau bosumflați din gura peșterii. Ea își ridică mâna să le facă semn și îi strigă. Încet, încet, se ridicară și ei și începură să înainteze, aproape călcându-se în picioare în efortul de a rămâne cât mai apropiați unul de altul.

— Veniți, veniți! strigă ea încurajator. Voi de colo, veniți cu noi și o să avem grijă de voi.

— Ne-au adus destule necazuri, spuse Gren, apoi se opri. Adună câteva pietre și le aruncă spre ei.

Unul dintre oamenii-burtică fu lovit în burtă, altul în umăr și cu toții o zbughiră în peșteră, văicărindu-se cât îi ținea gura că nimeni nu-i iubește.

— Ești prea crud, Gren. Nu putem să-i lăsăm la cheremul blănilor-țepoase.

— Ți-am spus că m-am săturat de aceste creaturi. O să ne fie mai bine fără ei. Îi mângâie umărul, dar ea rămase neconsolată.

În timp ce coborau Marele Versant, văicărelile oamenilor-burtică se stingeau tot mai mult și nu peste multă vreme dispărură complet. De atunci Yattmur și Gren nu i-au mai văzut niciodată.

Capitolul douăzeci și cinci

Coborau flancul prăpăstios al Marelui Versant și umbrele văilor se ridicau spre a-i învălui. O vreme umblară prin întuneric până la genunchi, apoi, când soarele fu înghițit de un șir de dealuri ce se profilau în față, umbra crescă rapid, înghițindu-i.

Ochiul de întuneric în care intraseră și în care aveau să călătorească pentru o vreme nu era complet, și, deși acum nu se găsea niciun nor pe cer care să reflecte lumina soarelui, scăpărări luminoase frecvente le luminău calea.

Acolo unde pârlăiașele Marelui Versant se adunau într-un adevărat șuvoi, drumul devenea mai accidentat, pentru că apa, săpându-și loc, îi obliga să meargă în șir, de-a lungul ei, pe malurile înalte și prăpăstioase. Teama de a nu li se întâmpla ceva rău le încetinea înaintarea. Coborau atenți pe lângă grămezile de pietre, multe dintre ele dislocate de ultimul cutremur. În afara zgomotului pașilor lor, geamătul regulat al cărătorului era singurul sunet care concura cu zbuciumul râului.

Curând, un vuiet ce venea de undeva din față le semnală o cascadă. Căutând prin întuneric, văzură o lumină. Ardea, cât puteau ei să discearnă, pe buza versantului. Procesiunea se opri, adunându-se protectiv laolaltă.

— Ce-o fi asta? întrebă Gren. Ce fel de creaturi trăiesc prin locurile astea mizerabile?

Nimeni nu-i răspunse.

Sodal Ye mormăi ceva femeii care putea vorbi, care la rândul ei mormăi către tovarășa mută. Aceasta începu să dispară treptat, într-o atitudine rigidă, de prostrație.

Yattmur îi prinse mâna lui Gren. Era pentru prima oară când el vedea actul dispariției. Pe măsură ce conturul corpului ei devenea tot mai neregulat, umbrele din împrejurimi îi sporeau și mai mult misterul. Pentru o clipă, liniile tatuajului atârănă nesprijinite în semiobscuritate. Gren își încordă privirea să vadă mai bine. Dispăruse cu adevărat și era de neatins la fel ca și vuietul cascadei.

Rămaseră nemișcați până se întoarse.

Fără să pronunțe vreun cuvânt, femeia făcu câteva gesturi pe care cealaltă femeie le transformă în bolboroseli în folosul sodalului.

— E bine, spuse sodalul șfichiind cu coada peste pulpele purtătorului, pentru a-l pune în mișcare. Una sau două creaturi numite de voi blăni-țepoase sunt acolo, probabil păzesc un podeț, dar vor pleca.

— De unde știi? întrebă Gren.

— Ar fi bine să facem cât mai puțin zgomot, continuă Sodal Ye ignorând întrebarea lui Gren. Apoi, instantaneu, slobozi un urlat pătrunzător care-i înfioră pe Gren și Yattmur iar copilul începu să plângă.

Pe măsură ce se apropiau, lumina mai pâlpâi o vreme apoi se stinse. În locul unde o văzuseră dispărând, constatară că se cascadează o prăpastie adâncă, iar în lumină, câtă era, puteau distinge șapte sau opt creaturi botoase țăpăind și coborând în prăpastie. Una dintre ele purta o torță primitivă. Din când în când priveau înapoi peste umeri și suduiau.

— De unde ai știut că vor pleca? întrebă Gren.

— Nu mai sporovăi atâta. Pe aici trebuie să fim foarte atenți.

Ajunseseră la un fel de podeț. Unul din vârfurile malului se prăbușise, ca o lespede, obligând râul să-și sape drum pe sub ea înainte de a cădea în prăpastia alăturată; lespedea rămăsese sprijinită de malul opus formând un arc peste curentul de apă. Calea părea atât de crăpată și nesigură în amurgul acela perpetuu, încât grupul înainta ezitant. Abia pășiseră peste podul prăbușit când o ceată de ființe mărunte se ridică cu zgomot de sub picioarele lor.

Aerul se umplu de bucăți negre zburătoare.

Înfuriat de spaimă, Gren lovea orbește în trupurile ce se ridicau pe lângă el. Înălțându-și privirea văzu o ceată de creaturi ce dădeau roată deasupra capetelor lor.

— Niște lilieci, spuse Sodal Ye nepăsător. Dați-i drumul. Voi, creaturile umane, aveți doar o impresie aproximativă despre ce înseamnă viteză.

Porniră din nou. O străfulgerare de lumină surprinse lumea din jur într-un cadru efemer de viață. Prin făgașurile de la picioarele lor, pe flancurile podului, până în jos la apa tumultuoasă, străluceau atâtea pânze de păianjen cum Gren și Yattmur nu mai văzuseră până atunci; o multitudine de barbișoane crescute pe râu.

Yattmur exclamă ceva în legătură cu ele și sodalul o lămuri arrogant.

— Voi nu înțelegeți cauzele care stau în spatele acestei curioase priveliști. De fapt, cum ați putea, fiind ființe de uscat? Inteligența a venit din mare, iar noi, sodalii, suntem singurii păstrători ai înțelepciunii lumii.

— Nu prea pui mare preț pe modestie, remarcă Gren, în timp ce o ajuta pe Yattmur să pășească dincolo.

— Liliicii și păienjenii erau locatarii vechii lumi reci, cu mulți eoni în urmă, spuse sodalul, dar înflorirea imperiului vegetal i-a forțat să se adapteze sau să piară. Astfel, treptat, sau retras din competiția feroce, în întuneric, pentru care, cel puțin liliicii, erau pregătiți. În felul acesta cele două specii au format o alianță.

Păianjenul are nevoie de căldură pentru a-și cloci ouăle, sau oricum mai multă decât putea găsi aici. Acum le depune într-o legăturică pe care liliacul, îndatoritor, o cară pe Marele Versant, sau pe celelalte piscuri luminate de soare. Când sunt clocite, aduce progeniturile înapoi. Dar nu face asta degeaba.

Păianjenul țese două plase, una obișnuită, cealaltă, jumătate în apă jumătate în afara ei astfel încât partea ei de jos să formeze o adevărată plasă sub apă. Cu ea prind pește sau creaturi mărunte pe care le ridică la suprafață pentru hrana liliicilor. Multe chestii similare se află pe aici fără ca voi, ființe ale uscatului, să aveți habar de ele.

Călătoreau acum de-a lungul unui povârniș ce cobora lin la vale. Pe măsură ce ieșeau dintre ultimele contraforturi de muntelui, câștigau o imagine cât mai bună asupra împrejurimilor. Din pânza umbrelor se ridica, ici și colo, conul roșatic al vreunui deal, suficient de înalt să-și îmbăieze vârful în razele soarelui. Norii adunați pe cer aruncau o lumină difuză peste împrejurimile schimbătoare. Astfel, reperele păreau ascunse sau revelate de o cortină iluzorie. Treptat norii acoperiră soarele și trebuiră să călătorească cu grijă sporită prin întunericul și mai dens.

Deasupra, în stânga, apărură o luminiță tremurătoare. Era aceeași pe care o văzuseră în prăpastie, atunci când se întâlniseră cu blănil-țepoase. Lumina asta îi aminti lui Gren de întrebarea lui.

— Cum dispare femeia asta a ta, sodalule? întrebă el.

— Mai avem cale lungă până să ajungem la Golful Abundenței, declară sodalul. Poate o să mă amuze să-ți răspund pe deplin la întrebare, mai ales că pari a fi un pic mai interesant decât cei din neamul tău.

Istoria ținutului pe care-l traversăm nu a putut fi adunată, pentru că ființele care au trăit aici au dispărut fără să lase vreo urmă, în afară nedoritelor lor oase. Există totuși legende, iar noi, cei din neamul celor purtați, suntem mari călători; am călătorit mult, și de-a lungul mai multor generații, și am adunat aceste legende.

Astfel, am aflat că Ținuturile Amurgului Etern, cu toată aparenta lor deșertăciune, au oferit adăpost multor creaturi. Totdeauna aceste creaturi au urmat aceeași cale.

Întotdeauna ele au venit dinspre ținuturile verzi și luminoase peste care strălucește soarele. Întotdeauna s-au îndreptat spre extincție și ținuturile Noptii Eterne.

Fiecare val de creaturi rămânea pe loc câteva generații. Dar mereu erau forțați cât mai departe în noapte de valurile următoare.

Odinioară, înflorise pe aceste meleaguri o rasă pe care o cunoaștem sub numele de neamul Haită. Vâneau în haite, așa cum o fac și blănille-țepoase în momentele de criză, dar erau mult mai organizați. Ca și blănille-țepoase, cei din Haită aveau colți ascuțiți și aduceau pe lume pui vii, dar mergeau întotdeauna în patru labe.

Erau mamifere, dar nu oameni. Astfel de diferențe îmi sunt destul de vagi de vreme ce Diferențierea nu este subiectul meu, dar cred că rasa voastră cunoștea neamul Haită sub numele de lupi.

După neamul Haită a venit o rasă grosolană, un soi de oameni ce aduseseră cu ei creaturi cu patru picioare care le furnizau hrană și îmbrăcăminte și cu care se împerecheau.

— E posibil așa ceva? întrebă Gren.

— Eu doar îți repet vechile legende. Posibilitatea nu mă privește. Oricum, acest neam se numeau Ciobeni. Ei îi izgoniseră pe cei din Haită, dar fuseseră la rândul lor înlocuiți de Urlători, specia care, potrivit legendei, rezultase din împreunarea dintre Ciobeni și creaturile lor. Au mai supraviețuit câțiva Urlători, dar ei au fost uciși aproape complet când s-a produs următoarea invazie și au apărut Masivii. Masivii erau numeroși – m-am întâlnit și eu întâmplător cu câțiva –, dar erau niște brute sălbaticе. Apoi au venit alte specii de oameni, Arableri, o rasă cu înclinații spre cultivarea recoltelor, dar fără alte calități.

Arablerii au fost repede alungați de blănille-țepoase, sau Bamboni pentru a le folosi numele lor adevărat.

Când mai puternici, când mai slabi, blănille-țepoase trăiesc în aceste ținuturi de secole. Toate legendele spun că ei smulseseră meșteșugul pregătirii hranei de la Arableri, al transportului cu sania de la Masivi, meșteșugul focului de la Hăitași, darul vorbirii de la Ciobeni și tot așa. Cât adevăr este în asta nu știu. Rămâne însă faptul că blănille-țepoase domină ținutul.

Sunt capricioși și nu poți avea încredere în ei. Uneori mi se supun, alteori nu. Din fericire sunt speriați de puterile speciei mele.

În aceeași ordine de idei, n-aș fi surprins să aflu că voi trei, oamenii-sandviș, parcă așa vă chemau oamenii-burtică? sunteți

înaintașii următorului val de migratori. Nici că nu sunteți conștienți de acest lucru, dacă ați fi...

O bună parte din acest monolog scăpase lui Gren și lui Yattmur care erau mult mai preocupați cu înaintarea într-o vale plină cu pietre și bolovăniș.

— Și cine sunt acești oameni pe care-i folosești ca sclavi? întrebă Gren indicând cărătorul și femeile.

— Mi-ar fi plăcut să cred că ai bănuț deja că aceste specimene sunt Arableri. Ar fi murit cu toții de mult, fără protecția noastră.

Arablerii pe care-i vedeți acum involuează. Poate am să mă explic cu altă ocazie ce înțeleg prin asta. Au involuat foarte mult. Urmează să se transforme în vegetale dacă sterilitatea de care suferă nu va conduce mai repede la stingerea speciei. Cu multă vreme în urmă, au pierdut până și darul vorbirii. Deși am spus că au pierdut, de fapt a fost vorba de un câștig, pentru că supraviețuiesc doar prin renunțarea la orice depășește nivelul vegetal.

Acest fel de schimbări nu sunt surprinzătoare în actualele condiții ale lumii, dar ele au adus transformări și mai neobișnuite. Arablerii au pierdut rațiunea trecerii timpului; de fapt nimic nu le mai reamintește, zilnic sau sezonier, de trecerea timpului în declinul lor. Arablerii au uitat complet de el. Pentru ei se confundă cu durata de viață a individului. Era – este singurul interval de timp pe care sunt capabili să-l recunoască – perioada existenței.

Astfel, și-au dezvoltat o viață co-extensivă, trăind acolo unde au nevoie, în acest interval.

Prin întuneric, Yattmur și Gren se priviră uimiți.

— Vrei să spui că aceste femei se pot mișca înainte și înapoi prin timp, întrebă Yattmur.

— N-am spus asta și nici Arablerii nu fac acest lucru. Mintea lor nu seamănă cu a mea și nici chiar cu a voastră, dar când, de pildă, am ajuns la podul păzit de blănițe-țepoase cu torțe, am pus una dintre femei să se deplaseze de-a lungul intervalului vieții ei și să vadă dacă o să traversăm podul fără probleme.

Ea s-a întors și a raportat ceea ce am făcut. Am înaintat și s-a dovedit că a avut dreptate, ca de obicei.

Desigur, ea poate opera numai când o pândește un pericol; acest proces de extensie este în primul rând o formă de apărare. De pildă, când Yattmur mi-a adus mâncare prima oară, i-am cerut acestei femei să se extindă în față să vadă dacă ne-a otrăvit. Când s-a întors și a raportat că suntem în viață, am știut că putem mânca liniștiți.

La fel când te-am văzut prima oară împreună cu blănile-țepoase și – oare cum îi numeați? – oamenii-burtică, am trimis femeia să vadă dacă ne atacați. Așa că vedeți că și o rasă mizerabilă ca acești Arableri au folosul lor!

Se strecurau anevoie pe la poalele dealurilor, traversând o zonă de un verde întunecat. Deasupra, lumina soarelui se reflecta de banchiza norilor. Din când în când zăreau frânturi de lumini mișcătoare pe partea lor stângă; blănile-țepoase încă îi mai urmăreau. Își adăugaseră și alte torțe la cea dintâi.

În timp ce vorbea sodalul, Gren le privea cu reînnoită curiozitate pe femeile Arablere care conduceau grupul.

Fiind goale, putea ușor observa cât de puțin aveau dezvoltate organele sexuale. Părul, foarte rar pe cap, era inexistent pe mons veneris. Coapsele erau înguste, sânii turtiți și căzuți, deși, dacă încercai să le dai o vârstă, nu păreau prea bătrâne.

Mergeau fără tragere de inimă, fără să ezite și fără să privească înapoi. Una dintre ele ducea pe cap tigva care conținea morela.

Gren gândea cu un fel de respect: „cât de diferită trebuie să fie înțelegerea acestor femei în raport cu a sa? cum era viața lor? cum gândesc? dacă perioada existenței lor nu e un culoar continuu, ci unul concurent?”

— Sunt fericite aceste Arablere? îl întreabă pe Sodal Ye.

Sodalul râse vârtos.

— Nu m-am gândit niciodată să le pun o asemenea întrebare.

— Întreabă-le acum.

— Voi, toți oamenii, și cei ca voi, sunteți bolnavi de curiozitate, spuse sodalul fluturând neliniștit din coadă. O trăsură oribilă care n-o să vă ducă nicăieri. De ce le-aș întreba, doar așa ca să-ți satisfac ție curiozitatea?

În plus, este nevoie de o inteligență absolut nulă pentru a fi în stare să te extinzi; trebuie să nu poți distinge între trecut, prezent și viitor, e nevoie de o mare concentrație de ignoranță. Arablerii nu mai au limbaj. Odată introdusă ideea verbalizării, li se taie aripile. Dacă vorbesc, nu se mai pot extinde. Dacă se extind, nu mai pot vorbi.

De asta îmi este întotdeauna necesar să am două femei cu mine – de preferință femei, pentru că ele sunt chiar mai ignorante decât bărbații. Una dintre ele a fost învățată câteva cuvinte astfel încât să pot să-i dau ordine; ea comunică cu prietena sa prin gesturi astfel că aceasta se poate extinde atunci când ne amenință vreun pericol. E o chestie cam greoaie în călătoriile mele, dar m-a scăpat de multe neplăceri.

— Dar cine e nefericitul care te cară? întreabă Yattmur.

Dinspre sodal veni un mormăit rezonant de dispreț.

— O brută leneșă, nimic mai mult decât o brută leneșă! Îl călăresc de când era flăcău, dar acum e cât se poate de uzat. Dii, monstru trândav! Dă-i drumul că altfel nu mai ajungem acasă.

Multe le-a povestit sodalul. La unele Gren și Yattmur au răspuns cu mânie ascunsă. Altele nu le-au luat în seamă. Sodalul perora fără-ncetare și vocea lui devenise un alt element al peisajului, alături de întunericul iluminat când și când de străfulgerări.

Continuă să înainteze, chiar și atunci când ploaia, care se întese, transformase pământul în clisă. Norii se agitau într-o lumină verzuie și, cu tot disconfortul, simțeau că se făcuse mai cald. Continua să plouă iar ei se încăpățâneau să înainteze pentru că nicăieri în acel ținut nu sperau să găsească vreun adăpost. Era ca și cum ar fi pășit în mijlocul unui găvan cu păsări.

După o vreme, ploaia încetă și grupul începu să urce din nou. Yattmur insistă să se oprească măcar de dragul copilului. Sodalul, care se bucurase de ploaie, consimți cu greutate. La adăpostul unui mal reușiră cu greu să ațâțe din iarbă un foc fumegând. Copilul fu alăptat, iar ceilalți mâncară și ei câte ceva.

— Suntem aproape de Golful Abundenței, declară Sodal Ye de pe dâmbul pe care fusese așezat. De pe culmile acestui lanț de munți îi puteți vedea apele întunecate mirosind a sare și brazdate de lumina soarelui. Ah, ce bine e să te întorci în mare! Ce noroc pe voi, cei ce trăiți pe uscat, că noi suntem o rasă predestinată și nu vom părăsi niciodată apa pentru mediul vostru inospitalier. Profetia este povara noastră și trebuie s-o purtăm bucuroși...

Începu să strige la femei să se grăbească și să arunce mai multă iarbă și rădăcini peste foc. Nefericitul cărător cu brațele ridicate deasupra capului se aplecase peste foc pentru a permite rotocoalelor de fum să-l învăluie și astfel să-l încălzească cât de cât.

Văzând că sodalul nu e atent, Gren se apropie de cărător și îl prinse de umăr.

— Înțelegi ce-ți spun? întrebă el. Vorbești limba mea prietene?

Omul nu-și ridică capul. Îi atârna pe piept ca și cum ar fi avut gâtul rupt, dar îl întoarse foarte puțin în timp ce bolborosea ceva de neînțeles. Când următoarea străfulgerare își răspândi tremurul paralic peste lume, Gren remarcă cicatricea de pe spinarea omului. O înțelegere la fel de

fulgerătoare ca și lumina îl convinse că omul fusese mutilat astfel încât să nu mai poată să-și ridice capul.

Gren se lăsa în genunchi și privi în sus spre figura încovoiată. Avea în fața ochilor imaginea unei guri strâmte și a unor ochi ca de cărbune încins.

— Cât mă pot încrede în sodalul ăsta, prietene? întrebă el.

Gura i se zgârcea încet ca și cum revenea dintr-o agonie îndelungată și își slobozi vorbele ca pe niște obiecte materiale dure.

— Nu bun... Eu nu bun... rupt, căzut, moarte, murdar... vezi, sfârșesc... încă o urcare... Ye cu toate păcatele – Ye tu cari... tu spate puternic... tu cari Ye... el știe. Eu murdar sfârșit...

Ceva picurase pe mâna lui Gren, în timp ce se retrăgea, dar nu-și putea da seama dacă erau bale sau lacrimi.

— Mulțumesc prietene, și o să mai vedem noi, spuse el. Apoi se apropie de locul în care Yattmur îl curăța pe Laren și spuse:

— Presimt că nu trebuie să avem încredere în acest pește vorbăreț. Are în plan să mă folosească drept animalul lui de povară când îi va muri cărătorul – cel puțin așa spune aceasta și cred că de acum cunoaște obiceiurile sodalilor.

Până să-i răspundă Yattmur, sodalul slobozi un răget puternic.

— Se apropie ceva! spuse el. Femeilor, urcați-mă imediat! Yattmur înăbuși focul. Gren, vino lângă mine și încearcă să vezi cine vine.

Cățărându-se și el pe dâmb, Gren începu să scruteze orizontul, în timp ce femeile așezau sodalul pe spatele cărătorului. Peste zgomotul produs de gemetele și agitația lor, Gren auzea altele, cele pe care și sodalul probabil că le auzise; urlete și țipete îndepărtate și insistente a căror intensitate creștea sau cobora într-un ritm furtunos. Sângele îi îngheță în vine.

Zărea cu greu un grup de aproape zece luminițe, nu departe de ei, pe câmpie, dar zgomotul acela straniu venea din altă parte. Figurile mișcătoare deveniră apoi mai vizibile și, deși inima i se zbătea în piept, se strădui să le observe cât mai bine.

— Îi pot vedea acum, raportă el. Strălucesc – strălucesc în întuneric.

— Atunci înseamnă că sigur sunt urlători, specia de om-animal de care v-am vorbit. Vin încoace?

— Așa se pare. Ce să facem?

— Coboară lângă Yattmur și stați liniștiți. Urlătorii seamănă cu blănil-țepoase; dacă sunt iritați devin periculoși. Am să-mi pun femeia să se extindă și să vadă ce urmează să se întâmple.

Pantomima gesturilor și bolboroselilor se repetă atât înainte de dispariția femeii cât și după apariția ei. Între timp ciudatele urlate crescuseră în intensitate.

— Femeia s-a extins și ne-a văzut pe versantul din față așa că, evident, nu vom păți nimic. Să rămânem deci liniștiți până ce trec urlătorii, apoi să pornim și noi. Yattmur ai grijă să nu scâncească copilul ăla al tău.

Un pic mai liniștiți de spusele sodalului, se ghemuiră sub mal.

În cele din urmă Urlătorii trecură pe lângă ei, în șir câte unul, la o aruncătură de piatră. Pe măsură ce se îndepărtau, țipetele lor afurisite, destinate intimidării dușmanului, se stingeau tot mai mult. Era imposibil de precizat dacă mergeau sau țopăiau. Trecuseră atât de repede și de nepăsători încât acum li se păreau numai niște viziuni din visele unui bolnav.

Deși străluceau cu o lumină slabă, formele erau puțin definite. Caricaturizau cumva figurile lor, figurile omenești? Oricum, până să se piardă în negurile câmpiei, înconjurați de țipetele lor guturale, remarcase cât de înalți erau.

Gren își dădu seama că se ține strâns de Yattmur și Laren și tremură din toate încheieturile.

— Ce sunt chestiile astea? întrebă Yattmur.

— Ți-am spus, femeie, sunt Urlătorii, răspunse sodalul, rasa de care vă spuneam că a fost împinsă spre ținuturile Noptii Eterne. Această echipă a fost probabil într-o expediție de vânatoare și acum se întorc spre casă. Să pornim și noi. Cu cât vom trece mai repede de acești munți cu atât voi fi mai bucuros.

Porniră din nou, dar Gren și Yattmur erau acum mult mai speriați.

— Blănille-țepoase acelea se apropie de noi, îi spuse el sodalului. Ne-au urmărit aproape tot drumul și dacă nu suntem atenți ne prind până ajungem în vârful dealului.

— E neobișnuit pentru ei să ne urmărească atât de insistent. În general uită de o acțiune aproape imediat ce o încep. Trebuie că ceva îi atrage în față – probabil un ospăț. În același timp, deoarece pe întuneric sunt îndrăzneți, nu trebuie să riscăm un atac. Grăbiți pasul. Dii, Arabler buiestraș, dii!

Torțele însă se apropiau tot mai mult. Pe măsură ce urcau panta prelungă a muntelui, lumina filtrată sporea treptat și acum puteau vedea o îngrămădeală de corpuri adunate în jurul purtătorilor de torțe. O gloată impresionantă de creaturi îi urmărea, deși păstrau o oarecare distanță.

Îngrijorarea lor sporea. Yattmur observă mai multe creaturi pe flancul drept îndreptându-se tangențial spre ei. Lătrături

slabe și chiote reverberau în vastitatea câmpiei. Fără-ndoială, urmau să fie ajunși din urmă de ceata blănilor-țepoase.

— O să fim în siguranță când o să ajungem în vârf. Dii, hai! strigă sodalul încurajator. Nu mai e mult până vedem Golful Abundenței. Dii, brută slută și puturoasă.

Pe neașteptate și fără niciun sunet, cărătorul se prăbuși sub el și îl aruncă cât colo într-un făgaș. O vreme sodalul rămase întins pe spate, aproape năucit, apoi cu o lovitură a cozii sale puternice se redresă și începu să toarne o ploaie de înjurături la adresa bidiviului.

Femeile tatuate se opriră locului, cea care căra tigva cu morela o puse jos, dar niciuna nu sări în ajutorul omului căzut. Gren o făcu, alergă spre grămăjoara de oase și îl întoarse cât mai ușor cu fața în sus. Cărătorul nu scotea niciun sunet. Ochii ca de tăciune i se închiseseră.

— Ce tot mai vrei de ești nemulțumit, reuși el să strige furios, printre sudălmile lui Sodal Ye. Nu te-a cărat acest biet schilod până la ultima lui suflare? Ai scos tot ce-ai vrut de la el așa că fii mulțumit! Acum e liber și n-o să te mai care niciodată.

— Atunci tu trebuie să mă cari, răspunse sodalul fără ezitare. Dacă nu plecăm mai repede de aici o să fim sfâșiați de haita de blăni-țepoase. Auziți? Sunt pe aproape. Fii băiat deștept, dacă ții la pielea ta, și lasă femeile astea să mă așeze pe spatele tău.

— Asta nu! O să rămâi în groapa asta sodalule. Putem merge mai departe și fără tine. Ți-ai pierdut ultimul cărător.

— Ba nu! se ridică vocea răgușită a sodalului. Tu nu cunoști creasta acestui munte. Există o potecă secretă spre Golful Abundenței pe care eu o pot găsi, iar femeile nu. Fără mine o să fiți prinși pe creastă, asta v-o promit eu. O să cădeți în labelle blănilor-țepoase.

— Vai, Gren, sunt atât de îngrijorată pentru Laren. Te rog, decât să stăm și să ne certăm aici, ia-l mai bine pe sodal.

Își întoarse privirea spre Yattmur, prin lumina scăzută a zorilor. Părea un abur, o mască de cretă peste o figură împietrită. Își strânse pumnii, ca și cum i-ar fi fost un dușman.

— Vrei să mă vezi ajuns un animal de povară?

— Da, da, orice decât să fim cu toții sfâșiați în bucățele. E vorba de un singur munte, nu-i așa? Ai cărat mult mai mult morela fără să te plângi.

Abătut, Gren se îndreptă spre femeile tatuate.

— Așa e mai bine, spuse sodalul sucindu-se între brațele lui Gren. Încearcă să-ți ții capul un pic mai jos să nu mă jeneze la gât. Aha, e bine așa. Grozav, înveți repede. Înainte deci, dii!

Cu capul aplecat și spatele încovoiat, purtându-l pe Sodal în spate, Gren urcă din greu dealul. Alături de el, Yattmur își ducea copilul în brațe, iar cele două femei mergeau în fața lor. Corul dezolant al larmei blănilor-țepoase îi învăluia. Se cățarau pe albia unui râu a cărui apă rece le ajungea la genunchi și se grăbeau să scape de pietrișul alunecător și să ajungă pe un teren mai ferm.

Yattmur remarcă deasupra creștelor din față lumina soarelui. Când se gândi să privească în jur remarcă o lume nouă și mult mai îmbietoare de văi și dealuri. Haita blănilor-țepoase nu se zărea din pricina stâncilor.

Acum cerul era brăzdat de razele soarelui. Traversatoare navigau în înălțimi, îndreptându-se spre partea întunecată sau ridicându-se în spațiu. Era ca un semn de speranță.

Mai aveau însă de mers. Dar cel puțin acum soarele îi încălzea și după un marș epuizant ajunseră, în sfârșit, pe culme. Versantul cobora într-o îngrămădeală de piscuri prăpăstioase, imposibil de abordat.

Ascuns printre sute de perdele încrucișate de umbră, se zărea un braț de mare, întinsă și liniștită. Bandaje de lumină desfășurate ca un evantai aruncau strălucire peste întregul bazin de piscuri, între care se odihnea marea, așa cum prezisese Sodal Ye. Creaturi se mișcau în apă lăsând semne efemere pe suprafața ei. Pe o fâșie de țărm, alte figuri se mișcau, șerpuind printre corturi albe rudimentare, mici ca niște perle în depărtare.

Numai Sodalul nu privea spre Golful Abundenței.

Ochii lui se ațintiseră asupra soarelui apoi asupra porțiunii înguste și foarte luminoase de lume ce putea fi văzută din acel punct, ținuturile scăldate perpetuu de soare. Acolo strălucirea era aproape insuportabilă. Nu avea nevoie de instrumente care să-i spună că intensitatea luminii și căldurii crescuse chiar de când părăsiseră Marele Versant.

— Așa cum am prezis, strigă el, totul se amestecă cu lumina. Se apropie timpul când Marea Zi va veni și toate creaturile vor deveni o părticică din universul verde. Dar despre asta, cu altă ocazie.

Lumina, atât de zgârcită în ținuturile Amurgului Etern, era încă filtrată de nori și aici. O rază deosebit de luminoasă cobora abrupt în puternica pădure – și rămăsese vizibilă. Stătea acolo ca un șarpe prins între cer și pământ, iar de la bază începuse să se înverzească. Verdele se ridica spre cer și în aceeași măsură raza se îngroșa continuu. Ajunsese ca un deget arătător înfipt în firmament, iar vârful lui se pierdea în păcla atmosferei.

— Aaah! acum am văzut semnul semnelor! spuse sodalul. Acum am văzut și acum știu că sfârșitul Pământului e aproape.

— Pe toți dracii, despre ce vorbești? întrebă Gren, cătând de sub povară spre coloana verde.

— Sporii, praful, speranțele, progresul, esența de secole a sevei Pământului se topește, se înalță, aspirând spre noi teritorii. Solul sub acea coloană trebuie să s-a copt ca o cărămidă! Încălzești o întreagă lume pentru o jumătate de veșnicie, o ții grea de propria fecunditate, apoi mărești curentul și pe energia radiată se ridică extractul de viață, susținut și purtat în univers pe fluxul Galactic.

Insula Piscului înalt reveni în mintea lui Gren și, deși nu înțelegea ce voia să spună sodalul când vorbea de extractul de viață susținut și purtat pe fluxul galactic, bănuia că are ceva în comun cu experiența pe care o trăise în strania peșteră cu ochi. Ar fi vrut s-o întrebe pe morelă despre asta.

— Vin blăniile-țepoase, strigă Yattmur. Ascultați, eu le aud țipetele.

Privind înapoi pe drumul pe care urcaseră, zări, prin cețuri, figurile lor mărunțele. Unii purtau încă torțele fumegânde și urcau încet, dar hotărât, mai ales pe patru labe.

— Pe unde o luăm? întrebă Yattmur. O să tabere pe noi, sodalule, dacă nu încetezi cu vorbăria asta.

— Trebuie să urcăm mai sus, pe creasta muntelui, spuse Sodal Ye trezit din reverie. Nu mai e mult. În spatele pintenului acela ce se ridică în față este o trecere secretă ce coboară printre stânci. Acolo vom întâlni un pasaj ce duce direct în Golful Abundenței. Nu vă faceți griji, nenorociții ăia mai au încă mult de urcat.

Înainte ca sodalul să fi terminat de vorbit, Gren o și pornise spre pinten.

Sprijinindu-l cu grijă pe Laren de unul din umeri, Yattmur alergă după el. Apoi se opri.

— Sodalule, privește, spuse ea, una dintre traversatoare s-a prăbușit în spatele pintenului. Calea ta de scăpare s-ar putea să fie complet blocată.

Pintenul se ridica ciudat, chiar pe marginea prăpastiei, ca un horn înălțat în vârful unui acoperiș într-o apă. În spatele lui masiv și ferm, zăcea forma unei traversatoare.

Datorită faptului că o vedeau în contra luminii și se înălța ca o parte a solului, n-o observaseră mai devreme.

Sodal Ye slobozi un strigăt puternic.

— Cum o să putem trece peste această vegetală uriașă? izbucni el și izbi furios cu coada peste picioarele lui Gren.

Gren se clătină și căzu peste femeia ce căra tigva și amândoi se prăbușiră în iarbă.

Femeia slobozi un strigăt, ceva între durere și furie, și își acoperi fața cu mâinile. Din nas îi curgea sânge și se părea că nu remarcase că sodalul croncănea la ea. În timp ce Yattmur îl ajuta pe Gren să se ridice, sodalul spuse:

— Fir-ar să fie de treabă, o strig s-o pună pe femeia ce se extinde să facă o extensie să vadă dacă scăpăm de aici. Lovește-o și fă-o să-mi dea atenție, apoi pune-mă din nou pe spate și pe viitor fii mai atent.

Începu să strige din nou la femeie.

Fără veste, ea sări brusc în picioare. Figura îi era contorsionată ca un fruct stors. Apucând tigva de o margine o aruncă cu putere și învârtită, în capul sodalului. Lovitura îl ameți, lăsându-l inconștient. Tigva se sparse sub impact și morela alunecă ca o melasă, acoperind capul sodalului cu un fel de mulțumire apatică.

Privirile lui Gren și Yattmur se întâlniră, îngrijorate, întrebătoare. Gura femeii ce se extindea rămăsese deschisă. Vorbea fără să scoată niciun sunet. Tovarășa ei se așeză pe pământ și începu să plângă; perioada sa de existență, ca moment de revoltă, venise și trecuse.

— Acum ce ne facem? întrebă Gren.

— Hai să vedem dacă putem găsi tunelul sodalului; asta e prima grijă, spuse Yattmur.

El îi atinse brațul încurajator.

— Dacă traversatoarea trăiește, poate că putem aprinde un foc sub ea și o putem goni, spuse el.

Se îndreptară amândoi spre traversatoare, lăsând femeile Arabler să aștepte, cu privirea în gol, alături de Sodal Ye.

Capitolul douăzeci și șase

Pe măsură ce sporul de radiație apropiă soarele tot mai mult de ziua, nu atât de îndepărtată, când urma să se transforme într-o novă, dezvoltarea vegetației, până la o supremație indiscutabilă, copleșise toate celelalte forme de viață și le împinsese fie spre extincție, fie spre zona Amurgului Etern. Iar traversatoarele, acești monștri giganți asemănători păianjenilor, dar de origine vegetală, uneori lungi de kilometri, reprezentau culmea puterii regatului plantelor.

Radiațiile grele deveniseră o necesitate pentru ele și acești primi astronauți vegetali ai lumii-seră ajunseseră pe Lună cu mult după ce omul își încheiase afacerile lui zgomotoase și se retrăsese în arborii din care coborâse.

Gren și Yattmur înaintau pe sub masa fibroasă a creaturii tărcate cu verde și negru. Laren privea speriat în toate părțile și Yattmur îl ținea strâns la piept. Simțind pericolul Gren se opri.

Își ridică privirile. O figură întunecată privea în jos spre el de pe flancul monstrului. După o clipă își dădu seama că sunt mai multe figuri. Ascunși printre resturile ce acopereau corpul traversatoarei, se zărea un șir de ființe omenești.

Instinctiv își scoase cuțitul.

Văzându-se descoperiți, privitorii ieșiră din ascunzătoare și zece oameni își făcură apariția pe flancul traversatoarei.

— Înapoi, spuse Gren la repezeală, întorcându-se spre Yattmur.

— Dar blănille-țepoase...

Atacatorii îi luaseră prin surprindere. Întinzându-și aripile, sau mantalele, săreau de la o înălțime cu mult peste capul lui Gren. Începură să-i înconjoare. Fiecare purta câte o sabie și un băț.

— Rămâneți pe loc că altfel vă spintec, strigă Gren fioros și se postă în fața lui Yattmur și a copilului.

— Gren! Ești Gren din grupul lui Lily-yo!

Figurile se opriseră. Una dintre ele, cea care-i pronunțase numele, își aruncă sabia și înaintară cu brațele deschise.

Recunoștea figura aceea negricioasă!

— Umbre vii! Lily-yo! Lily-yo, tu ești?

— Eu sunt, Gren, nu alta!

Acum încă doi veneau spre ei ținându-se de bucurie. Îi recunoscuseră și pe ei, figuri uitate, dar încă familiare, figurile a

doi membri adulți ai tribului lor. Haris-bărbatul și Flor îl prinseseră în brațe. Deși erau atât de schimbați, aproape că nu remarcaseră faptul în surpriza revederii. Se uitase mai mult în ochii lor decât la aripi.

Observându-i privirea întrebătoare alergând pe corpurile lor, Haris spuse:

— Acum ești bărbat Gren. Și noi ne-am schimbat mult. Cei ce ne însoțesc sunt prietenii noștri. Ne-am întors de pe Lumea Adevărată, străbătând spațiul în burta acestei traversatoare. Creatura s-a îmbolnăvit pe parcurs și s-a prăbușit aici, în acest ținut mizerabil al umbrelor. Am fost prinși aici de multă vreme, fără putința de a ne mai întoarce în pădurile calde și am îndurat atacuri din partea a tot felul de creaturi inimaginabile.

— Iar acum sunteți pe cale s-o îndurați pe cea mai teribilă dintre toate, spuse Gren. Nu era încântat să-i vadă pe ai săi, pe care-i admirase atâta, pe Haris și Lily-yo asociați cu oamenii zburători. Dușmanii se adună împotriva noastră. Poveștile mai târziu, și vă asigur că a mea e mult mai ciudată decât a voastră. O haită mare, chiar două haite de blăni-țepoase sunt pe urmele noastre.

— Îi numiți blăni-țepoase? întrebă Lily-yo. De pe vârful traversatoarei am văzut câțiva care se apropiau. Ce te face să crezi că sunt pe urmele noastre? În ținutul ăsta al mizeriei și foamei, s-ar putea să fi fost atrași de hrana pe care o reprezintă traversatoarea.

Pentru Gren ideea era neașteptată, dar îi recunosc pe loc temeinicia. Numai considerabila cantitate de hrană pe care o reprezenta traversatoarea ar fi atras atât de multe blăni-țepoase și de atât de departe. Se întoarse să vadă ce zice și Yattmur. Dar ea dispăruse.

Imediat își trase cuțitul pe care abia îl băgase la loc în teacă și începu să dea roată, strigându-i numele. Necunoscându-l, ceilalți membri ai grupului lui Lily-yo puseseră și ei mâinile pe săbii, dar el nu-i luă în seamă.

Yattmur se oprise puțin mai încolo. Își strângea copilul la piept și privea încruntată spre ei. Apoi se răzgândi și se întoarse lângă sodal și femeile Arabler. Bombănind supărat, Gren îl împinse pe Haris la o parte și se îndreptă spre ea.

— Ce-i cu tine? Adu-l pe Laren aici.

— Vino și ia-l tu, dacă vrei, răspunse ea. Nu vreau să am nimic de-a face cu acești sălbatici ciudați. Tu erai cu mine. De ce atunci te-ai întors de la mine la ei? De ce vorbești cu ei? Cine sunt ei?

— O umbre! apărați-mă de femeile proaste! Nu înțelegi...

Era prea târziu.

Mișcându-se într-o tăcere absolută, primele rânduri de blăni-țepoase își făcuseră apariția după creasta dealului.

Confrunțați cu oamenii, se opriseră, dar rândurile din spate îi împingeau tot mai înainte. În mantalele lor aruncate bășos peste umeri și cu dinții lor dezveliți, nu arătau prietenoși deloc. Unul sau doi dintre ei purtau caschetele acelea ridicole făcute din tigve.

— Sunt și cei ce le-au promis oamenilor-burtică ajutor să ajungă acasă, șopti Yattmur printre dinți.

— Cum poți să știi, seamănă atât de mult între ei.

— Sunt sigură că, cel puțin pe ăsta bătrân cu favoriți galbeni și un deget lipsă îl recunosc.

Apropiindu-se împreună cu grupul său, Lily-yo întreabă:

— Ce facem? Dacă le dăm traversatoarea, crezi că animalele astea o să ne lase în pace?

Gren nu-i răspunse. Înaintă până în dreptul creaturii cu perciuni galbeni indicată de Yattmur.

— Noi nu vă vrem răul blană-țepoasă. Știi că nu m-am luptat cu voi când eram pe Marele Versant. Aveți cu voi pe cei trei oameni-burtică care erau tovarășii noștri?

Fără să-i răspundă, Favoriți-Galbeni se întoarse anevoie să-și consulte prietenii. Cel mai apropiat dintre ei se ridică pe labele dinapoi și vorbi lătrat celorlalți. În cele din urmă, Favoriți-Galbeni reveni la Gren și îi vorbi arătându-și colții. Strângea ceva în brațe.

— Hip, hip, ham, da uscățivule, dolofanii-burtică ne însoțesc. Uite privește, prinde!

Cu o mișcare rapidă îi aruncă ceva, iar Gren, foarte aproape de el, trebui să prindă.

Era capul retezat al unuia dintre oamenii-burtică.

Fără să se mai gândească la nimic, Gren aruncă capul, își scoase cuțitul și se năpusti înfuriat asupra blăni-țepoase. Lama străpunse burta creaturii înainte ca aceasta să aibă timp să se ferească. În timp ce creatura se clătina urlând, Gren îi apucă labele cenușii cu ambele mâini, se răsuci complet pe un călcâi și îl azvârli peste buza prăpastiei.

Când urletele Favoriților-Galbeni nu se mai auziră se așternu o tăcere totală, tăcerea surprizei.

„Soarta noastră se hotărăște în clipa următoare”, gândi Gren. Era însă prea furios pentru a-i mai păsa de ceva. Îi simțea pe Yattmur, Lily-yo și pe ceilalți oameni în spatele său, dar nu îndrăzni să privească înapoi la ei.

Yattmur se aplecă spre obiectul sfărâmat și însângerat care se rostogolise la picioarele sale. Așa cum era retezat, capul fusese redus la un lucru de nimic, o chestie oribilă. Privind în

piftia apoasă care odată fuseseră ochi, Yattmur înțelese și soarta celorlalți.

Începu să bocească, șoptind:

— Erau întotdeauna atât de blânzi cu Laren!

Atunci izbucni vacarmul în spatele ei.

Un răcnet teribil, un urlet cu un ritm straniu și puternic, un zbieret ce-i izbise capul atât de pe neașteptate încât o podidise sângele pe nas. Blănille-țepoase țișeau la rândul lor înspăimântați, se întorceau și se îmbrânceau încercând să scape cât mai repede în umbrele de dincolo de munți.

Surzit, Gren privea în jurul său. Lily-yo și tovarășii ei se îndreptau spre traversatoarea muribundă. Yattmur încerca să-și liniștească copilul. Femeile Arabler zăceau cu fața la pământ și palmele peste urechi.

Vacarmul reîncepu. Contorsionat de suferință și disperare Sodal Ye își revenise în simțiri și acum își striga furia cu voce tare. Apoi, deschizându-și gura umflată de buza inferioară, pronunță cuvinte ce numai treptat căpătau sens.

— Unde sunteți, capete seci, creaturi ale câmpiilor întunecate. Aveți surcele în capetele alea ale voastre de nu mi-ați înțeles profeția unde cresc coloanele verzi. Creșterea este simetrică, în sus și în jos și ceea ce se cheamă putrezire nu este decât a doua parte a creșterii. Acest proces, capete cu surcele, procesul involuției ce vă poartă în jos, în fântâna verde din care ați apărut...

„Sunt pierdută într-un labirint, Gren! Ca o cârțiță, Gren, sap printr-un pământ de cunoștințe... coșmarurile, Gren – Gren te chem prin gura peștelui. Mă auzi? Sunt eu, vechiul tău asociat, morela.”

— Morela!

În uimirea lui, Gren se lăsă în genunchi în fața sodalului. Inexpresiv privea coroana leproasă și maronie ce-i împodobește capul. Și în timp ce-l privea, ochii acestuia se deschiseră, la început împăienjeniți, apoi din ce în ce mai limpezi și mai concentrați asupra lui.

— Gren, eram aproape moartă. Ah, durerea revenirii în simțuri... Ascultă, omule, sunt eu, morela ta, eu îți vorbesc. Îl țin pe sodal în frâu și îi folosesc facultățile așa cum odinioară am procedat cu tine; există atâta bogăție în mintea lui – dacă o mai cuplez cu propriile mele cunoștințe... Oh, văd clar nu numai lumea asta mică, ci toate galaxiile verzi, universul veșnic verde...

Gren sări în sus ca turbat.

— Morelo, ești nebună? Nu vezi în ce situație ne găsim aici, la un pas să fim sfâșiați de blănille-țepoase când vor mai prinde

puțin curaj. Ce ne facem? Dacă, într-adevăr, tu ești și dacă ești în toate mințile, ajută-ne!

— Nu sunt nebună – afară poate doar de faptul dacă a fi singura creatură înțeleaptă într-o lume de capete seci este o nebunie... Așadar Gren pot să-ți spun că ajutorul sosește! Privește pe cer!

Peisajul era infuzat tot mai mult cu o lumină sinistă. În depărtare, marginile neîntrerupte ale junglei înălțau pilaștri verzi spre o altă colonadă formată în afară. Păreau că luminează orizontul cu luminescența lor și Gren nu fu surprins deloc să vadă dungi de nori verzui brăzdând cerul. Din unul din acești nori cădea o traversatoare. Cobora cu viteză moderată și se părea că ținta ei este promontoriul lor.

— Vine aici, morelo? întrebă Gren. Nu era prea încântat de învierea acestui tiran ce până nu demult îi supsesse toată vloga, dar își dădea seama că ciuperca, dependentă de sodalul lipsit de picioare, nu putea decât să-l ajute.

— Coboară aici, îi răspunse morela. Tu și Yattmur și copilul, veniți și așezați-vă lângă mine, să nu vă strivească când o să aterizeze. Probabil vine să se împerecheze, să se interfertilizeze cu traversatoarea muribundă. Cum ajunge jos, trebuie să ne urcăm pe ea. Tu trebuie să mă cari pe mine, Gren, înțelegi? Apoi am să-ți spun ce o să facem mai departe.

În timp ce vorbea astfel prin gura buzată, o pală de vânt înfioră iarba. Corpul păros de deasupra lor se mărea tot mai mult, acoperindu-le aproape complet vederea. Traversatoarea ateriză în vârful perechii sale muribunde, cocoțată pe marginea stâncii. Picioarele i se extinseră în jos ca niște stâlpi plini de mușchi, căutară un punct de sprijin, se fixară și înțepeniră locului.

Împreună cu Yattmur și femeile tatuate, ce se târau pe urmele lor, Gren se apropie de ea și privi în sus. Apoi dădu drumul cozii sodalului, de care îl târâse până acolo, și spuse:

— Nu putem urca până acolo! Ești nebună de crezi așa ceva, morelo. E mult prea sus.

— Urcă, creatură, urcă! urlă morela. Gren încă ezita când Lily-yo și grupul ei se apropiară de ei.

— Așa cum spune și creatura-pește asta a ta, este singura noastră cale spre salvare, spuse Lily-yo. Urcă, Gren. Veniți cu noi, îți promit că o să avem grijă de voi.

— Nu trebuie să-ți fie frică de o traversatoare, Gren, adăugă și Haris.

Rămase locului deloc încurajat de îndemnurile lor. Ideea de a urca pe ceva care zboară prin aer îi provoca greață. Își amintea călătoria pe spatele păsării-vegetale ce se prăbușise în Nomansland, călătoria în barcă și pe Umblător; de fiecare dată

nimerise dintr-un loc rău în altul și mai rău. Numai călătoria în curs, pe care o realiza de bunăvoie alături de Sodal, avusese o perspectivă favorabilă încă de la plecare.

În timp ce el încă ezita, morela începu să urle din nou cu vocea sodalului, îndemnându-i pe ceilalți să urce picioarele fibroase, îmboldindu-le chiar și pe femeile tatuate să-l care și să-l ridice și pe el, lucru pe care acestea îl făcură cu ajutorul grupului lui Lily-yo. Odată cocoțați cu toții pe imensa spinare, îi făcură semn să urce și el. Numai Yattmur rămăsese alături de el.

— Trebuie să urcăm și noi, Gren. Traversatoarea ne va trece dincolo, spre pădurile calde, departe de blănille-țepoase, unde vom putea trăi liniștiți alături de Laren! Știi și tu că nu putem rămâne aici.

Se uită la ea și în ochii mari ai copilului din brațele ei. Înduraseră atâtea neazuri din pricina lui, chiar de atunci de când Gura-Neagră cântase irezistibilul său cântec.

— Dacă tu vrei, vom urca și noi, Yattmur. Lasă-mă pe mine să duc băiatul. Apoi, într-o răbufnire furioasă, își ridică privirea spre morelă și strigă: Mai tacă-ți odată gura aia blestemată – uite c-o să vin și eu!

Strigase degeaba, morela încetase de mult, iar când, împreună cu Yattmur, ajunseră găfâind pe spatele „colinei vii” o găsiră foarte preocupată să-i îndemne, pe Lily-yo și compania, într-o nouă acțiune.

Sodalul întoarse spre el acea figură inexpressivă și spuse:

— Așa cum știi și tu, pentru mine a venit vremea diviziunii și propagării. Așa că sunt gata să preiau această traversatoare.

— Poate o să te preia ea pe tine, răspunse Gren mai mult pentru sine.

O mișcare a traversatoarei îi buși cu zgomot. Uriașa creatură, în chinurile fertilizării, avea prea puțină senzitivitate și rămase preocupată pe mai departe de afacerile ei în timp ce Lily-yo și ceilalți, folosindu-și cu disperare cuțitele, îi perforau epiderma.

Când reușiră să descopere o mică porțiune, îl ridicară pe sodal astfel încât acesta să atârne cu capul în jos, deasupra. Sodalul se împotriva slab pentru că morela îl ținea bine sub control și nu-i permitea mai mult. Forma urâtă, maronie și ciupită a morelei începu să alunece. Jumătate din ea căzu în groapă, după care, la indicație, ceilalți o acoperiră cu bucățele din carnea creaturii. Gren era uimit de felul în care se grăbeau să-i ducă la îndeplinire ordinele. Se părea că el căpătase un fel de imunitate la ordine.

Yattmur se așezase și își alăpta copilul. Când Gren se așeză alături, îi arătă cu degetul spre partea întunecată a muntelui.

De acolo de sus, puteau vedea mult mai bine umbrele cetelor de blăni-țepoase căutând refugiu în așteptarea evenimentelor. Ici și colo sclipeau torțele lor, punctând cenușiul împrejurimilor ca niște inflorescențe într-o pădure tristă.

— N-au de gând să ne atace, spuse Yattmur. Poate ar trebui să coborâm și să găsim drumul secret spre Golful Abundenței?

Peisajul începu să tremure.

— E prea târziu, spuse Gren. Țin-te bine. Zburăm. Îl ții bine pe Laren?

Traversatoarea se ridicase. Sub ei străluci pentru o clipă promontoriul în timp ce alunecau în jos, peste el, survolându-i rapid stâncile. Apoi se deschise spre ei Golful Abundenței, mărindu-se tot mai mult pe măsură ce se apropiau de el.

Alunecau printre umbre și fâșii de lumină – umbra lor se profilă o vreme peste apa vălurită; din nou în umbră și încă o dată în lumină. Se înălțau câștigând siguranță și se îndreptau vertiginos spre mărșul soare.

Laren chiuu alarmat, dar se întoarse imediat la sânul mamei. Închise ochii ca și cum priveliștea ar fi fost prea mult pentru el.

— Strângeți-vă cu toții în jurul meu, strigă morela, iar eu am să vă vorbesc prin această gură de pește. Trebuie să ascultați cu toții ce am să vă spun.

Agățându-se de părul fibros, se adunară în grabă. Numai Gren și Yattmur se lăsară mai greu.

— Acum am două corpuri, începu morela. Am preluat controlul asupra traversatoarei; îi dirijez sistemul nervos. Va face numai ceea ce vreau eu. Fiți liniștiți, pentru moment nu vă paște niciun pericol.

În schimb, mult mai îngrozitoare decât zborul se dovedesc a fi cunoștințele pe care le-am extras din acest pește, Sodal Ye. Trebuie să vi le spun și vouă, pentru că ele îmi modifică planurile.

Acești sodali sunt neamuri ale mărilor. În timp ce ființele inteligente de pe uscat au fost izolate de izbucnirea vegetală, sodalii, bucurându-se de libertatea oceanelor, au putut să țină legătura unii cu alții. Încă și astăzi mai cutreieră planeta fără odihnă. În acest fel, mai degrabă au câștigat decât au pierdut din cunoștințe.

Ei au descoperit că lumea e pe cale să dispară. Nu imediat – nu în câteva generații – dar va dispărea cu siguranță, și acele coloane verzi ale dezastrului, ridicându-se din junglă spre cer, sunt semne că acest sfârșit a început deja.

În regiunile într-adevăr fierbinți, regiuni necunoscute niciunuia dintre noi, unde trăiesc tufișurile arzătoare și alte plante ce utilizează focul, coloanele verzi au început de mult.

În mintea sodalului am găsit informații despre ele. Văd câteva strălucind pe țărmuri scăldate de o mare aburindă.

Morela tăcu. Gren își dădea seama că acum sapă tot mai adânc pentru noi informații. Tremura înfiorat de dezgust, dar, într-un anume fel, admira interesul morelei pentru aceste lucruri.

Sub ei, plutind ușor înapoi, se desfășurau țămurile ținuturilor Amurgului Etern. Erau foarte strălucitoare, dar buzele groase se mișcă din nou și încă o dată vocea sodalului purta gândurile morelei.

— Acești sodali nu înțeleg întotdeauna cunoștințele pe care le-au acumulat. Ah, ce minunată e perspectiva când vezi... Oameni, există un aliaj arzător, o forță numită involuție... Cum să mă exprim ca firavele voastre creiere să înțeleagă?

Cu multă vreme în urmă, oamenii – strămoșii voștri îndepărtați – au descoperit că viața crește și evoluează din, cum se spune, o picătură de fertilitate, o amibă ce a servit ca o poartă spre viață, dincolo de care zac aminoacizii și lumea anorganică. Iar această lume anorganică evoluase și ea, descoperiseră ei, în formele mai complexe, dintr-o singură picătură, un atom primordial.

Omul ajunsese la înțelegerea acestui vast proces de creștere. Sodali, în schimb, au descoperit în plus că procesul creșterii, al dezvoltării, încorporează, totodată, ceva ce omul ar fi numit putrezire; natura nu numai că involuează prin putrezire, dar trebuie să putrezească pentru a evolua.

Această creatură pe care o locuiesc acum știe că lumea este într-o fază descendentă și acest lucru l-a încercat în zadar să-l predice printre voi, cei mai săraci cu duhul.

La începutul timpului acestui sistem solar, toate formele de viață erau indistincte și moartea unora însemna viața pentru celelalte. Ele sosiseră pe Pământ din spațiu sub forma unor fire de praf, ca niște scântei, în vremea Cambrianului. Apoi evoluaseră în vegetale, animale, reptile, insecte, toate varietățile și speciile care invadaseră lumea, multe din ele dispărute.

De ce au dispărut? Pentru că fluxurile galactice care determină viața unui sistem solar acum distrug soarele acestui sistem. Aceleași fluxuri controlează și viața și o determină să se închidă așa cum închid și existența Pământului. Astfel natura involuează. Din nou formele de viață devin din ce în ce mai indistincte! Deși nu încetează de a rămâne interdependente, trăind unele pe seama celorlalte, acum se apropie din nou. Erau oamenii-burtică vegetale sau ființe umane? Blănille-țepoase sunt ființe umane sau animale? Și creaturile lumii seră, aceste traversatoare, sălciile ucigașe din

Nomansland, umblătorii ce cresc ca plantele și migrează ca păsările – cum mai pot fi ele încadrate în vechile clasificări?

Chiar eu mă întreb ce sunt.

Pentru o vreme morela rămase tăcută. Ascultătorii ei se priveau pe ascuns, neliniștiți, până ce o ușoară fâlfăire din coada sodalului le atrase din nou atenția asupra discursului.

Voi, toți aici de față, ați scăpat printr-un accident de fluxul principal al involuției. Trăim într-o lume în care fiecare generație devine din ce în ce mai puțin definită. Toate formele de viață tind spre lipsa inteligenței și infinitezimal, spre fărâma embrionică. Astfel se împlinește procesul universului. Fluxurile galactice vor duce sporii vieții spre alt sistem abia format, așa cum odinioară i-au cărat aici. Deja puteți vedea procesul la lucru în acești stâlpi verzi de lumină ce extrag viața din junglă. În condițiile încălzirii continue, procesele evoluționiste se accelerează.

În timp ce morela le vorbea astfel, cealaltă jumătate a ei, care controla traversatoarea, o conducea drept în jos. Acum pluteau peste jungla deasă, peste banianul ce acoperise în întregime continentul însorit. Căldura îi înfășură ca o mantie protectoare.

Gren sări brusc în picioare și o ajută și pe Yattmur să se ridice.

— Ești cea mai inteligentă dintre toate creaturile, morelo, spuse el. Nu-mi pare rău că te părăsesc pentru că acum văd că poți foarte bine să ai grijă de tine. Oricum, ești prima ciupercă care a pătruns misterul universului. Yattmur și cu mine vom vorbi despre tine când vom fi în siguranță în straturile mijlocii ale junglei. Vii și tu, Lily-yo, sau ți-a fost dată o nouă viață ca să călărești vegetalele?

Lily-yo, Haris și ceilalți se ridicaseră și ei în picioare și îl priveau pe Gren cu un amestec de ostilitate și autoapărare pe care nu-l mai încercaseră de multă vreme.

— Vrei să părăsești acest creier splendid, acest protector, această morelă care îți este prieten? întrebă Lily-yo.

Gren aprobă din cap și adăugă:

— Fii binevenită la ea – sau ea să fie binevenită la voi. Iar tu, la rândul tău, va trebui să hotărăști, așa cum eu am făcut-o, dacă are puterea binelui sau a răului. Eu m-am hotărât. O iau pe Yattmur, pe Laren și cele două femei Arabler înapoi în pădurea căreia îi aparținem. Pocni din degete și femeile tatuate se ridicară supuse.

— Gren, ai rămas la fel de încăpățânat ca pe vremuri, spuse Haris cu o notă de mânie în glas. Vino cu noi în Lumea Adevărată, este un loc mai bun decât jungla. Ai auzit deja, de la peștele-morelă, că jungla e condamnată.

Gren descoperi cu încântare că poate folosi argumente într-un fel în care altădată i-ar fi fost imposibil.

— Dacă ceea ce a spus morela este corect, Haris, atunci și această altă lume a ta este condamnată la fel de sigur.

Vocea morelei reveni rezonantă și iritată.

— Așa deci, omule. Dar încă nu mi-ai aflat planurile. În minusculul centru al gândirii din mijlocul acestei traversatoare, am aflat de existența unor lumi cu mult dincolo de aceasta, cu mult dincolo și încălzite de alți sori. Traversatoarea poate fi condusă să facă această călătorie. Eu și Lily-yo și ceilalți vom trăi în interiorul ei în siguranță și ne vom hrăni cu pulpa ei până vom ajunge în aceste lumi noi. Pur și simplu vom urma coloanele verzi și vom încăleca pe fluxurile galactice ale spațiului, iar ele ne vor conduce spre un loc bun și prosper. Desigur, poți veni și tu cu noi, Gren.

— M-am săturat să tot car sau să fiu cărat. Du-te, și... succes. Uplete o întreagă lume pustie cu oameni și ciuperci!

— Ți-am spus doar că acest Pământ va muri în foc, smintit ce ești.

— Așa ai spus, o, înțeleaptă morelă. Dar tot tu ai spus că acest lucru nu va veni decât peste multe generații. Laren și fiul său, și fiul fiului său, vor trăi mai bine în lumea asta verde decât să fie copti în măruntaiele unei vegetale plecată în necunoscut. Haide Yattmur. Voi, femeilor, veniți după mine.

Se pregăteau de plecare. Lăsându-le pe femeile tatuate s-o ia înainte, Yattmur îi dădu copilul și Gren și-l așeză pe umeri. Haris făcu un pas înainte și își scoase cuțitul.

— A fost întotdeauna dificil să trateze omul cu tine. Nu-ți dai seama ce faci? spuse el încruntat.

— S-ar putea să fie adevărat, ce spui, dar acum, cel puțin, știu ce faci tu.

Ignorând cuțitul lui Haris, începu să coboare pe spinarea flocoasă. Ajunși în dreptul unei ramuri puternice ajutoră ascultătoarele Arablere să se prindă de ea. Apoi, cu o nespusă bucurie în suflet, Gren privi spre profunzimile pădurii.

— Haideți, spuse el încurajator. Acesta ne va fi căminul. Aici pericolele mi-au fost leagăn, dar și câte am învățat ne vor prinde bine! Dă-mi mâna Yattmur.

Coborau ținându-se de mână, în caravanseraiul de frunze și nu priviră înapoi să vadă cum se ridică încet traversatoarea cu pasagerii ei, cum plutește deasupra junglei pe cerul smălțuit cu verde și cum se îndreaptă spre albastrul profund al spațiului.

SFÎRȘIT

Brian Aldiss și lunga după-amiază a destinului

Cartea pe care o țineți în mână, opera de tinerețe a celui mai important scriitor contemporan britanic de science fiction, este primul său roman tipărit în românește. Fiind și lucrarea care l-a impus definitiv cititorilor americani, nu ne îndoim de o fericită coincidență.

Serialized de-a lungul anului 1961 în revista americană The Magazine of Fantasy and Science Fiction romanul Sera venea pe un teren extrem de prolific și concurențial ce mustea de energii creatoare și bogăție a inovațiilor. În 1960 Philip Jose Farmer publicase „Flesh” (Pofte trupești), zguduind din temelii tabuurile sexuale ale genului. În același an Walter M. Miller produsese „A Canticle for Leibowitz” (O cantică pentru Leibowitz) unul dintre studiile clasice asupra conservatorismului religios într-o lume post-apocaliptică. Anul 1961 continua să dea la iveală noi opere clasice; „Dark Universe” (Univers întunecat) al lui Galouye, imaginativul „Solaris” al lui Lem și „Stranger in a strange Land” (Străin în țară străină) a lui Heinlein ce câștiga Hugo-ul în acel an, la categoria roman.

Succesul a fost imens și la Convenția Mondială de Science Fiction – Chicon III, ținută la Chicago în anul următor, fanii au votat-o ca cea mai bună serie a anului, preferând un tânăr britanic, unor autori americani consacrați precum Lloyd Biggle Jr., Fritz Leiber sau Mack Reynolds.

Brian Aldiss, a cărui faimă este astăzi recunoscută în întreaga lume, s-a născut în Norfolk în 1925. După război (a luptat în Extremul Orient) își începe cariera ca librar în Oxford apoi este redactorul literar al revistei „Oxford Mail”.

Autor, antologator, critic și istoric literar, ani de-a rândul Președintele Asociației Britanice de Science Fiction, devine treptat omul-orchestră al science fiction-ului britanic.

Pentru opera sa impresionantă, premiile importante ale genului nu l-au ocolit: Nebula, Hugo, Campbell, diploma pentru cel mai bun scriitor contemporan de Science Fiction, decernată cu prilejul Convenției Mondiale din 1976.

Printre primele sale lucrări (a debutat în „Science Fantasy” în 1954) întâlnim o variație pe tema mutantului în „Non-Stop” (1958) și două descrieri ale exploatarei Pământului de către

extratereștri în „Vanguard from Alpha” (Avangardă din Alfa – 1959) și „Bow Down to Nul” (Plecăciune pentru Nul – 1960).

Le urmează un număr impresionant de romane și povestiri. Printre ele, „The Dark Light-Years” (Anii-lumină întunecați – 1964) descrie întâlnirea cu o rasă de extratereștri respingători ca aspect fizic, dar cu o înaltă organizare socială. „Greybeard” (Cărunt – 1964) și „Earthworks” (Metereze – 1965) sunt plasate într-un viitor în care atât Pământul cât și omenirea au devenit sterile.

La sfârșitul deceniului șase, alături de J. G. Ballard și ceilalți asociați cu revistele lui Michael Moorcock („New Worlds”) Brian Aldiss pune bazele „Noului Val” din SF-ul britanic. Din această perioadă datează două dintre lucrările sale marcate de experimentele stilistice moderniste non-sf. „Report on Probability A” (Raport asupra probabilității A – 1968) este mult îndatorată „Noului Roman” francez, în timp ce originalul „Barefoot in the Head” (Cu picioarele în cap – 1969), un fel de antipovestire, combină, în maniera lui Joyce, o multitudine de tehnici de scris pentru a zugrăvi un al treilea război mondial psihedelic.

Vreme de aproape un deceniu, Aldiss elaborează una dintre cele mai originale istorii ale genului, „Billion Year Spree: The True History of Science fiction” (1973), fixând controversata graniță din amonte a SF-ului, la romanul lui Mary Shelley „Frankenstein”. Poate pentru a întări și mai mult aserțiunea că „Frankenstein” este primul roman SF „adevărat” scrie chiar el un roman – „Frankenstein Unbound” (Frankenstein dezlănțuit – 1973), o fantezie ce implică călătoria înapoi în timp pentru a descoperi motivația inițială a povestirii lui Mary Shelley. Romanul a fost ecranizat, relativ recent, în 1990, cu titlul „Roger Corman's Frankenstein Unbound”. O versiune complet revăzută și adusă la zi (scrisă în colaborare cu David Wingrove) a istoriei genului este reluată în cartea „Year Spree: The History of Science Fiction” (1986).

Printre alte lucrări, în care ia în dezbattere idei și concepte proprii science fiction-ului, nu pot fi trecute cu vederea „Hell's Cartographers” (Cartografii iadului – 1975), o compilație de istorii personale ale mai multor scriitori și „Science Fiction Art” (1975) – o istorie a ilustrației SF în revistele britanice și americane.

După ani de experimente și căutări, Brian Aldiss pare a se întoarce, în ultimele lucrări, la anii de început din Hothouse, la aventura inteligentă și alertă. „Ca și creația sa, Gren”, notează într-un studiu David Wingrove, „Aldiss pare a se întoarce spre întinsele straturi mijlocii ale banianului Sf, după ce a explorat zonele întunecate și reci ale conștiinței, cu

încrederea și maturitatea de a produce cea mai bună lucrare a sa: seria Helliconiei”.

Science fiction-ul practicat de Aldiss e mult prea divers pentru a putea fi încadrat într-o subcategorie anume. Anumite generalizări se impun însă. Astfel, toate romanele sale își desfășoară activitatea în viitor – adesea viitoruri răvășite de războaie sau degenerate din alte motive. Ironia ignoranței propriului mediu, a altor culturi, este esențială în opera sa și rareori locuitorii acestor viitoruri beneficiază de înțelepciune. Contrabalansând într-un fel acest pesimism, aproape toate romanele sale sunt, într-un fel sau altul, povestiri de explorare ce lasă protagoniștilor cel puțin posibilitatea de îmbogățire spirituală. Călătoria în timp, însoțită de inevitabila ironie a intersectării perspectivelor prezente trecute și viitoare, este preferată călătoriei în spațiu. E o temă majoră, de la prima colecție de povestiri, „Space, Time and Nathaniel” (1957) până la celebra trilogie a Helliconiei.

La un prim nivel de lectură, Sera poate fi privită ca o odisee, deși structura ei este cumva diferită de clasică istorisire a unei călătorii. În majoritatea acestor povestiri, de la aventurile în Africa până la vizitarea unor planete ciudate, există o clară delimitare între „acasă” și lumea explorată. În „Sera” ea lipsește cu desăvârșire. Aici „acasă” este un sat ușor de invadat și care, oricum, trebuie abandonat după sfârșitul copilăriei. Explorarea începe chiar de la ușă, lumea de explorat este aici, nu dincolo, nu în altă parte.

Călătoria lui Gren nu este una exploratorie, ci mai degrabă o odisee, pentru că el caută mai mult un posibil „acasă” decât aventura, (nu are nici măcar consolarea lui Odysseus că o Ithacă există).

Romanul se deschide asupra unei lumi tribale care, în mod ironic, nu privește trecutul, ci un viitor îndepărtat. Peste câteva miliarde de ani, își imaginează autorul, în ciuda cosmologiei moderne, Pământul va înceta să se mai rotească în jurul axei sale, iar Luna nu se va mai roti în jurul său. Vor rămâne două corpuri imobile în spațiu, legate între ele nu numai de universală forță a gravitației, dar și de o imensă și monstruoasă rețea vegetală. Pentru că jumătate din planeta noastră, supusă în permanență unei umidități constante, în lumina și căldura unui soare muribund, a devenit o seră cosmică în care Ficusul de India s-a impus ca specia vegetală cea mai adaptată și a invadat treptat întreaga suprafață disponibilă, planeta a devenit acum o învălmășeală impenetrabilă de ramuri, rădăcini, trunchiuri și frunze în mijlocul cărora trăiesc și proliferează incredibile creaturi vegetale ce zboară, se târâie, se agață și se devorează

reciproc. Ele sunt rezultatul unui proces îndelung de mutații progresive și a căror fiziologie a devenit atât de sofisticată încât suntem în fața unui început de cerebralizare.

În acest infern verde, unica specie animală care a supraviețuit este omul. Figuri patetice și verzi, mimând culoarea dominantă, nu mai înalte decât un cot, cu intelectul atrofiat, oamenii luptă continuu pentru supraviețuire. Trăiesc în mici comunități de femei, bărbați și copii legați între ei de credințe și tabuuri primordiale.

Aldiss urmărește viața unui asemenea trib minuscule, observându-l, parcă, prin ochelarii unui microscop magic. Tribul condus de femeia Lily-yo trăiește, ca toți ceilalți umani, pe ramurile mediane ale acestei păduri colosale. Jos, la sol, este infernul și nimeni nu s-a întors de acolo vreodată. Adulții tribului se pregătesc de ultimul act ritual al scurtei lor vieți – Marea Călătorie. Dar pentru asta vor trebui să urce până în vârful unde se opresc traversatoarele.

Adevărați astronauți vegetali, traversatoarele – un fel de omizi vegetale kilometrice, fac naveta între Pământ și Lună, alunecând pe o imensă rețea de cabluri vegetale ce se întinde între ele ca o gigantică pânză de păianjen. Cu fiecare cursă, chemate de mirajul radiațiilor cosmice, traversatoarele poartă inconștient cu ele semințe și spori, agățați de cablurile lipicioase, fecundând satelitul cu corpurile lor, transformându-i pulberea în humus vital pentru a aprinde și aici magica scânteie a vieții. Tot astfel, vor călători spre Lună, închiși în carapacele unor semințe pe măsură, maturii tribului. Ajunși aici, transformați de radiații, vor începe o existență nouă, nebănuită, încercând să deprindă antica înțelepciune a oamenilor.

Rămași pe Pământ, adolescenții tribului eșuează în încercarea de a forma, la rândul lor, o familie-trib unită și Gren, eroul principal, este alungat. Pentru orice uman, rămas singur în infernul verde, fără ajutorul semenilor săi, moartea violentă era singura alternativă. Dar Gren intră în simbioză cu o ciupercă, un mutant cerebralizat al inofensivei specii de odinioară. Ea îi sondează memoria ancestrală, atingând nivelurile uluitoarei civilizații umane apuse și îi stimulează inteligența.

După un periplu fascinant, într-o lume excesiv darwiniană, Gren se hotărăște, în final, să rămână pe Pământ împreună cu femeia iubită. Dar, scânteia ce avea să aprindă din nou focul evoluției apăruse. Prietenii săi aleg calea stelelor la bordul unei traversatoare conduse acum de aceeași ciupercă senzitivă. Se îndepărtau astfel de o planetă în stare devolutivă și care, în câteva generații, avea să fie arsă de soarele ce sta

să se transforme în novă. Încă o dată omul găsisese curajul necesar înfruntării deschise cu propriul destin.

În mod evident, *Sera* este o fantezie, scrisă într-un mod fantastic, mai degrabă, decât realist. Este o operă ce se reclamă, cu mai mult înțeles, imaginației poetice decât speculației științifice, de la Pope și Wordsworth decât de la Newton sau Einstein. De aceea a și fost consistent criticată – de James Blish la vremea publicării și, mai recent, de David Langford, în principal pentru inacuratețe științifică. Pământul și Luna prinse și imobile, înconjurând unite Soarele? Imposibil! au spus ei. Creaturi, atât de vaste și grele, călători spațiali precum traversatoarele? Absurd! Existența unei ciuperci inteligente? Ridicol! Privind lucrurile neimaginativ, desigur au dreptate.

La un alt nivel de lectură însă ele capătă înțeles, devin simboluri foarte puternice – simboluri ale Timpului înghețat, ale vastelor perspective cosmice, dar și ale luptei constante cu mintea umană. Pentru că ținuturile pe care le traversăm pot fi și teritorii ale minții, ale visului. Iar creșterea aceasta haotică, de nestăpânit, o recunoaștem instinctiv, de vreme ce dincolo de conștiința noastră zace o altă existență, mai puțin ordonată, haotică și ea, illogică și fără timp, plastică în felul de reformare permanentă. *Sera* poate fi, așadar, lumea inconștiinței noastre, iar cele două emisfere ale ei – una perpetuu întunecată, cealaltă mereu luminată, analoagele propriului nostru eu. În acest sens ea datorează mult influenței lui Carl Jung și psihanalizei.

Încă de aici, din această lucrare de început, Aldiss ne antrenează, imediat și brusc, în cele mai delicate probleme și mistere ce privesc destinul omului. De unde vine „mintea”? Este ea un fenomen sănătos sau nesănătos? Care este relația dintre inocență și inteligență? Înseamnă oare achiziția de noi cunoștințe o necesară „cădere”?

Sunt întrebări care reverberează prin întreaga sa operă și ne vor urmări multă vreme după ce am închis cartea lui Gren și a morelei.

MIHAI BĂDESCU

[1] Banian sau Ficus Indica (familia Moraceae) este o curiozitate în lumea vegetală atât din cauza longevității și a dimensiunilor colosale, cât și a felului cum se înmulțește. De pe ramuri se desprind rădăcini adventive ce se înfig în pământ și se dezvoltă sub forma unor coloane care hrănesc și susțin planta. Astfel susținute, ramurile se întind mai departe și formează noi rădăcini adventive. (n. tr.)

[2] Morela sau zbârciog – ciupercă din genul Morchella mai ales Morchella esculanta.

[3] Heckler – opozant/adversar care șicanează un orator, întrerupându-l cu întrebări sau critici.

Table of Contents

<u>Brian Aldiss</u>	
<u>Capitolul unu</u>	
<u>Capitolul doi</u>	
<u>Capitolul trei</u>	
<u>Capitolul patru</u>	
<u>Capitolul cinci</u>	
<u>Capitolul șase</u>	
<u>Capitolul șapte</u>	
<u>Capitolul opt</u>	
<u>Capitolul nouă</u>	
<u>Capitolul zece</u>	
<u>Capitolul unsprezece</u>	
<u>Capitolul doisprezece</u>	
<u>Capitolul treisprezece</u>	
<u>Capitolul paisprezece</u>	
<u>Capitolul cincisprezece</u>	
<u>Capitolul șaisprezece</u>	
<u>Capitolul șaptesprezece</u>	
<u>Capitolul optsprezece</u>	
<u>Capitolul nouăsprezece</u>	
<u>Capitolul douăzeci</u>	
<u>Capitolul douăzeci și unu</u>	
<u>Capitolul douăzeci și doi</u>	
<u>Capitolul douăzeci și trei</u>	
<u>Capitolul douăzeci și patru</u>	
<u>Capitolul douăzeci și cinci</u>	
<u>Capitolul douăzeci și șase</u>	
<u>Brian Aldiss și lunga după-amiază a destinului</u>	
<u>[1]</u>	
<u>[2]</u>	
<u>[3]</u>	

Table of Contents

Brian Aldiss	1
Capitolul unu	7
Capitolul doi	13
Capitolul trei	19
Capitolul patru	24
Capitolul cinci	30
Capitolul șase	37
Capitolul șapte	42
Capitolul opt	52
Capitolul nouă	60
Capitolul zece	70
Capitolul unsprezece	78
Capitolul doisprezece	83
Capitolul treisprezece	90
Capitolul paisprezece	95
Capitolul cincisprezece	104
Capitolul șaisprezece	113
Capitolul șaptesprezece	120
Capitolul optsprezece	132
Capitolul nouăsprezece	147
Capitolul douăzeci	155
Capitolul douăzeci și unu	161
Capitolul douăzeci și doi	166
Capitolul douăzeci și trei	172
Capitolul douăzeci și patru	185
Capitolul douăzeci și cinci	192
Capitolul douăzeci și șase	205

Brian Aldiss și lunga după-amiază a destinului	215
[1]	220
[2]	220
[3]	220